

JAN PADYCH

BANKÉŘI
Z
PERGOLY

JAN PADYCH

BANKÉŘI
Z
PERGOLY

J A N P A D Y C H

Bankéři z pergoly

Grafika Daniel Padych

Odpovědný redaktor Daniel Padych

Vydalo Nakladatelství Daniel,

V. Vlasákové 934/1, Ostrava

roku 2017 jako svou 8. publikaci

www.padychbooks.com

První vydání

"Osoby a události příběhu jsou smyšlené a jakákoliv shoda se skutečností je čistě náhodná"

O románu

Psal se rok 1992, nedlouho po Sametové revoluci. Do podnikání se pouští skupina kamarádů, kterým nejenom schází patřičné vlohy, ale také mají své zažité představy o „pečených holubech“. Není tedy divu, že u nich dochází k pořádným průšvihům. Dneska se kdekdo podiví a jistě i s chutí zasměje, co tehdy bylo možné. Ale taková už přece byla ta takzvaná „zlatá doba raného kapitalismu“. Příběh party kamarádů je tak trochu o divoké privatizaci, výrazném fenoménu porevolučních let. Hlavně však o tom, jak by se podnikat rozhodně nemělo.

Jan Padych : „Bankéři z pergoly“

Motto: Novou dobu máte na podnosu,
přistrčili vám ji přímo k nosu.
Jezte, pijte přátelé, bavte se jen vesele,
to všechno je pro vás!
Nakonec si připravte
– jeden dobrý provaz...

/z Pepanovy poezie/

1.

„Verun, jdu za Pepanem,“ vešel Mára do předsíně, aby si nazul sandály.

„Ani nemusím hádat, kam zase spolu zalezete,“ postavila se Veruna s rukama v bok do kuchyňských dveří. „Zase chlastat, co? Nic jiného neumíte, ani jeden z vás. Pepan má aspoň své divadlo a nějaké prachy domů nosí. Ale ty, co tě vyhodili z novin, dlabeš na všechno.“

Poznal, že Veruna se chce opět hádat, což ona opravdu dovede. A když se vztekne, je schopna čehokoliv. Což on moc dobře ví. Ale na druhé straně jako zkušený čtyřicátník ví, co na jeho ženu platí. To, co platí v podstatě na většinu žen, skoro na všechny, což on samozřejmě ví také moc dobře. Při tom, co všechno už má za sebou a o čem Veruna pochopitelně nemá tušení.

Dlouhý polibek s pohlazením vše spravil. Ještě mu vtiskla do prstů dvoustovku na útratu.

Dolů sjel výtahem a vyšel do travnatého dvora s několika starými košatými lípami a hustými křovinami, které už hodně dlouho nikdo neořezal.

„Piškot!“ ozvalo se zaječení staršího muže. To soused napomínal psa, který bezuzdně pobíhal po trávníku sem tam, zatímco jeho páníček by se beztak už nejraději viděl v pohodlíčku svého bytu. „Tak Piškot! Domů! Řekl jsem domů!“

Rychlonohý Piškot však příliš nevnímal a pobíhal, jak se mu zachtělo, což jeho pána viditelně dopálilo.

Mára se ohlédl po okně v pátém patře, jestli se Veruna nedívá. Vyhlédla jako naschvál. Zamával jí, zatímco předstírala, že ho nevidí a že vyhlédla zcela náhodou. Možná se jen podívala, jestli toho dne přece jenom nezapří, když už hezkou dobu je vedro k zalknutí.

Prošel kolem laviček, na kterých seděly dvě staré ženy a něco si zaujatě špitaly.

U budky s nápisem Večerka mladinká prodavačka skládá prázdné bedny od mléka a pečiva. Zpod krátkého pláštíku se jí odhalují holé nožky skoro až nahoru, což ho pochopitelně zaujalo. Pro jistou se ohlédl, zda ho Veruna přece jenom nevidí, a když se přesvědčil, že pořád stojí v okně, jenom po těch nožkách sjel pohledem a raději přidal do kroku a zahleděl se přesně na opačnou stranu.

O dva bloky dál zazvonil na zvonek u vchodu. Z okna ve třetím patře se vyklonila vousatá a střapatá hlava jeho dlouholetého kamaráda Pepana.

„Hned jsem dole!“ houkl dolů vousatý čtyřicátník. A než opravdu seběhl v riflových kraťasech a kvítkované rozhalence, Mára si všímal ošuntělého pobudy. Týpek vešel napřed do prosklené telefonní budky a harašil v automatu jakýmsi mírně zohýbaným drátem, dokud se mu nepodařilo zevnitř vyprostit několik mincí.

Když potom Pepan vyšel ze dveří na chodník, pobuda klidně pokračoval v lovu, a když se mu delší dobu nic nepodařilo vytáhnout, vyšel z budky a poskládal si drát, aby se mu vešel do kapsy.

„No co,“ prohodil Pepan k Márovi. „Každý se nějak živíme. Každý máme nějaké své krmítko. Tedy skoro každý. K pořádnému krmelci se všichni nenanrou. Ale třeba tamté madam se to určitě podařilo.“

Pepan ukázal k trojici kamiónů, z nichž seskákali řidiči a přistoupili k drahému mercedesu se zelenkavou metalízou, vedle kterého stála velmi atraktivní žena s kufříkovým telefonem, jaký nosívaly výlučně nepostradatelní manažeři větších firem. S někým napřed telefonovala, a když zaklapla sluchátko, začala vypisovat nějaké doklady jednotlivým řidičům, kteří jí ochotně a přezdvořile přikyvovali, než se vyšplhali do kabin svých kamiónů, nastartovali a odjížděli. Žena uložila svůj kufříkový telefon do mercedesu, vsedla a odjela. Krátká sukňě jí přitom vystoupila nahoru a ukázala, že pevné nohy má velice hezky tvarované úplně po celé délce.

Oba ji sledovali se zaujetím, hlavně Mára. Taková by se mu líbila. Celá akorát, nejen nohy, ale podle všeho i figura jako z časopisu. A jak byla načesaná! Snad zrovna odešla od kadeřnice. Zlata měla na sobě, že se na slunci blyštělo, až razilo do očí.

„Slušná karosérie, co?“ zašeptal Mára s nelíčeným obdivem.

„Ten meďour?“

„Že se ptáš, voe.“

„Jo, ty míniš tu kopretinu?“

Z tramvaje vystoupili u restaurace Elektry a zamířili k základně. K baru, který tak nazývali už nějaký rok, neboť se tam setkávali vždy po představeních Pepanova divadélka, ale i po vernisážích a koncertech, které ještě nedávno organizoval Mára. Poprvdě se tam se svými kamarády scházejí dosud. Vlastně tam vysedávají pořád.

Prošli kolem velkého kostela a univerzity, i přes Kuří rynek, kde na lavičkách i před restaurací venku pod deštníky už bylo téměř obsazeno.

Základna je uvítala na kraji uličky. Po třech malých schůdcích vešli do příjemného stínu a chladku. Interiér baru hodně připomínal zahradní pergolu. Barman Žoržík, zrovna čepující pivo do několika napěněných sklenic, se na ně usmál a počastoval je průpovídou, jichž má v zásobě opravdu hodně:
„Velmistři šoubyznysu jsou tady! Má úcta, má veliká úcta.“

„Staří oblbováci přišli!“ ohlédl se po nich jeden z hostů, sedících u pultu na vysokých červeně polstrovaných stoličkách, který si na čtvrtku papíru cosi načrtával hrubou kreslířskou tužkou.

„Ty si tam čmárej, Myslivečku!“ zasyčel na něho vousatý Pepan.

„Vždyť o nás houbelec víš a jenom kecáš,“ prohodil k němu i o něco vyšší a urostlejší hezoun Mára, oproti Pepanovi pečlivě vyholený a ostříhaný nakrátko.

„Já že o vás nic nevím? Když já začal naprosto zodpovědně chlastat, vy dva jste za sebou tahali dřevěné kačery! To vaše pískoviště si ještě pamatuji!“
ohradil se malíř, podstatně starší, než oni dva. Také o poznání víc opotřebovaný lety, což se dalo vidět už podle značně vysokého čela a unavené vrásčité tváře s výrazně zarudlým nosem. „Takové dva superumělce tady musí znát každý! Ty, principále,“ kývnul Mysliveček k vousatému a vlasatému Pepanovi, „se drze nazýváš hercem a každému bys rád namluvil, že zrovna to tvoje divadélko dělá vrcholný kumšt. Ale co se tam děje doopravdy? Škoda mluvit! Takovým, jako ty, bylo lépe před revolucí. Dneska to tady pro tebe není. Pochop, že to máš spočítané! Jsi přece zcela evidentní produkt vrcholného temna socialismu! Takový Francois Villon mezi svazáky! Těžký rebel, který vždy po průseru lízel paty, komu jen mohl! To se ti to vytahovalo před holčičkami z gymplů, co?“

„Ty voe,“ obrátil se Pepan na stejně pohoršeného Máru. „Já mu dám bombici, že se z toho ten had osype! A co je on za mazala? Pomlčím o jeho

plakátech. Za mír a socialismus! Jak se naparoval alegorickými vozy, co je sám načančal pro první máje! A dnes? Kdyby neměl ten svůj částečný a neživila ho ta jeho divá Bára, obracel by popelnice až na samé dno! Vždyť to, že si nechává říkat Mysliveček, vůbec neznamená, že by uměl kreslit jako jeho slavný jmenovec. To mu tak říkají proto, že nejraději ze všeho chlastá panáky myslivce, ovšem pokud na to zrovna má, jinak somruje jako medvědi v Tatrách.“

„A ty, Máro, nečum jako na vozy,“ to se Mysliveček pro změnu zase obrátil proti němu. „Z novin tě chtěli vyhodit už dávno před revolucí, ale tvůj fotřík se za tebe doprošoval u městského tajemníka strany. To moc dobře všichni víme. A také to, jak jsi organizoval všechny vernisáže. Ty tvoje malířky? Nadějně umělkyně? To ale byly hvězdy! Kde teď všechny jsou? Malovat neuměly. Zato se jim dařily roznožky jako v gymnastice. Přesně takové umělkyně to byly, jako jste vy dva.“

„Já ho ale opravdu fláknu, až z něho nezůstane ani tapeta!“

To se Mára skoro utrhl a moc nechybělo, aby po jedovatém staříkovi hmátnul a strhl ho ze stoličky dolů. Jenomže Pepan ho drapnul za zápěstí a smýknul jím stranou.

„Ty mole, ty nevíš, o co mu jde, kriplovi? Ty se ho jenom dotkneš a on si na tvůj účet vyřídí celý důchod a pak si bude kreslit jen pro zábavu. Znáš to, flákneš jednoho šaška a platíš za celý cirkus!“ odtlačil Pepan supícího Máru stranou od pultu, ke stolku s volnými židlemi. „Jenom ať se dožívuje čmáraninami! Aspoň ví, co je trápení.“

A to se už raději přidal barman Žoržík svým velezdvořilým: „Dost už kritik a recenzí, pánové! Ale chápu, že mistři slova psaného a mluveného si potřebují bystřit talent dišputacemi s mistry obrazů. A co kdybyste si plácli na usmířenou?“

„Já jsem klidně pro,“ pokrčil Mysliveček rameny. „Oni vědí, co piju nejraději.“

„Klidně ho plácnu,“ ušklíbl se Mára. „Ale raději ho nechám naživu, ať to nemá tak jednoduché.“

„Čmáraly nesponzorujeme,“ mávnul Pepan rukou. „Na to si najdi nějaké nezkušené brojcery, voe! A mazej na strom!“

Pepan s Márou se na sebe ušklíbli a s pohrdavými výrazy se rozhlédli barem. Kromě několika známých, stálých hostů, kteří jen zpola obsadili stoličky u pultu

a sotva dva stoly ze šesti, neviděli nikoho nového.

„Pořád jenom stejné držky,“ zasyčel Pepan a ukázal na volný stůl, k němuž si sedli. Starého drzouna si už nevšímali.

„Co to bude, páni poslanci a senátoři?“ přistoupil k nim barman Žoržík v bělostné košili a červené vestě.

„Kdo dneska dělá bankéře?“ zasmál se Pepan. „Já dostanu předplatné až po dvacátém.“

Mára jen pokrčil rameny: „Já platil včera. Copak kradu, nebo chodím s obrazy? Ale no tak jo.“ Otráveně vytasil peněženku ze zadní kapsy riflí a pleskl o stůl dvousetkorunovou bankovkou. „Dneska jsem zase bankéřem já!“

„Pánové ataše a šaršé da fér,“ se svojí víc než přehnanou zdvořilostí se opět vmísil barman Žoržík. „No tak co to bude? A tu drahocennost neukazujte mému šéfovi, aby ji nakonec nechtěl do své sbírky.“

Mára hbitě sbalil bankovku do kapsy: „Zoržíku, před šéfem máme akorát. Tak nám dej po panáku a k tomu něco na zředění.“

Barman zdvořile přikývnul a pohnul se k pultu, zatímco se otevřely dveře a do baru vešly dvě mladé ženy, které nikdo z těch tří neznal. A za nimi zase pro změnu někdo, koho znali moc dobře. Pětatřicátník s vlasy mírně prošedivělými a stejně tak šedinami prokvetlým knírem.

„Náš spisovatel, co věří, že jednou se zakousne do nobelovky! Tak to už jsme tu všichni,“ zavrčel Pepan. „Běďo, pojď k nám, dělej nám bankéře!“

„Mám čtyři pětky, zrovna na dvě slzy bílého,“ hájil se Běďa, ale přesto k nim přisedl. „Ty vogo, včera jsem měl první šichtu. Nastoupil jsem ve Vítkovicích do vrátnice. A hned jsem zlomil závoru.“

„Přímo boží!“ vyprskl Pepan s chutí. „Tak to dopadá, když se odhodlá makat někdo z našich.“

„Já si ještě s těmi řidiči nerozumím, takže nevím, co mi ukazují, když šermují rukama. Poslal jsem dřevo dolů a prásk do korby.“

„Takže sis vydělal,“ zhodnotil to Mára zcela reálně.

„Kus dřeva vyměnili, natřeli a už to lítá nahoru a dolů,“ pokrčil Běďa rameny.

„A co tvůj pravěk? Píšeš? Asi ti moc nejde, co?“ s nelíčenou účastí se k němu naklonil Mára.

„Prodává se, ale to víš, dnes lidí čtou nejraději to, co se stalo někde u Amíků. Vlastní historie skoro nikoho nezajímá.“

„A sázíš?“ připomněl si Pepan, že Běďu už několikrát viděl u sázkových

kanceláří.

„Ani mi nemluv. Vždycky mi to uteče jen o fous!“

„O takovýto?“ zatáhl se Pepan za svoji zarostlou bradu.

„Co to bude, pane docente?“ to už zatím barman Žoržík postavil na stůl již objednané pití a obrátil se na Béďu.

Do baru vešli dva starší lidé, už na první pohled tam rozhodně nebyli doma. Snadno na nich každý poznal, že zabloudili. Působili zakřiknutě, jako by pocházeli odněkud ze zapadlé víska hodně vysokých hor. Napřed ani nevěděli, jestli mají zůstat, nebo hned odejít. Váhání za ně vyřešil barman Žoržík svým neúnavně vtipným: „Ále vážení pocestní a poutníci, jen se u nás posaďte! Tak co to bude?“

Zůstali, celí rozpačtí, nejenom ta stará paní, ale i ten muž s řídkými šedinami a hlubokými vráskami. Venkovní dveře se opět otevřely dokořán. Dovnitř se dokolébal jakýsi týpek, už na pohled zanedbaný. Ani on se do toho prostředí zrovna moc nehodil a podle všeho rovněž zabloudil.

Barman Žoržík se opět ukázal jako profík, když toho člověka oslovil svým neskutečně bodrým: „No, pane prokurátore! Co vy si dáte?“

Oslovený se až vyděsil, že ho někdo tak nazval. Ještě více však byly znát rozpaky na obou starých lidech, kteří si ho zmateně prohlíželi odshora dolů. Beztak nedokázali pochopit, jak může nějaký pan prokurátor vypadat zrovna takto.

„Hele, náš ministr kultury!“ halasně ukázal Mysliveček od baru k televizi, na které se usmívala tvář oblíbeného ministra, nešlo však o ministra kultury, což Pepan okamžitě hodlal uvést na správnou míru.

„Ministr financí a ne kultury!“ prohodil kárvavě.

„Ále to máš zajedno,“ mávl Mysliveček rukou, jako by odháněl mouchu, a naznačil barmanovi, aby zesílil zvuk. „Hlavně je to náš pan ministr. Stará se nám přece o ty naše prachy v čisté kultuře. No ne? Vy nevíte, co jsou to prachy v čisté kultuře?“

Jenomže Myslivečkovo opilecké slinty podle všeho vůbec nikdo neposlouchal. Všichni v baru zpozorněli. Na otázku moderátora, jakou životní úroveň mohou čekat občané Československa v nejbližších letech, ministr prohlásil se svým kouzelným úsměvem: „Přátelé, naše ekonomika bude nějakou chvíli stagnovat, takže si na nějakých pět šest let všichni utáhneme opasky.“

„No a pak si zvykneme, co? Aspoň někteří si budou muset zvyknout,“ zavrčel

do toho Mysliveček a zvedl odlivku s kořalkou, jako by chtěl ministrovi připít.

„Magor!“ ohradil se vůči němu Pepan. „Ten čmáral všechno obrátí. Jemu není nic svaté.“

„Jemu snad ani nevadí, že komouši zadlužili republiku o nějakých osm miliard,“ neodpustil si Mára. „Teď tu máme jiné fachmany. Ti tomu aspoň rozumějí. Ne jako tamti! A dělají to srdcem. A ne z pouhé vypočítavosti.“

„Si myslíš, ty pulče,“ naklonil se k němu Mysliveček, „že ti noví, ti všichni možní a velkomožní, nebudou hrabat pro sebe? Já ti povídám, že budou krást ještě víc! Komanči se báli velké strany a velikého Ruska. A dnešní blahorodí? Opravdu jenom někteří se bojí akorát pánaboga. Ale ten je moc a moc vysoko.“

Mára se postavil a zřejmě už zamýšlel doopravdy, co předtím jenom řekl. Včas zasáhl Pepan tím, že se postavil mezi oba soky: „Ty, Myslivečku, jsi snad nějaký prorok, či co?“

„Prorok ani ne,“ pronesl otázaný se zjevnou úlevou v hlasu. „Ale chodím poctivě do hospody, a tam se člověk vzdělá. Ovšem vy dva sem chodíte akorát kvůli chlastu a babám!“

Dveře se rozevřely velmi prudce a dovnitř vrazila velmi pohledná copatá černovláska v tmavě kostkované sukénce a skoro jen síťované blůzičce.

„Honem ven! To jste ještě neviděli!“ skoro pištěla nelíčeným úžasem. „No ták, dělejte, blázni!“

„Káčo, snad nehoří,“ opáčil Pepan a vylovil odněkud z kapsy kalhot zmačkanou krabičku s cigaretami bez filtru. V jeho druhé ruce se objevil starý zapalovač z obitého plechu.

„Jako by hořelo! Makej ven a uvidíš!“ urvala se na něho, ale nijak zlostně.

Kdekdo ze zvědavosti vyšel ven. I Pepan, i Mára s Béďou. Co uviděli, je opravdu šokovalo.

V ulici, zrovna naproti baru, se skvěle vyjímal dlouhý bílý cadillac s černými skly. Vpředu u řidiče stáhnuté okno a v něm rozesmátá huba. Samozřejmě poznali, komu patří.

„Pavko, ty voe, kdes to otočil!“ přišoural se k dlouhému autu Pepan a po něm i ostatní. „Bezva kočárek!“

„Dobrý?“ zubí se Pavko. „Aj tak sa dá!“

„To víš, že dobrý,“ uznale přikývl Mára a po něm i Béďa. Ale na to jeho „aj tak sa dá“ se oba jakoby bezděky dotkli rukou každý svého nosu. Tak to vždycky dělali, když Pavko vyslovil oblíbené pořekadlo svého dědy a nyní i své.

Všimli si, že kdekdo z kolemjoucích se zastavil a prohlížel si ten úžasně dlouhý zázrak, který dosud většinou všichni viděli jen ve filmu, samozřejmě americkém.

Vtom se otevřelo jedno ze zadních oken a ven vyhlédla huba, ta ale se honosila několika jizvami a zmáčknutým nosem, jaký mívají většinou jen pokročilí boxeři.

Temné sklo vyjelo nahoru a zakrylo tvář.

„Pavko, zítra hrajeme, tak přijd!“ sklonil se Pepan k pootevřenému oknu cadillacu.

„Zítra? To zrovna pojedu do Madridu, tak až někdy jindy!“ řidič se rozesmál a stoupající temné sklo ho vzápětí zakrylo.

Cadillac zablikal a tiše se rozjel úzkou uličkou, sledovaný zvědavci, kteří se schválně zastavovali.

A ti tři hoši, co vyběhli z baru? Samozřejmě pochopili, že Pavko odjíždí za svým kšeфtem. Ale to pořekadlo samozřejmě nepřešli jen tak.

„Vy blázni, vždycky mě vezme to jeho aj tak sa dá,“ rozrehtá se Pepan a oba mu se smíchem přikyvují. Koho by to nevzalo? Vždyť Pavko je tím proslulý.

Najednou bílý cadillac přistavil k chodníku, zrovna na samém kraji Kuřího rynku, kde na lavičkách a stolcích před restaurací posedávají hosté, z nichž někteří se natahují a všelijak vykrucují, aby také co nejlépe viděli. Bílý bourák však nezastavil kvůli nim. Nýbrž kvůli muži v uniformě městského strážníka, který se naklonil k řidiči.

„To je Květoš!“ hlesl Béďa.

„Náš velkopodnikatel!“ přihodil uštěpačně Pepan. „Snad mu nedává své šprinky, aby je prodal Španělům?“

„A víte, vy mezci, že Květoš to u čertů brzy zabalí?“ nedbal Béďa na Pepanovu poznámku. „Bude muset.“

„Střet zájmů?“ opáčil Mára.

„Zrovna předevčírem nachytal svoji ženu s nějakým kolíkem a rozmašíroval mu líbala.“

„To ho asi od cajtů brzy vyhodí.“

„Chce odejít sám! Bude podnikat.“

„No těbůh!“ vydechl Mára s Pepanem skoro jednohlasně.

Takže další z těch...

Zpátky do baru vešel první Mára. Všiml si, že Mysliveček zírá na barevnou

obrazovku televize, na poličce nad barem. Ženy v plavkách, plážový volejbal.

„Kdo s kým hraje?“ postavil se vedle malíře.

Mysliveček však jen něco cekl, ať zbytečně neruší.

„Tak kolik to je?“ s chutí dál vyzvídá Mára. Rád by si z něho zase jednou vystřelil.

„Nekecej a čum!“ znova ho odbyl malíř. „Jsi slepý, nebo blbý?“

Mára na to chtěl trefně reagovat, namísto toho si však promnul oči a pořádně se zahleděl na televizi. Fakt bylo nač se dívat. Hráčky vypadaly opravdu skvěle. Vysoké, hezky vytvarované, plavky kryly jen to nejnutnější, spíše jen zvýrazňovaly. A jak se ty nádherně opálené kopretiny natahovaly, vyskakovaly a choulily se, nebo si upravovaly kalhotky či podprsenky, kamery zabíraly nejpovedenější záběry. A Mára? Dokázal jen to zdejší okřídlené: „Ty vogo! Ty voe.“

Což mu zaznělo přímo z duše.

2.

Sál se starým, značně už zchátralým pódium, se pozvolna plnil. Dětí přibývalo, s nimi i křik a výskot. Dvě učitelky, obě už postarší a značně nervózní, okřikují neposedné caparty a ukazují na řady židlí, kam si kdo má sednout. Kdosi zatáhne závěsy na velkých oknech a značně se setmí. Přesto je vidět, sotva kolik člověk potřebuje, aby do něčeho nenarazil. Běda kráčí za Márou, který míří uličkou mezi řadami židlí s dětmi. Úplně vpředu, na parketách, kryti ze zadu židlemi a vpředu samotným pódium, vysedávají nějací vlasáči. Dá se rozeznat několik kluků a dvě holky. Je vidět, jak od nich nahoru stoupá dým z cigaret. Občas se něco zablýskne, to když zvedají flašky, aby se napili.

„Že to ty exoty tady pořád baví!“ naklonil se Běda k Márovi. „Pitomí toxici.“

„S těmi fialovými dábly Pepan nic nenadělá. Jeho skalní. Ti nejvěrnější,“ zazněla odpověď. „A přitom je Pepan nemusí. Oni jeho taky ne. Nikdo je nemusí! Jsou to debilové. Vypatlanci.“

Jenomže jedna z učitelek šla dopředu a s rukama v bok hleděla na ta individua, z nichž žádné ji nehodlalo vnímat, jak by si zrovna přála. Dotčena potom z boku vystoupala po schůdcích nahoru na pódium a pustila se do mladíka, kterého tam zastihla, zrovna když natřásal oponou a vytahoval

dopředu konstrukci s několika starými zaprášenými bubny.

Mladík napřed pokorně sklonil hlavu, ale pak se ztratil za oponou a dopředu vyšel Pepan. V jeho strakatém úboru by ho nepoznal jistě ani nejslavnější pes televizních kriminálek.

Vypadalo to napřed všelijak, ale Pepanovi se přece jenom podařilo přísnou učitelku přemluvit. Ta potom kolem opilé skupiny prošla s výrazem nejvyššího hnusu a mávala na své žáky, aby pokorně seděli a nerušili.

A když se potom rozhrnula opona a na osvětleném pódiu se mezi sedícími hudebníky a jejich instrumenty procházeli herci v pestrých hadrech, nejvěrnější Pepanovi hosté mu opravdu nic nepokazili.

Pepan sám se na pódiu moc neukázal. Jenom v samém úvodu přednesl svoji vlastní veršovánku, jakých má vždy po ruce vždy na výběr, a pak zmizel za kulisami.

Jenomže se stalo něco, s čím v sále určitě nikdo nepočítal, a Pepan beztak ze všeho nejméně, ačkoliv, jak se ukázalo, aspoň tušit něco každopádně měl. Vždyť své kolegy herce už nějakou dobu zná. Do přítmí sálu náhle vpadlo světlo a s ním trojice policistů v zelených uniformách.

Šli najisto. Vyšli po schůdcích na jeviště a bez dlouhých řečí nasadili želízka mladíkovi ve strakatém úboru, který se předtím na jevišti ukazoval ze všech nejdéle, takže určitě hrál hlavní roli. Obecenstvo pozorně sledovalo, jak tato kladná postava odchází v doprovodu policistů, s policejní bižutérií na zápěstích.

„Kde je Pepan?“ postavil se Mára, aby lépe viděl. „Nikde ho nevidím, já pro něho zaběhnou!“

Šli oba. Za nimi cupitala nervózní učitelka, teď už přímo rozlícená.

Na pódiu z toho všichni zkoprněli.

„Kde máte šéfa?“ optal se Mára.

Klukům a holkám ve strakatých úborech do řečí moc nebylo. Jeden z hochů jen kývnul hlavou někam za sebe: „Děcek už má dost, ani mu nestačí na aloše. Ale to víte, když to na něho přijde. Vzadu pod schodištěm. Dvířka dole.“

Ještě na pódiu je oba předběhla ta učitelka. Přímo je odstrčila stranou, aby ji nezdrželi. Hnala se za kulisy, do tmy a pak do světla.

U schodů se sehnula, aby zmáčkla kliku. Sotva poloviční dvířka se otevřela a světlo padlo na dvoje bosé nohy a holý zadek, nevhledný, posetý vyrážkami a docela určitě chlapský. Ti dva za těmi dvířky sebou náhle trhli, hlavně když rozezlená učitelka klapla po vypínači a světlo ozářilo všechno, co jen mohlo.

Byl to Pepan. A s ním. S copem. Oba ji moc dobře znají! Káča, která chodí do stejného baru. Ona přece žije s Pepanem na psí knížku. V prostorném bytě, takže se spolu nemusejí skrývat za kulisami. Ale asi jim to tak vyhovuje.

„No co je! Co je!“ ohradil se Pepan a postavil se naproti učitelce, aniž měl zájem něco skrývat.

Káča se posadila docela ladně a její nádherně plná prsa přitom úžasně vynikla: „Jste ještě asi neviděli pořádnou babu, co?“

„K vidění je tu toho opravdu dost!“ málem se rozkřikla učitelka, která se rozkuckala a celá zkoprnělá se potácela a prošmatrávala se zase pro změnu zpět zákulisní temnotou.

3.

„Je to v pytli, pánové!“ povzdechl si Pepan, když zasedli k jedinému volnému stolečku v té své základně.

„Viděli jsme,“ kývnul Mára na barmanku, která jen pokrčila ramínky, že hned přijde.

„A to máš jenom tu jednu školu?“ naklonil se k divadelnímu principálovi Béďa. „Jedno předplatné tě přece nestřelí, no ne?“

„Ale střelí,“ podrbal se Pepan po své vousaté bradě. „Baže střelí. Vždyť učitelky si všechno vykecají. A s jakým gustem! Znáš je.“

„Znám,“ přikývl Béďa. „Jednu mám dokonce doma. Ale té si musím zastat.“

Květoš se k němu nakloní přes stoleček: „Slíbíš nám, že o Pepanově divadélku něco napíšeš. Román to být nemusí. Ale povídka si náš kamarád určitě zaslouží!“

„Zasloužil by víc,“ dloubl si Béďa.

Ale do Pepana jako by přímo píchl jehlou: „O mě se neotírejte, bando! Já vždycky usiloval o pravý kumšt, ale to dneska nestačí. Lidi chtějí přímo zábavný průmysl, pakáž jedna.“

To se ale k nim nahnula barmanka s příjemným úsměvem a ještě příjemnějším výstřihem: „Co to bude, pánové? A kdo je dneska bankéřem?“

Vyšlo to na Květoše. On sice u policie končí, ale zato jde do podnikání. Tak ať pustí chlup!

Toho večera rozmlouvali o všem možném. Pepan o svém divadélku, které

bude muset zavřít a zatím neví, co dál. Béďa o knihách, které se chystá napsat a doufá, že z nich budou bestselery. Květoš o tom, že to u policie balí a jde za kšeфtem, vždyť, jak se dnes s oblibou říká, prachy leží na cestě, jenž se pro ně sehnout. A Mára? Ten si napřed postěžoval, že ho stále otravují exekutoři a policajti. Pořád dokola si ho pletou s jeho jmenovcem, který ještě ke všemu má skoro stejné rodné číslo, což je tím podivnější, že se oba narodili ve stejný den, akorát Mára je mladší o deset dní. Pak ale promluvil o svém švagrovi, kterého musí vytáhnout z maléru. Švagr Rudla totiž píská nízké fotbalové soutěže a v krčmě se nechal v opilosti zaplést do té nejhoupější sázky, na jakou jen mohl kývnout.

„Ten magor souhlasil, že pokud vyhraje favorit, který ke všemu ještě bude hrát na svém domácím placu, tak on, hlavní sudí zápasu, všem těm opilcům zaplatí celodenní útratu v místní ratejně.“

„No a když vyhraje pikolo?“ docela se zájmem se otázal Béďa. „Co za to?“

„Pak si Rudla může do té jejich krčmy pozvat své kámoše a jeho sousedé jim celý den budou dělat bankéře!“

To se docela zalíbilo. Bodejť by ne. Rudlu v tom určitě nenechají. A ti opilci, co se s ním vsadili? Ti jeho sousedé? Stanou se bankéři! Co si nakoledovali...

Se svým důležitým prohlášením přišel i Květoš: „Zítra vás všechny zvu do kasina! Chci, abyste byli svědky začátku mého podnikání.“

Opravdové slovo do rvačky, jak se říká.

Květoš to tedy myslí vážně.

Setsakra vážně!

Ale v kasinu?

Proč tam.

4.

Opravdu se setkali v kasinu. Všude plno světel, zelené stoly trochu připomínaly obyčejné hospodské kulečníky, ale rozhodně ne ty noblesní krupiérky, které u nich postávaly, ani ty hromady barevných žetonů na okrajích stolů, kolem nichž posedávali a postávali většinou muži, ale i několik málo žen.

Květoš se přihnal ve své policejní uniformě, a jak bylo domluveno, předstíral, že Pepana ani Máru nezná. Jenom jim ještě před sálem vtiskl každému do dlaně

po stokoruně a počkal, až se oba někam posadí.

Potom vpadl do sálu a odhodlaně zamířil ke čtveřici mužů, z nichž dva spolu o něčem debatovali šepetem, zatímco další dva, podstatně vyšší a řádně udělaní, se bez přestání ohlíželi kolem dokola a zřejmě hlídali.

Květoš dost neomaleně odstrčil jednoho z dvojice urostlých mužů, až ten ztratil rovnováhu a nechtě se opřel o stůl, kde rozhodil dva komínky barevných žetonů. Ty se rozprskly po desce rulety.

„Šebo, já tě dostanu!“ výhrůžně se rozmáchl Květoš.

„Strážníku, co si to dovolujete!“ ohradil se muž, který se před něho postavil bez nejmenších obav. „Hned opustte sál a nedopouštějte se takových neomaleností!“

Květoše tím zjevně rozpálil, že ho porval za sako a trhl s ním k sobě: „Šebo, řekl jsem, že tě dostanu!“

Oslovený se mu však vyškubnul a kývnul na oba urostlé muže, aby jednali.

Stalo se. Květoš se po kopanci kolenem do břicha sklonil a po ráně pěstí se vyvrátil na pestrý koberec.

„To přece,“ chtěl vykřiknout Pepan a vyskočit ze židle, avšak Mára ho chytil za ruku a tiše zasyčel, aby zůstal v klidu.

Pochopil i Pepan. Pokud je sem Květoš přivedl schválně a před nimi se pustil do přesily, pak opravdu nemělo být těžké to celé pochopit.

Květoš svůj výprask schytal opravdu pořádný. Těch kopanců a ran! Ale jistě věděl, kolik a za kolik. Tak jim to alespoň vycházelo jako tajenka v jednoduché křížovce.

Když se ho venku ujali poté, co ho ty nemilosrdné gorily vykoply na chodník způsobem hodně nevybírávým, opravdu se nezdálo, že něčeho lituje. Dokonce se usmíval, zatímco si několika zakrvácenými kapesníky otíral krev z tváře i rukou.

A že měl uniformu poněkud orvanou a od krve? Stejně se ji už chystal vrátit.

5.

Škodovka jela spolehlivě. Sice se z ní ozývalo všelicos, hlavně cvrlikání ventilů a řinčení plechů, ale u tak starého vozítka se musí skousnout kdeco.

Mára sice znal cestu, ale občas se zakecal, takže dvakrát přejeli někam jinam

a museli se vracet. Avšak nenajít fotbalový stadion, to přece nejde. A samozřejmě dojeli včas.

Zápas musel začít sotva před několika minutami, ale pískotu a nadávek už zaznělo snad za několik celých zápasů. Neslo se to k nim, když se blížili. Také už z dálky viděli, jak někteří z fandů zvedají pěsti a vztekle si navzájem ukazují posuňky, které hovořily za všechno.

Místní fotbalový stadion byl spíše venkovským hřištěm se slušně stříženou trávou. Fandů mohly být dobré dvě stovky, ne-li více. Viditelně fandili modrožlutě pruhovaným, kteří si velmi zdařile přihrávali a běhali o poznání svižněji a více, než červení. Zato slušně běhal i sudí, celý v černém, jehož každý verdikt ocenili fandové pískotem a nadávkami. Zápas se od samého začátku jevil až příliš bouřlivě.

„Takže Rudla se už přičinil,“ zhodnotil situaci Mára.

„Tak ho bereme a mizíme, ne?“ prohodil Béďa dost nervózně.

„Kam spěcháš? Rudla to musí vyhrát, jinak se nedoplatí. A my utřeme hubu.“

Čekali, co nastane. Pro jistotu z auta ani nevylezli, jenom ho přistavili, aby zevnitř viděli. A opravdu bylo nač se dívat. Pokaždé, když se modrožlutí přihnali k vápnu červených, ozval se nekompromisní hvizd. Ofsajd, faul, cokoliv, co celou slibnou akci zastavilo. Řev nespokojenců stále narůstal, což se týkalo téměř všech přihlížejících. A když Rudla odpískal půli a šel k šatnám, hodně se rozhlížel, zatímco fandové po něm zírali jako po nejhorším hnusu. Když ale uviděl Béďovu staříčkovu škodovku a poznal v ní sedícího Máru, viditelně si odechl a zřetelně se mu ulevilo.

Druhá půle se od první nelišila, snad akorát ještě silnějším řevem a prudšími výhrůžkami, které se nesly široko daleko. Rudla vytrvale zastával akce pruhovaných a nedal si do toho mluvit. Jednomu z rozčilených hráčů s pruhy dokonce ukázal žlutou kartu. Za nedlouho uviděli žlutou i další dva, kteří si dovolili po něm vykřiknout něco nelichotivého.

A vrchol všeho nastal, když se červení jednou za celý zápas ocitli před vápnem soupeře a jejich útočník, celý roztřesený, zakopl o svoji vlastní nohu a upadl. Tehdy Rudla rezolutně odpískal penaltu. Pruhovaní se kolem něho seběhli, ale on se nedal. S rukou na kapsičce, z níž předtím dvakrát tasil žlutou kartu, odolal dalším výpadům. Několik fandů vyběhlo na hřiště, ale hodně rychle se vrátili, když na ně jiní pokřikovali, že tak jenom dají záminku, aby domácí prohráli kontumačně. Červený kopl penaltu přesně. Míč prudce napnul

sít pod horní tyčí a hosté najednou vedli. Na vyvýšené boudě s otvory pro skóre se ukázalo 0 : 1. To zbývalo do konce nějakých deset minut. Sudí Rudla šikovně přebíhal a pokud možno nenápadně ukazoval Márovi, kam má přistavit škodovku. V té chvíli mu určitě nikdo nezáviděl, do jaké šlamastyky se namočil.

Blížil se konec zápasu a červení stále vyhrávali, zatímco modrožlutí se vztekali, když jim sudí odpískal kde co. Tehdy už Rudla neběhal tolik, jako předtím. Spíše se zdržoval poblíž staré škodovky. A ve chvíli, kdy míč zrovna poskakoval na opačné straně hřiště, rázně odpískal konec zápasu a rozběhl se k autu.

To už mu Mára otevřel zadní dveře škodovky. Rudla doběhl, vsedl dovnitř a zabouchl dveře.

„Ale bleskem!“ pronesl s úlevou celý udýchaný a zpocený.

Běďa otočí klíčkem, motor však ne a ne naskočit.

Znovu. A znovu. A ne a ne.

„Kurva, co je!“ vyděsil se Rudla. „Jen to ne!“

Měli dost i Mára s Běďou.

Od hřiště už tryskem přibíhala rojnice chlapů, rozrušených jako psí smečka.

„Roztlačit! Jedině roztlačit! Jinak jsme v prdeli!“

Rudla s Márou vylezli a tlačili.

Zprvu to moc nešlo. Ale motor přece jenom naskočil. Rozeřval se jako nějaké hrozné zvíře.

Nejvyšší čas. Vždyť rozlícení fandové to měli k nim sotva pár skoků. A tak se už jen naprázdno pitvořili vzteky a zvedali zaťaté pěsti. Také nějaké kameny létaly vzduchem, všechny míjely uhánějící škodovku, podobně jako míč fotbalovou bránu.

6.

Cadillac si to uhání po široké dálnici. Venku je určitě vedro k zalknutí, avšak uvnitř lahodný chládek. Ne jako u starých plecháčů, v nichž se Pavko předtím tolik najezdil. Toto je autíčko! Přímo kočárek, ideální k prohánění se širým světem.

Pavko se zahleděl do zrcátka, aby zkontroloval ty dva vzadu. Lebedí si tam, vytahují z ledničky sklenici šampaňského, vždy si nalijí do skleniček a zase šup

zpět na zchlazení.

Oba vypadají, jako by se vyvalovali někde doma v obýváku, něčím ho pořád dráždí. Hrubí rafani! Když ještě dělal vedoucího prodejny stavebnin, podobným týpkům by nesvěřil ani klíče od uhláku, natož aby jim dělal pikola, jako zrovna teď. No ale když se nakonec všechno podaří, jak má, stěžovat si nebude. Aj tak sa dá! Tak to říkával jeho děda z Rimavské Soboty, odkud Pavko sám pochází. Tak to říká často i on sám a doslova mu to vešlo do krve. Vždyť už se dávno naučil mluvit čistě česky, ale dědovo rčení opakuje stále přesně, jako je slýchával kdysi. Nezřídka i se stejným tónem, ačkoliv si kvůli tomu z něho kamarádi z Ostravy utahují a pokaždé při tom neopomenou udělat zvláštní posuněk, že se rukou nenápadně dotknou svého nosu, což on dobře vidí, ačkoliv dělá, jako by nic. Ale co – aj tak sa dá!

Je nová doba, jak se běžně říká. Nová doba, všechno nové, všechno je jiné, než bývalo. Ale hlavně ať celý kšeфт vyjde! Když to klapne, jemu sice z toho extra moc nenakape, ale určitě dostane příště šanci právě on. Teď po něm nikdo nechce nic jiného, než jenom aby řídil skvělý vůz a poslouchal příkazy. No, aj tak sa dá!

Projeli už Německem, kde přenocovali, přestože se tomu sám divil. Vždyť mohli přespát až ve Francii. Jenomže ti dva určitě nějaký důvod měli. A sami jistě moc dobře věděli, proč si vybrali jiný hotel, než do kterého poslali jeho. Vlastně k tomu hotelu přijel a vystoupil, zatímco jeden z těch dvou si sám sedl za volant a odjeli. Ráno však stál cadillac před hotelem a místo za volantem prázdné. V tu chvíli sám zažil ohromný šok. Sotva si nasedl, aby počkal na své šéfy, ke cadillacu přistoupili dva policisté. Pavko ztuhnul. Vždyť ani nestačil pořádně ukrýt své čtyři pasy, z nichž každý měl vystavený na jinou identitu. Už jenom kvůli těm pasům ho mohli zatknotout. Padělání úřední listiny se všude venku trestá víc, než doma. Jenomže policisté ho velmi zdvořile požádali, aby se směli podívat, že dosud ještě neviděli cadillac zevnitř. Samozřejmě je nechal, aby se posadili. Pustil jim televizi, kde dávali jakési písňové šoty. Nalil jim z otevřené láhve šampusu. Byli nadšeni, a když odcházel, ještě na něho mávali jako na starého známého. Potom přišli ti dva, kterým dělal řidiče. Jistě odněkud pozorovali policajty a chvíli se po něm dívali dost nedůvěřivě. Ale pak, zřejmě když se přesvědčili, že všechno je na svém místě a nic se neztratilo, ba ani nepřibylo, viditelně se uklidnili.

Ti dva mluvili jen spolu navzájem, jako by pro ně ani neexistoval. Vlastně to

tak nějak bylo. Takoví lepší lidé. Aspoň před ním se tak snažili vypadat, dva přihroublí primáti. Je pravda, že je předtím trochu znal od vidění, když se jeho šéf Gurecký s nimi setkával v Imperiu nebo v Atomu. A vždy se vůči němu chovali nachlup stejně. Ale na to si přece už zvykl, že od tupých opičáků nic slušného čekat nemůže. Dokonce ho napadlo, proč si vybrali na svoji misi právě jeho. Jako by ani neznali nikoho druhého, který by dokázal řídit cadillac.

Najednou si všiml, že jeho pasažéři nějak zneklidněli. Dokonce to s nimi začalo podivně šít. Oba se nakláněli, chvílemi s nosy rozpláclymi na skle, a zírali nahoru k nebi.

To ho udivilo. Čeho se tolik bojí? Snad bouřky? Ptáků? Letadel?

Také on z pozoroval, že nad dálnicí se vznáší vrtulník, chvíli výš, chvíli níž. Ale co má helikoptéra společného zrovna s nimi? S jejich autem? S jejich cestou?

Neklid, ba přímo nervozita, možná i strach, u těch dvou vzadu jako by rostly.

Když ale viděli podle návštětí, že se blíží dlouhý tunel, začali se naklánět, snad aby ho co nejdříve zahlédli.

Tunel na sebe nedal dlouho čekat. Byl hodně dlouhý a vedl hluboko pod vysokánskými kopci.

Ti dva trvali na tom, aby přibrzdil a nechal se předjet více než dvacet auty.

Když potom vyjeli z tunelu, po helikoptéře nikde ani známka.

Ti dva však se pořád ještě nedokázali uklidnit. U benzínové pumpy si šli zatelefonovat. Potom do cadillacu už nenastoupili.

Až za dva dny, dvacet kilometrů před Madridem.

To si ale musel vystoupit Pavko. Jak pořídili dál, se nedozvěděl. Co ale moc dobře pochopil, bylo to, že celou dobu vezl něco nesmírně cenného. Dokonce tušil kde, ale nedovolil se tam podívat, ani když byl sám. Co kdyby ho někdo sledoval, třeba z dálky dalekohledem. To předpokládal. Vždyť věděl, s kým má tu čest. Kdysi četl, že cadillac má dvě autobaterie a sloužit může klidně jenom jedna. Pro startování a provoz auta, ale i pro klimatizaci a ledničku.

Takže druhá baterie posloužila za tajnou schránku. Co asi v ní bylo, se mohl akorát domýšlet. Pochopil jen to, že v prázdné krabici od autobaterie ti dva ukrývali, co mohlo být odhaleno z letícího vrtulníku, nebo třeba až odněkud ze satelitní družice. To ten vrtulník jim přece nahnal tolik strachu. A co by teprve bylo s ním, kdyby byl dopadený jako pašerák, když ti dva se uklidili do bezpečí, zatímco jeho nechali jet dál.

Takže on měl posloužit jako nějaký blbec, kterého někde v cizině klidně

mohli chytit a zavřít, zatímco skuteční viníci by zůstali čistí. Pašování uranu a podobného svinstva se všude trestá nanejvýš krutě.

A kdyby někoho prozradil? Jak by asi dopadl?

Nakonec je lepší jet ze Španělska vlakem, třebaže za své. A jak to říkal děda z Rimavské Soboty?

Aj tak sa dá!

7.

„Tak, Rudlo, je čas nás pozvat do té vaší krčmy. Tak kdy to bude?“ bodře se na zachráněného sudího usmál Mára, když zvedal k ústům skleničku s vinným stříkem.

„Chlapi, jak to říct?“ ošíval se Rudla a nervózně si otíral okraj pivní sklenice.

„No, jenom směle,“ cinkl Mára svojí skleničkou o jeho.

Masívy dýmu se barem prolínaly a otáčely, proudily a proplétaly se snad jako myšlenky v hlavě Rudly.

„Chlapi, vy na mě budete mít vztek!“

„No ten už máme, jestli tě to aspoň trochu uklidní,“ přihodil si Běďa, který si zrovna na hodinkách odměřoval čas, kdy se ještě může napít před noční směnou.

Jenomže Rudla je pořád nervózní. Moc dobře si je vědomý, co pro něho udělali.

„Ti fandové se domákli, jak to bylo s mojí sázkou. No a vyhrožovali, že pokud tam někoho přivedu, přiženou se a bude saigon. Vždyť je to jenom přes dvě dědiny.“

„A to nám říkáš jenom tak?“ rozladěně se ušklíbnul Mára.

„Ale ne,“ najednou Rudla jako by ožil. „Chlapi, a co dneska na velkou oslavu? Můj kámoš, zastavárník Otáš z Dubiny, dneska slaví čtyřicet. Tak jde se! Taxíka platím!“

„Ale já nemůžu,“ ohradil se Běďa. „Jdu na noční!“

Mára na to mávl rukou: „Hele, u toho Otáse to vezmeme za tebe a ty nám pak za to uděláš bankéře.“

„Jste teda kámoši!“

„Se ví.“

Jako kdyby je neznal!

8.

Červenobíle šrafovaná závora se zvedla a pod ní se prohnaly dvě stříbrné limuzíny. Béďa se ještě za nimi ohlédl z prosklené budky a zmáčkne červený čudlík, načež červenobílá dřevěná závora poklesne a lehce třeskne o kovovou zarážku.

Rozepne si modrou košili s pestrými odznaky ostrahy a sundá šlajfku, jako by ho kdovíjak škrtila u krku. Ještě se ohlédl do všelijak nastavených zrcátek. Po silnici od dílen přichází několik mužů, o kus dál za nimi kráčí dvě mladé ženy. Muži projdou vrátnicí a ocitnou se na parkovišti před závodem, obě ženy se chvíli ještě zdrží v chodbě vrátnice, o něčem spolu zaujatě hovoří, pak vyjdou a zamíří k řadě vozidel na parkovišti.

Ještě počkal, jestli někdo nepůjde nebo jestli něco nepojede.

Nikde nic a nikdo.

Zavřel tedy velkou bránu, provlékl řetěz a zaklapl visací zámek. Zamkl i dveře do chodby.

Ted' nějakou dobu tudy určitě nikdo nepůjde. Ohlédl se po starém šedivém ovčákovi. Ten zrovna líně polehával na svém koberečku a tiše oddychoval. Má to holt těžké! zasmál se Béďa. Zatímco vrátní se střídají, pes je pořád ve službě.

Ještě se naklonil nad stolem ke kalendáři. Očima na něm vyhledal, co potřeboval. Jenom se ubezpečil, jaký je zrovna den. Sice to věděl naprosto přesně, ale jistota je jistota.

Otevřel plechovou skříňku, vytáhl zevnitř sešit s volnými listy. Sáhl hlouběji do skříňky. Vyprostil odtamtud knihu, kterou pohladil, než ji položil na stůl. Nadpis „Tajná řeč labyrintu“ jako ze samých hrubých a neotesaných balvanů. Zašmátral ještě hlouběji. V jeho ruce se objevilo červené igelitové pouzdro. Otevřel je. Uvnitř, kromě poskládaného hadříku s náčrtky, připomínajícími nějakou deskovou hru, samé obyčejné kamínky, ovšem každý se od ostatních lišil barvou i tvarem.

Pouzdro položil vedle knihy, vyšel ven před vrátnici a rozhlédl se. Ne však jestli někdo nejde, nýbrž nahoru k obloze.

Je docela parno, na modroučkém nebi jen sem tam bílý chuchvalec.

Blíží se noc, na jakou čekal už hodně dlouho.

Snad všechno dopadne, jak má.

9.

Ta správná hodina se přiblížila, Rudla nechal zavolat taxík, aby odvezl Máru s Pepanem na oslavu dubinského zastavárníka Oťase. Ti se ale rozhodli, že alespoň trochu poškádlí Béďu, který zrovna musí makat.

Správnou vrátnici snadno našli a Béďu taky. Přes zavřenou bránu viděli, že zrovna stojí venku se psem, starým sešlým ovčákem, jemuž se snažil domlouvat, zatímco pes se po něm díval se zplihlýma ušima. Zdálo se, že vlčák se cítí provinile, avšak sotva uviděl oba příchozí, jak stojí za zavřenou bránou, zuřivě se rozštěkal.

Vedle nich se postavil starý muž s plátěnou kšiltovkou, který se příšoural od nedaleké řady garáží.

„Je starý skoro jako já,“ kývnul starý muž směrem k zuřícímu ovčákovi.
„Takový čokl už má svůj rozum a hned tak s ním nikdo nic nepořídí. Jako člověk by měl už svých sedmasedmdesát.“

„Ale hlídá dobře,“ podotkl Pepan.

„Houby hlídá! Pro něho jsou všichni za bránou lumpi, zatímco tamti jsou naši, víte? Ti, co tam uvnitř pracujou. Ale když vyjdou ven, jsou to pro něho stejný darebáci.“

„Dobrý den, pane Šober,“ usmál se na starého muže Béďa. „Vidím, že máte o našem Aríšovi přehled.“

„To víte, je to dědek jako já. V tom věku se už nezmění ani chlap, ani pes. Já měl pět psů, z toho dva vlčáky. Každý byl sám sebou, všichni rozmazlení. Aby se jim člověk podřizoval.“

„To je jako v té písničce,“ vmísil se Pepan a zanotoval: „Starého psa novým kouskům nenaučíš!“

„Pravda, pravda,“ zasmál se Šober. „Starý pes je jako starý chlap. Z mých spolužáků, co jsme v Ostravě chodili na gymnasium, jsou naživu už jenom čtyři. A těch nemocí, co všichni máme! Kdybych měl všechny vyjmenovat! Nejlépe je na tom Francek Otruba, ten má jenom zlatou žílu, takže se sice nemůže pořádně vykavit a pokaždé při tom řve jako na lesy, ale jinak je ještě pořád frajer.“

Starý pán by se hrozně rád rozvykládal, ale Pepan s Márou měli jinou představu o celém večeru, než poslouchat o starých psech a dědcích se zlatými žílami. Z okna taxíku na ně přece už nedočkavě křivil hubu Rudla, zvlášť když

občas nahlédl na taxametr, kde to nepříjemně narůstalo.

Nechali tedy Béďu s ovčákem Aríšem za bránou, starého Šobera před ní, a spokojili se jen s tím, že Béďovi alespoň posuňky naznačili, jak jim bude skvěle na rozdíl od něho.

Pak už se taxík hnul k dubinské restauraci u velkého parkoviště, v jehož blízkosti se tyčila řada panelových věžáků. Tam už všechno čekalo vyzdobeno k oslavě. V zastřešené zahrádce stála zarovnaná řada zahradních stolků, obklopená plastovými židlemi, mezi sloupy visely lampiony a kříklavě pestré střapce. Hosté se scházeli. Když se oslavenec dozvěděl, že na jeho oslavu dokonce přijeli lidé z ostravských kulturních kruhů, hned je vyzval, ať se neomezují a berou si, co jim zachutná. Takže Mára se s klidem mohl před Pepanem nafukovat, jak to jeho švára skvěle zařídil.

„Rudla byl přece vždycky férový!“ mrkl na Pepana, než zasedli na dosud volná místa.

Zastavárník Otáš, který slavil svoji čtyřicítku, už na první pohled budil příjemný dojem. Pořád se usmíval, ukazoval na řadu prostřených stolků a kdekoho vybízel k pití a jídlu. Hosté stále přicházeli, někteří s kyticemi, jiní s malými dárky, ostatní nepřinesli nic. Většinou se sešli samí čtyřicátníci, kromě několika mladších žen, které to tam náležitě vyzdobily svou přítomností. Třeba Márovi se nejzajímavěji jevila hlavně černovlánska v kožené minisukni, ale i tenoučká blondýna v bílých šortkách, přes něž jí prosvítaly kalhotky. Každý si musel všimnout také o něco staršího muže v tmavém obleku, který vedle ostatních působil až příliš seriózně, možná i starosvětsky. Mohlo mu být přes padesát a tvářil se snad až příliš upjatě. Ani skleničku nevzal do prstů jen tak, nýbrž s téměř křečovitě vztyčeným malíčkem. A když něco řekl, tak vždy jen s co nejdecentnějším špulením rtů a tichým, leč významně artikulovaným hlasem. Zrovna na něho upozornil Rudla, který vstal a šel drcnout do Máry a pak i do Pepana.

„To je Valenta! Jeho přehled o vrcholném byznysu bych rád měl.“

Valenta. Ani jednomu ani druhému to nic neřeklo. Ale když to povídá Rudla. On se přece chystá na nějaký byznys, vždyť i soudcování ve fotbale pověsil na hřebík, třebaže za okolnosti poněkud rušnějších, než je zdrávo.

Servírka, velmi pohledná a skvěle rostlá blondýna s vlasy staženými do ohonu, pokládala na stoly zpěněné sklenice s pivem. Mára ji sledoval, hlavně když se musela nahnout a natáhnout a sukně se jí trochu pozvedla.

Od velkého parkoviště přicházelo několik dědků v černých oblecích, s temnými klobouky a vázankami, nesli si žestové trumpty a objemný buben. Kdekdo se po nich ohlížel s úžasem. Takovou partu muzikantů by jeden čekal spíše na venkovském pohřbu, než na oslavě narozenin. Oťas je s širokým úsměvem pobízel, aby spustili tu jeho. Tedy jenom co narychlo doslova vsákli po jednom pivu, rozvřeštěly se trumpty a buben zaduněl smutečním pochodem. Stačilo se ohlédnout po panelácích, kde se najednou spousta oken zaplnila udivenými zvědavci. Něco takového určitě nikdo nečekal. A Oťas se řehtal. To ještě zdaleka nebylo všechno. Sotva si dědci v černém odnesli své nástroje, prý spěchali na jakýsi venkovský pohřeb, kdosi přivedl velmi pohlednou plavovlásku, která samozřejmě ihned zaujala hlavně muže. Ale i ženy si ji projízděly očima, ovšem z jiných důvodů. Kromě toho, že měla hodně krátkou sukénku, ani tričko toho moc neukrývalo a trojitý zlatý řetízek s trsem jakýchsi miniaturních replik zlatých mincí neskryl už vůbec nic.

„Na parkovišti?“ nechala se slyšet, jak ji udivilo, co po ní zastavárník Oťas požadoval. „To po mně nemůžete chtít!“

„Samozřejmě vám zaplatím,“ snažil se Oťas co nejtišeji, ale stejně všichni slyšeli. „Vždyť jste profík, co to pro vás je.“

„Tak dobře,“ přikývla, když jí něco pošeptal, „ale na parkovišti jsem se ještě nesvlékala.“

Striptérka! užasl kdekdo, Pepana a Máru s Rudlou nevyjímaje.

Tak ona je to striptérka. No skvělé!

Její vystoupení začalo vzápětí. Každý chtěl vidět, dokonce i ženy nahlížely, aby jim nic neuniklo. Kdekdo se bezohledně posadil na kapotu vozu, stojícího nejblíž.

Byla to ale kost! Úžasně pružná, hodně procvičená a vlnit se uměla jako mořská panna. Hadérky z ní klouzaly a slétávaly na asfalt. Hrála jí k tomu hudba odněkud zevnitř restaurace.

„Baba! Striptýz!“ ozvalo se z parkoviště a bylo slyšet, jak něco narazilo o plech. To dva výrostci na kolech, kteří jeli kolem, právě nezvládli řízení, ale nechali svá kola na asfaltu a vedrali se do hloučku, aby jim nic neuniklo.

„Dobrý byznys, ale jenom za drobáky!“ zaslechl Mára za sebou, když se nádherná striptérka už oblékala za nadšeného potlesku části publika.

Otočil se. Za ním stál seriózní muž v obleku, o němž už věděl, že se jmenuje Valenta.

„Dneska jsou jiné možnosti, než pamatujeme. Firmy vznikají, je jich jako trávy. A další přibývají.“

Nic nového, pokrčil Mára rameny. „A v čem vy podnikáte, pane Valento?“

Muž v obleku se usmál, zjevně potěšený, že někdo, jemu cizí, zná jeho jméno: „Já svůj byznys teprve rozjízdím, ale už dobře vím, co chci a co ne.“

Dali se do řeči, sedli si k tomu. Mára zavolal ještě Pepana a Rudlu, a pak doslova s úžasem naslouchali koncertu slov o velkém byznysu, o nadnárodních kartelech a holdingových superspolečnostech, jak závratné produkují zisky a jak fenomenálně si vedou při rozšiřování svých impérií. Valenta hovořil s nadšením. Slova se mu linula přímo ze srdce. Docela byla škoda, že si museli jít sednout každý na své původní místo, když začala večeře o mnoha chodech a hudba z repráků řvala jako na protest.

Valenta se jim zamlouval. Jeho proslov, pravá hudba pro jejich uši. Vždyť v něčem budou už konečně muset začít podnikat, což je jisté.

Oslavenec, dubinský zastavárník, se najednou postavil a pronesl ke všem: „Máme tady hosty, působí v kultuře v centru Ostravy! Tak at' nám něco předvedou!“

No jo! No jo! přikyvovali na to ti, co seděli kolem něho. Nezbylo než se předvést. Za všechno to jídlo a pití to určitě stálo.

Mára se postavil, zacinkal lžičkou o sklenici, až skoro všichni utichli, nebo aspoň už jenom šeptali.

„Vážení, zatím jsme se jenom smáli, takže tady herec a principál jedné ostravské divadelní scény nám přednese něco ze své tvorby. Samozřejmě něco vážného, abychom se trochu také zamysleli nad životem. Nad sebou samými. Mistře, máte slovo!“

Pepan se postavil a s nesmírně vážným výrazem ve tváři přehlédl všechny ty, kteří ho sledovali.

„Ze života!“

Ještě se velmi okázale jakoby upravil, aby si přidal na vážnosti, a začal recitovat tónem tragického básníka:

„Já tě, bestie, mám rád!

A mé oči při tom žasnou,

vidí-li jak miluji,

takovouhle couru jasnou...“

Ozval se smích, ale Pepan mávnutím naznačil, že ještě neskončil:

„Rozmilou máš tvářičku,

ty jedna bestie.

A tvůj vyzývavý pohled
mi jenom krev pije!“

Veselý aplaus a potlesk ho donutily přidat ještě další ze svých olíbených veršů.

Pepan, Mára a Rudla si toho večera určitě nestěžovali. Rudla se za svoji záchrannu náležitě odvděčil. Ještě se hoši rozhodli, že nesmí zapomenout na Bédu, nechají se zavézt k němu do práce, něco mu vezmou, ale z oslavy to nešlo. Rudla tedy šel zavolat taxíka. Když pak odcházeli od stolků, notně už uprázdněných, a zašli za roh restaurace, rozeznali tam muže v temném obleku, jak si odemyká kolo, upíná si nohavice kovovými sponkami, aby se mu nezachytily do pedálů. Kousek si kolo vedl, pak na něho nasedl a odjízděl s hlasitým plechovým hrkáním a řinčením. Samotné kolo působilo jistě starším dojmem, než ten, kdo na něm seděl. Tedy než Valenta, který toho dne tak okázale a přesvědčivě hovořil o vrcholném byznysu a pohádkových ziscích velkých nadnárodních korporací.

10.

Požádali ještě řidiče taxíku, aby zajel k nejbližší prodejně, chtěli si nakoupit. Měli štěstí, nemuseli nikam daleko zajízdět. Na prodejnu s nepřetržitým prodejem narazili, sotva přejeli přes nadjezd nad hlavní silnicí a zrovna chtěli zahnout doleva. Dlouhá dřevěná bouda s několika rozsvícenými okny. Když vešli, překvapilo je, že za pultem uviděli okerkovaného mladíka s vyčesaným kohoutem, jak bere z poloprázdného regálu několik flašek s kořalkou a několik podélných balíků s cigaretami. Podle toho, jak se komíhal, zdál se opilý, nebo možná i zfetovaný. Takového týpka by si jako prodavače určitě nepředstavovali. Mladík se na ně hnusně zašklebil: „Co čumíte, xindlové!“ Pak se odpotácel podél pultu, prošel dvírky a z druhé strany se vrátil pro láhve kořalky a balíky cigaret. Všechno si to nabral do náruče a stejně potácivě vyšel ven. Teprve pak si povšimli dvou spících mužů, kteří poněkud stranou, zčásti krytí lednicí a chladící vitrínou se sýry a jogurty, seděli se zavřenýma očima a zhloboka oddechovali. Vedle nich se na stolečku vyjímal dvě skoro prázdné

sklenice s finskou vodkou a nakousnuté obložené chlebíčky.

Konečně jim to došlo. Obsluha večerky se opila a ten zhulený kohoutek je sprostě okradl.

„Halo!“ křiknul Pepan po opilých spáčích.

„No tak! Vždyť vás úplně rozkradou!“ přidal se Mára.

„Budíček! Blázni! Vstávat!“ snažil se i Rudla.

Všechno marné. Ani když se Pepan nahnul kolem chladící vitríny a prázdným táckem strčil do jednoho ze spáčů. Nepomohlo ani to, že Mára příšerně zahvízdal na prsty. Vůbec to s nimi nehnulo. Jenom se jeden z nich ještě víc rozchrápal, až to rvalo uši.

Co s nimi? rozhodil Pepan rozpačitě rukama. „Kreténi ožrali!“

„Valíme pryč,“ hlesl Mára a obrátil se k odchodu.

„Co hned umíráš, voe,“ napomenul ho Pepan. „Tak si vezmeme, co potřebujeme, a zaplatíme příště, až se tu zjevíme, no ne? Co já vím, kdy to bude.“

„No jo, tak ale fofrem!“

Pepan sedl na pult a už byl nohama za ním. V regálu stálo pět půllitrů ruské vodky, vzal dvě. Přibral i dva kartonky cigaret. Mára s Rudlou to od něho vzali, aby mu umožnili co nejbystřejší zase zpět.

Když vycházeli, naproti nim šlo několik ošuntělých mužů a žen s pořádnými kabelami a ruksaky, dosud prázdnými.

Pepan s Márou pro jistotu sklonili hlavy. Oba si nepochybně pomysleli přesně totéž. To se to nakupuje!

Dojeli do Vítkovic k Běďově vrátnici, v boudě naprostá tma a železná mřížovaná brána uzamčena dokonce na řetěz s visacím zámkem.

„Kde je ten vůl?“ opáčil Pepan a chopil se mříží brány, jako by chtěl vrchem přelézt. Pak ale ukázal skrz bránu někam doleva. „Co tam blbne?“

Přiběhl i Mára a stejně tak hleděl nechápavě. Běďa v temném šatě strážného seděl na asfaltu se zkříženýma nohama, střídavě hleděl nahoru a dolů. Na půlnoční oblohu, kde nádherně svítil kulatý měsíc, a dolů na rozprostřený kus hadříku s nějakými čárami, šipkami a políčky, na němž měl rozložené jakési kamínky různých barev. Jako by si hrál nějakou primitivní deskovou hru a občas přitom zíral na měsíc v úplňku. Vedle něho starý ovčák vše pečlivě sledoval, jako by tomu rozuměl.

„Ty voe!“ neudržel se Rudla, roztrhl kartónek s cigaretami a dva balíčky hodil

po Béďovi, přičemž ho málem trefil. „My se tu za tebou táhneme a ty si hraješ jako mrně!“

Béďa byl hodně zaskočený a nevěděl, co hned říct. Zato starý ovčák se zuřivě rozštěkal a dorážel za mřížemi brány, které se naštěstí jevily jako spolehlivé. Béďa se postavil a oklepal si prach z kalhot. Pak přišel k bráně uklidnit psa: „Aríši! To nejsou lumpi! To jsou moji kámoši! To jsou budoucí velcí podnikatelé!“

„Ale stejně, co jsi to dělal? Ty snad věříš na nějaké čarování?“ začal si ho dobírat Pepan. „Takhle při měsíčku! Mazej na strom!“

„Aríši, vem si je,“ na to Béďa. „Všichni za bránou jsou lumpi!“

„Máš vroubek, voe!“ předstíral Pepan, že je naštvaný. „Za to budeš ještě jednou bankéřem!“

„Aríši! Ber a trhej lumpy!“

Ovčák štěkal stále zuřivěji. Nejspíš dráždil sám sebe, aby mu jeho zuřivost sílila.

„Přestaň, dědku!“ osopil se na psa Mára. „Nebo tě chytne křeč!“

„Vyštěkáš si zlatou žílu!“ rozrehtal se Pepan.

Bylo toho víc, co se dalo vytýkat starému svéhlavému psu.

11.

Ostré a dlouhé zazvonění. Mára v křesle se odvrátil od televize.

„Verun!“ křikl za sebe na manželku, která vyšla z ložnice v pokrčené noční košili a dlaněmi si protírala tvář se šmouhami po očních stínech a dalších lícidlech.

Oba ztichli. Takový způsob zvonění už dávno dobře znají. Táhlé, neodbytné.

V televizi zrovna probíhala kreslená pohádka o loupežníku Rumcajsovi, jeho ženě Mance a loupežnickém synku Cipískovi, jak si spokojeně žijí v temném lese Řáholci.

Mára se postavil, chtěl vypnout televizi, ale vzdal to. Pohádka z lesa Řáholce pokračovala.

Veruna vyhlížela hodně zděšeně, šmouhy ve tváři dojem ještě umocnily.

Trochu se snažila aspoň prsty si přičísnot střapaté vlasy.

„Nejsme doma,“ špitla.

„Slyšeli Rumcajse z bedny,“ pokrčil rameny. „Vědí, že jsme tady.“

Podíval se na své trenýrky, ještě si aspoň oblékl košili: „Však mě nechají se obléct, ne?“

Ted' pokrčila rameny ona. Cožpak vědí, co je? Kdo ví, proč to zvoní.

Šel otevřít. Napřed se podíval kukátkem. Nějací dva neznámí muži, žádné uniformy. Otevřel, ale jen aby vyhlédl.

„Co se děje? Proč jste přišli?“

„Pan Marián Sojka? Jsme od soudu. Pustíte nás dál?“

„A proč?“

„Máme soudní rozhodnutí! Přišli jsme...“

Rychle je pustil dovnitř, aby zbytečně nemluvili na chodbě, ačkoliv už sousedé určitě všechno slyšeli, jako vždycky předtím. Beztak všichni stojí za dveřmi a naslouchají.

V předsíni pak se Mára snažil oběma nezvaným hostům vysvětlit, že ví, proč přišli, ale že jde o jeden velký omyl, který se opakuje pořád dokola jako ohraná gramodeska. Ano, jeden Marián Sojka, který se narodil přesně téhož dne, ale o deset let dříve, podivnou shodou okolností má úplně stejnou koncovku rodného čísla. To on zpronevěřil velké peníze, dlouhé roky neplatil výživné na své děti a nakonec někam zmizel, údajně do Ameriky. Jenomže tam ho nikde nevypátrali, takže pokaždé přišli za Márou. A to se opakuje, někdy dvakrát do roka, ale někdy i častěji. Už dvakrát ho dokonce odvezli do kriminálu, jednou do Valdic, podruhé na Mírov. Vždy ho pak s horlivými omluvami přivezli zpátky, když zjistili, že jde o přehmat.

Úředníci od soudu se jevili docela sympaticky. Přečetli si doklad, který jim podal Mára, takže pochopili. Dokonce se roztrpčeně pozastavovali nad tím, jak je možné se tak plést a jak je vůbec možné, že na soudu někdo pořád vystavuje zrovna takováto mylná rozhodnutí. Přesto ale si ti dva všechno kolem sebe pořád fotili. Hlavně ten vyšší, který se nad fatálním omylem rozhořčoval o poznání víc, neopomněl vlézt do kuchyně a vyfotit kuchyňskou linku, kterou si otevřel, aby si prohlédl nádobí. Zvlášť zblízka si vyfotil obrazy na stěnách a porcelán v sekretáři. Neváhal vlézt do koupelny, kde oblýskl i vanu a pračku. Akorát na WC nic nefotil. Nakonec ti dva dobráci odešli a ve fotácích si odnášeli obrázky skoro každého koutu Márova bytu. Dokonce tam museli mít i střapatou Verunu, její rozmazanou tvář i její pokrčenou noční košili.

Mára je ještě sledoval z okna pátého patra, když vyšli z činžáku, a pak se mu

ztratili pod korunami stromů, než o kus dál přišli k červenému favoritu, zaparkovanému těsně u chodníku. Otevřeli dveře auta a dovnitř zastrčili své tašky a fotáky. Pak přemítali nad otevřeným zápisníkem. Zřejmě uvažovali, za kým zrovna zajít. Takoví si na málo práce určitě nestěžují.

12.

Neveliký společenský sál se zvolna zaplňoval návštěvníky. Sotva Běďa vstoupil, ihned zpozoroval Helu, jak ukazuje několika mladým lidem, kam si mají sednout. Když k ní přišel, dali si pusu a ukázala na kraj řady, aby si tam sedl. To se mu ale příliš nechtělo.

„Heli, potřebuji nějaké drobné.“

„Drobné, říkáš?“ zatvářila se najednou odtažitě. „Stejně to zase prochlastáš.“

„Dneska platím já,“ šeptá, aby nikdo jiný neslyšel.

Jistě měla v úmyslu mu odseknout, ale přece jenom zmékla: „Mám peníze v kabelce! Tam vzadu. Ale víš co? Dám ti je až po besídce. Copak ti uškodí, když tu dneska s námi pobudeš? Zrovna tobě to prospěje, no nemám pravdu?“

Co měl dělat. Tedy si sedl a sledoval. Že by mezi Heliny evangelíky chodil s kdovíjakým nadšením, se říct nedalo. Ona ho tam vždycky zve, ale jemu to moc neladí. K tomu, na čem už nějaký čas pracuje, se evangelia opravdu nehodí. Pravěk je příliš pohanský, samé pověry, rituály, oběti zvířecí i lidské, občas i kanibalismus. A k tomu ještě si podle pradávných vzorů vytvořil vlastní oltářík. Kdyby Hela věděla, co už vykonal, to by jí teprve vadilo. Rozhodně víc, než jeho opíjení se s kamarády.

Toho dne přišla do sboru vzácná návštěva. Celá delegace samých mladých lidí. Jeden po druhém se někteří z mladých hostů představili a vydali svědectví o sobě, jak se poprvé setkali s Pánem a jak to pak změnilo celý jejich život. Běďa si všímal, jak procítěné proslovы na kdekoho působí. Lidé v sále, celí dojatí, se usmívali a nadšeně tleskali.

Do sálu vstoupili dva chlapíci poněkud zanedbaného zevnějšku, naslouchali s nadšením a jen postávali poblíž vchodu. Zrovna u věšáků a stolků s odloženými osobními věcmi, taškami, kufříky, hlavně kabelkami. Setkání s mladými hosty přítomné dojímalo. Skvělá nálada se udržela až do konce.

A pak šla Hela pro svoji kabelku, aby Béďovi dala nějaké peníze. Jenomže peněženku v ní neměla. A nejenom ona. I další ženy a dívky si chvatně prohlížely své kabelky a také jim chyběly penězenky. S penězi jim zmizely i osobní doklady a kdo ví, co ještě. Ty dva chlápkы, předtím postávající vzadu, nebylo nikde vidět. Podle všeho zmizeli i s kořistí. Hodně mrzuté!

Nesmírně to mrzelo i Béďu. Když navíc ještě kamarádům slíbil, že toho dne zastane roli bankéře on.

13.

„No fakt, docela sprostě všem upískli penězenky!“ snažil se Béďa vysvětlit situaci.

„A co budeme dneska pít?“ pohoršili se Mára s Pepanem.

V baru už dávno měli takzvaně zaťatou sekeru, účtenky celé pokryté číslami a čárkami. Barman Žoržík se svojí kolegyní jim nalévali už jen tehdy, když se jejich šéf nenaskytl nikde nablízku, nejraději když ani nebyl v Ostravě.

„No, chápu, že ti bezelstní lidé byli celí naměkko, když slyšeli takové zázraky,“ bručel Pepan. „Ale byl jsi tam ty, voe, tak proč jsi to neuhlídal? Jsi přece něco jako hlídač nebo ochranka, nebo ne?“

„Vrátný, voe, a jenom tam u nás na vrátnici a žádný strážný pes všude, kam přijdu.“

„Spisovatel, který nechá okrást bližní, je kretén, kterému by měli psaní zatrhnout,“ rozhorlil se Pepan. „Tak něco vymysli, když jsi to tak zmastil!“

Ale co? zamyslil se Béďa. Odpověď mu takříkajíc přilétla úplně sama a docela střelhbitě.

„Vy desperáti, zasuňte kolty a smekněte sombrera, přece jenom vás někam zavedu.“

Vyšli z baru a Béďa šel napřed, akorát se občas ohlédl, jestli jdou za ním. Kam jinam by se zrovna hnali? Bankéřem je zrovna on.

Přešli přes Kuří rynek kolem hospody, stojící v místě někdejší velké galérie Dílo, v níž nějakou dobu vystavovali i Heliny obrázky. Béďa je přivedl k zaprášenému průjezdu, odkud to už na dálku páchlo zatuchlinou a močí. Na stěně viselo několik vybledlých cedulí, přibitých masivními hřebými.

„Tak za mnou!“ zavelel. „Ještě to tady pořád je.“

„Co tady je?“ Pepanovi se to nějak nezdálo.

„Je to dobré! Je to dobré!“ vkročil Běďa ze slunečního jasu do temného a smradlavého průjezdu.

Prošli na vykachlíkovaný dvůr. Na pavlači v prvním patře se kdosi přehnul přes zábradlí a vychrstl zvratky, které se hnusně rozbleskly po kachlích.

„Voe, toho nebožtíka známe z kultury!“ kývnul Pepan nahoru.

A podobně známých, které kdysi vídávali na vernisážích, autogramiádách a koncertech, za chvíli uviděli víc. Krátce poté, co vyšli na patro, protáhli se kolem zvacejícího opilce a vstoupili do dveří s nápisem Nakladatelství Prokvariát. Běďa je provedl několika chodbami a po schodech dolů do rozlehlejší místnosti s až po strop naskládanými balíky s knihami. V úzkých chodbičkách tu tito lidé postávali a všelijak posedávali na židlíčkách, hlavně na balících s knihami. Přestože prostoru kolem sebe měli poskrovnu, zjevně jim to vůbec nevadilo. Všichni se usmívali, v rukách skleničky. Jeden z nich zrovna otevřel láhev kořalky a naléval všem, kteří hned ochotně napřáhli ruku.

„To abyste věděli, vy kovbojové,“ pronesl Běďa na vysvětlenou. „Tady je knižní nakladatelství Prokvariát. Majitel a šéfredaktor v jedné osobě, pan Horka, má potíže s prodejem knih. Nedávno mu jeden jeho zákazník vyrovnal dluh tím, že mu přivezl bedny s kořalkou za sto tisíc. No a pan Horka to neprodal, ale zmínil se několika svým dobrým známým. No a proto tu je pořád plno. Tady se chlastá úplně zadarmíko!“

Nakladatel Horka, bodrý čtyřicátník, vyšší, trochu tělnatý, s nápadně vysokým čelem, už poměrně dost v podroušeném stavu, se mezi pijáky protáhl k Běďovi a podal mu ruku: „No to je dost, že se ukážeš! To víš, knihu ti nevydám, vždyť se podívej, všechno tu leží, nikdo nekupuje. Toto je kvalitní literatura a ne vzpomínky nějaké přestárlé kotrmelíny!“

Běďa mu představil Pepana s Márou. Trochu se znali, vždyť Ostrava je malá a vernisáž a autogramiád není zase tolik, aby se lidi neznali aspoň od vidění.

V rukách nově příchozích se objevily skleničky a smutný pan nakladatel jim do nich naléval konzumní vodku a opakoval stále dokola:

„To víte, lidi nečtou! Tak si aspoň dejme!“

A kdo by se nechal kdovíjak pobízet? Ale jedno si museli Pepan s Márou přiznat. Ve skladě, přeplněném knihami, kořalku dosud ještě nechlastali.

Náhle kdosi zařval: „Císař pán je vůl!“

To se před ně postavil starší muž, vyhlížející docela seriózně. Kořalka v něm

spáchala své.

„Tvrdím, že všichni ti, co zbohatli,“ dal se znova slyšet opilý stařík, „učinili tak proto, že se báli! To děs a hrůza z budoucnosti z nich udělaly boháče!“

Nikdo mu nevěnoval pozornost, kromě Bédi a jeho přátel. Jiní se po něm ani neohlédli.

„Kdo je ten kretén?“ obrátil se na Béďu Pepan.

„Pisálek jako já,“ zněla odpověď.

Prostě kolega.

14.

Když za tmy vyšli smradlavým průjezdem na ulici, připomněl si Pepan, že by se měl ještě zastavit ve svém divadélku.

„Mám tam nějaké špinavé prádlo, košile, slipy, tak si to vezmu na vyprání, Káča mi slíbila.“

Do sálu se dostali snadno, na otevření Pepan ani klíče nepotřeboval. Těžké dveře kdosi už předtím vypáčil. Byla tam tma, ale Pepan moc dobře věděl, kam sáhnout, aby se rozsvítilo. Ani to nebylo kdovíjak slavné, z nějakých deseti žárovek v sále svítily sotva dvě, spíše jen blikaly, jak se jim zachtělo.

Mezi první řadou židlí a pódiem ležela jakási těla, evidentně lidská. Nějací vlasáči, beztak namol nebo zfetovaní, kdo to má hned poznat. Zablýskla se nějaká flaška, takže nejspíš se ožrali.

V Pepanovi se opět probudil herec, vždyť jím býval tolík požehnaných jar. Pokynul Márovi a Béďovi, aby si sedli a předstírali obecenstvo. Pak vystoupil na jeviště a v nesmírně tragické póze začal recitovat:

„Novou dobu máte na podnosu!

Přistrčili vám ji přímo k nosu!

Jezte, pijte přátelé,

bavte se jen vesele,

to všechno je pro vás!

Nakonec si připravte

jeden dobrý provaz.“

Zpod pódia se ozvalo silné zaříhnutí.

„Vy dobytci!“ rozrehtal se Pepan ke spáčům. „Člověk vám tu přinese kus

kultury a vy na to takhle!“

Žádná odezva. Jako by neřekl vůbec nic.

Tedy mávl rukou, vytáhl z kapsy svazek klíčů a šel si pro své věci. Jenomže se nedostal ani do své vlastní kanceláře. Ba ani do šaten, kde předtím kdosi vyměnil zámky.

„Oni to myslí doopravdy!“ zašklebil se, když potom sešel po schůdcích z pódia ke svým kamarádům. „To si to nemůžou stáhnout z nějakého fondu? Vždycky na všechno se přece našel nějaký fond.“

„To už je dávno fuč, nějaké fondy,“ na to Béďa. „Jiná doba, principále.“

„To koukám, takže tady už mi nepatří ani ty moje zasrané slipy!“

Jednou za čas Pepan vždycky prohlásí něco, co opravdu sedí.

Ale najednou mu přilétl nápad: „Něco si přece jenom odnesu, o čem oni nevědí.“

Na to si počkáme! pomysleli si Mára s Béďou a sledovali, s čím je bývalý principál opět překvapí.

Nějakou dobu potmě šmátral někde v zákulisí, až skutečně něco našmátral. A z temna přinesl do světla kytaru.

„Dal jsem ji tam schnout a nikdo o ní nevěděl,“ Pepan skoro zářil, jak ho kořist těšila.

„Schnout? Kytaru?“ podivil se Béďa.

„No jistě. Dal jsem ji vyschnout, protože jsem ji musel slepit. Ona už je slepená aspoň osmkrát.“

Jen Mára věděl, že Pepan několikrát tutéž kytaru rozbil a pak i slepil. Vždy to bylo v opilosti, někde s ní praštíl, nebo na ni sám spadl. A teď byla zřejmě tím jediným, co se mu podařilo odnést z jeho vlastního divadla. Běžně o své kytaře nemluvil, ani teď nehodlal nic vysvětlovat. Jenom si zkousil zabrnkat a pak si ji opřel o rameno jako flintu.

15.

Na druhý den se v baru, tedy na té jejich základně, sešla skoro celá parta. Kromě Bédi, který musel držet službu ve vrátnici. Pepan si přinesl svoji slepenou kytaru a opřel ji o židli, aby ji měl po ruce. Pavko, který se zrovna vrátil ze Španělské cesty, se jevil vzteklý už na pohled a hlavně odhodlaný přesvědčit

ostatní, aby se dali na nějaké podnikání, neboť jeho poslední cesta, kdy dělal řidiče dvěma namistrovaným opicím, už překonala veškerou jeho trpělivost. Sebevědomím hýřil jenom Květoš, který zrovna skončil u městské policie a chystal se podnikat. Zato Mára měl úplně jiné starosti, než ostatní. Pořád se ohlížel po zajímavé čtyřicítce, která seděla pokud možno bez pohnutí, dobře si vědoma, že od barového pultu ji sledují mírně šilhavé oči malíře Myslivečka, který okázale, i když jen obyčejnou tužkou, přenášel její podobu na čtvrtku papíru. Avšak když Mára šel na WC kolem Myslivečka, viděl, že ve skutečnosti ji kreslí úplně nahou jako akt, což si ona určitě ani neuvědomila. Vždyť ona toho dobytka Myslivečka určitě nezná! pomyslel si. To je plně v jeho stylu. On má nahé ženské v oku a vůbec je nemusí vidět, když kreslí akt. Sám to tvrdí. Zrovna nedávno za ním sem do baru přiběhla jeho žena, mimochodem skoro o nějakých patnáct jar mladší, a vřískala, se kterou babou se sčuchl, že celé tři dny a noci nebyl doma. Mysliveček se jí snažil vysvětlit co nejmírněji, že pořád jenom chlastal, ale s žádnou kopretinou nic neměl. – Báro, vždyť já mám ty baby v oku! – Nezdálo se, že by mu příliš věřila. Také proto nejspíš občas přiběhne se podívat, co její mistr zrovna předvádí.

„Já bych věděl, co dělat. Já svůj program už mám,“ usmíval se Květoš nadšeně. „Zrovna jsem v Polsku nakoupil plný vozík zboží.“

„Ty šprcky považuješ za zboží?“ popíchl ho Mára. „Já myslí, že tě to už přešlo.“

„Ty vogo, to je artikl, o jakém se mi ani nesnilo!“ usmívá se Květoš.

„Myslís to vážně?“ nakloní se k němu přes stolek Pepan. „To tě uživí?“

„To uživí nás všechny, vy magoři!“ trvá Květoš na svém. „Super kšeфт. Na zbohatnutí pro nás všechny, to si tedy pište, volové.“

Do baru nenápadně vklouzla manželka malíře Myslivečka, na svých pětatřicet docela sešlá, nebo spíše použitá, jak se běžně říkává. Tiše se postavila až za záda svého muže a pak ho strčila do lokte, až mu ruka s tužkou rázně sjela po kresbě, jako by ji schválně přeškrtla.

„Ty prase!“ zasyčí Myslivečková. „Zase kreslís nahé baby?“

„Ale Baruš, vždyť vidíš, že není nahá. No tady na papíře je, ale tam není,“ ukáže na pohlednou ženu, která se snaží dělat dojem, že se jí nic v baru netýká. Jenomže to zrovna nevyhovuje Myslivečkové.

„Hele, ty feno, co se tu vykrucuješ před ženáči?“ pustí se do ní na dálku skoro přes půl baru.

„To míníte mě?“ okázale se podivila oslovená. „Já na rozdíl od vás jsem dáma.“

„No to jsem viděla,“ opáčila Myslivečková. „Já jsem totiž jeho manželka, abych se vám představila.“

„Ale já nemusím znát všechny ostravské stíhačky,“ prohodila čtyřicátnice a snažila se vypadat klidně, třebaže se jí poněkud roztřásly ruce, když si zapalovala cigaretu.

„Báro, vypadni a nedělej skandály!“ chytil Mysliveček svoji ženu za ruku a zřejmě ji dost silně zmáčknul, až zasyčela, zřejmě bolestí, a s okázalým myknutím ramene odešla.

Situace využil Mára, který se naklonil k pohledné čtyřicátnici, galantně jí políbil ručku a zašveholil, jako obvykle u podobných příležitostí: „Milostivá, dovolte, abych se vám představil. Já jsem jeden z těch vogů, brdů a voů, co chodívají naprosto pravidelně sem do tohoto podniku.“

„Já jsem Panna Orleánská,“ uculila se.

„Vidím, že si opravdu budeme rozumět,“ bez vyzvání se posadil vedle ní. „Ale kdybyste hledala nějaký pevný a trvalý vztah, pak se raději obrátěte na nějakou silnou banku nebo pojišťovnu, v tom já vám nemohu sloužit, madam.“

Rozesmála se a bylo vidět, že Mára opět takzvaně zabodoval, což samozřejmě neušlo jeho kamarádům.

„Vy cvoci, jak ten magor to dělá?“ naklonil se Pepan přes stůl k Pavkovi a Květošovi. „Ale tady na tomto místě vám řeknu, že jednou ho vymákne jeho Veruna, a to pak bude lítat z kohoutka peříčko.“

„Ta tu naštěstí nechodí,“ podotkl Květoš.

„Ať to nezakřikneš, voe. Stačí, když přijde jednou a je zle,“ mávnul rukou Pepan jako tečku za řečí o Márových milostných výbojích. „Ale my tu máme k řešení úplně jiné věci, nebo snad ne? Kočky přijdou na přetřes později. Zrovna teď kočky nebereme.“

Do baru vešli dva muži, jeden z nich s kabelou přes rameno a s mikrofonem v ruce. Druhý vzpíral na rameni přenosnou kameru s nápisem TVOS. Ten s mikrofonem byl známý televizní moderátor Jára, který v tom baru často popíjel. Zdálo se, že má naspěch. Chvíli se rozhlížel, pak se naklonil nad Pepana: „Co piješ? Dej si na mě!“

„Dík, voe, ale co za to?“ ošívá se Pepan. „Jestli chceš zase kecy o krematoriu, to už se mnou nepočítej.“

„Dneska to budou psí konzervy,“ opře se Jára o stůl. „No, chlapi, co pijete? Beru vás do reportáže.“

Jenomže Pepanovi se něco pořád nezdá: „Ne tak zhurta, to víš, napřed řekni, co tam chceš. Ale tady nikdo z nás doma čokla nemá, pokud vím.“

„No a co, voe, koho to zajímá, že nemáš čokla. Kdo to ví? Reportáž proběhne a všichni zapomenou.“

Járovi nějak moc záleželo na tom, aby všechno proběhlo co nejrychleji: „No tak, chlapi, co pijete? Potřebuji to rychle, mám rozdělanou babu a musíme to stihnout, než se domů přížene její fotřík.“

„A nemáš ty tak trochu velkou spotřebu ženských?“ rozesmál se Mára.

„Zrovna od tebe mi to sedí,“ uchechtal se Jára.

„No dobré!“ rázně přeruší jejich výměnu komplimentů Pepan. „Ale musíš zmagořit Myslivečka, aby před národem na sebe vyštěkal, že ty konzervy sám žere. Jinak nikdo z nás nepůjde. Jasné?“

Také to tak dopadlo. Vyšli před bar na chodník a tam to natočili. Pepan, Pavko a Květoš s nadšením promluvili, že svým psím miláčkům nesmírně rádi nakupují speciální konzervy. Za to jim Jára poručil každému po dvou fernetech. U Myslivečka to měl dražší. Za čtyři myslivecké na sebe vykecal, že psí konzervy si občas kupuje, když má chuť na maso.

Jára s kameramanem pak spokojeně odklusali do auta s nápisem TVOS, zaparkovaného před barem. Spokojeně se usmíval i Pepan, hlavně když se podíval k pultu, kde seděl Mysliveček, který si šetrně ulizoval své zasloužené myslivečky.

16.

Toho večera se rozhodlo. Dovozové prezervativy jsou přece špicovým zbožím! Jen se do toho vrhnout.

Rozplynuly se veškeré potíže s existencí. Ted' nikoho z nich nezajímalо, kdo se kdy nechal kým zlikvidovat a vypadl z práce jako z kina. Kdo přišel o skvělý šolich a koho tíží starosti, co bude.

Hlavně se pilo, kouřilo a také zpívalo. Pepan rozezvučel svoji už tolíkrát slepenou kytaru a ku podivu se to dalo poslouchat. Zpíval kdekdo, pokud ovšem se o nějakém zpěvu dalo vůbec hovořit. Prostě řevu, dýmu a prázdných sklenic

a skleniček přibývalo. Někdy po jedenácté večer vyřvávali svoji oblíbenou noční píseň:

„Když mě všichni nananá,
zazpívám si halali helou...“

A v tu chvíli se otevřely prosklené dveře a do baru vstupil muž v zelené uniformě s placatou čepicí. Bylo po zpěvu. Ale jenom na základně, v té jejich oblíbené pergole. Skoro všichni pak přešli na opačnou stranu Kuřího rynku, prošli průjezdem a ocitli se ve dvorečku s dřevěnými stoly a s šumícími korunami věkovitých stromů nad hlavou. Tam Pepan opět rozezvučel svoji slepenou kytaru a logicky pokračovaly další písňě obdobného rázu.

A opět se pilo, kouřilo a halekalo. Čas plynul, jeden po druhém se buďto vytrácel, anebo se takříkajíc zalomil, to když usnuli s packami na stole, anebo se přímo sesuli či vyvrátili na polehlý trávník.

Jedním z vytrvalců byl Pepan. Poslední, co dílem zazpíval, dílem pak pronesl jenom šeptem, spíše však jen silou vůle, bylo: „Starého psa novým kouskům nenaučíš!“ Pak opřel kytaru o zem a svoji židli. Jenomže se nakonec vyvrátil i s židlí a to, co pod ním zapraštělo, byla právě ta jeho kytara, což on už zřejmě ani neslyšel. Náležitě se na trávníku pohnízdil, aby si našel nejlepší pozici, a utěšeně usnul.

Probudil se za světla, když zrovna kdosi nedaleko něho vstal z oroseného trávníku a začal se oklepávat a uhlazovat si vlasy. To ho donutilo, aby na něho aspoň zasyčel: „Voe, co plašíš koně?“

„Musím do práce,“ dostal rozpačitou odpověď.

„Do práce?“ zašklebil se Pepan. „Vzpamatuj se!“

A opět se zahnízdil, než usnul. Ani mu zrovna nijak nevadilo, že leží na kusech něčeho, co předtím připomínalo kytaru.

17.

V sázkové kanceláři poblíž Masarykova náměstí Béďa zastihl bývalého fotbalového sudího Rudlu. Ten se zrovna lokty opřel o pultík, roztáhl dlouhatánský tiket a zíral na skleněnou tabuli s barevně popsanými výsledky. Vůbec nevypadal spokojeně. Naopak, pořád ho něco dopalovalo, sotva se zaměřil na určitý řádek. A když uviděl Béďu, už nemlčel.

„Ta svině jedna!“ ukázal prstem na skupinu řádků s tenisovými výsledky. „To proto, že leze po každém kolíkovi, co se mu podařilo zabodovat, a pak se není čemu divit, že potom na kurtu jen zívá!“

„A proč raději nesázíš fotbal? V tom se přece vyznáš, ne?“

„Fotbaly dávám, ale je to samý podfuk,“ dopaluje se Rudla.

Pravda, on by o tom něco vědět měl, ačkoliv ten jeho husarský kousek byl úplně jiného rázu. Podfuk to ale každopádně byl. A taky šlo o prachy.

„Co si má člověk myslet, když poslední v tabulce zlomí lídra, co hraje doma. Všechno je to samé šme.“

Ani Běďa nemá o solidnosti ve sportu žádné iluze. Kdo by je měl? Jenomže on má svůj plán, při kterém je mu docela jedno, jestli týmy fixlují nebo ne.

Hlavně je rozhodnutý o tom s nikým nemluvit. Když s nikým, tak s nikým. Ani s bývalým sudím.

Do místnosti vešli dva starší šediví muži, vyšší s bradkou a holým čelem, nižší s knírem a delšími vlasy, staženými do ohonu. Ten vyšší se obrátil k Rudlovi: „Příteli, rád tě vidím. Na co jsi vsadil? Jestli chceš, sestavíme ti celý tiket, my dva přeče o sportu něco víme.“

„Díky, chlapi, já si vystačím,“ snažil se jich Rudla co nejdříve zbavit.

„A co kolega?“ nenechal se odradit starší muž. „Snadno poradíme, vždyť kdo tady může říct, že viděl na vlastní oči Pelého? Já si pamatuji Amancia, Garinču i Eusebia. To byli formáti! Jestli vám mladým to vůbec něco říká.“

„A Di Stefana jsem viděl, jak dirigoval Real,“ prohodil ten druhý.

„A Rajmond Kopa, to byl nějaký frajer!“ dodal zase pro změnu ten vyšší.

„Když hrál, hotový koncert.“

Běďa napřed přikyvoval, že mu ta jména něco říkají, ale Rudla do něho jemně drcnul, aby raději mlčel a držel se zpátky. Tak nakonec oba ochotní sázkaři odešli do protějšího rohu místnosti, přitom ale nepřestávali vzpomínat všelijaká slavná jména.

„Ti dva,“ ukázal pak Rudla palcem přes rameno, „abys věděl, v životě nikdy nic nevyhráli. Jenom tak loudí prachy na chlast. Vždycky se nabídnou, ochotně poradí, ale výsledek nula.“

No jo, uvědomil si Běďa. Kdyby vyhrávali, určitě by rozumy nerozdávali na potkání.

„Ale jednoho krásného dne toho stejně nechám.“ opět drcnul Rudla loktem do Bédi. „Spálím v kotli všechno, co mi připomíná jakýkoliv sport, a začnu se

věnovat opravdovému byznysu.“

„A co to bude?“ skoro jen ze zdvořilosti přitakal Béďa. Spíše si všímal skupiny vietnamských mužů a žen, kteří vešli a pozdravili se s oběma staršími muži. Zrovna s těmi, které s vydatnou pomocí Rudly před chvílí odrazili.

„To se nechej překvapit, voe,“ skrčil Rudla už nepotřebný tiket a vhodil ho do koše, stojícího pod skleněnou tabulí. „Až to bude na spadnutí, ozvu se. Já teď dělám zprostředkování obchodu. Těch kamiónů, co tu jezdí! Ty čolku, prachy leží na cestě, jenom se pro ně stačí sehnout!“

Prachy? Kamiony? No co, zajímavé to určitě je. Ale pro Béďu ne. On má v plánu něco úplně jiného. A vyjít by mu to mělo. Určitě to funguje. Už hrozně moc dávno to funguje. Už od doby ledové.

18.

Na stolečku z kouřového skla se vedle popelníku s několika zamáčknutými vajgly objevily skleničky. Pěstěná ručka s růžovými perleťovými nehtíky a se zlatem na každém prstíku uchopila zelenou láhev sektu a nalévala do skleniček opatrně, aby obsah zbytečně nevyšuměl ven.

Tak to se zase po čase Márovi něco podařilo. A šlo to tak jednoduše. Jiřina byla snadná kořist, pokud ovšem to nebylo naopak. Ale to je přece fuk. Hlavní je úplně něco jiného.

Zvedla skleničku a přisedla k němu do voňavoučkých peřin, které před chvílí spolu dokonale rozváleli. Její růžovoučká řadra působila pevně, jako nalitá vodou. Neodolal a potěžkal to bližší, zatímco ona se na něho zahleděla, aby viděla, co to s ním udělá. Nezporovala nic. To, co před chvílí spolu proskotačili, ho teď přimělo k naprostému klidu. Zrovna byl spíše svolný k tomu, aby si dal pro změnu zase víno a cigáro. A také měl konečně kdy se rozhlédnout po její ložnici. U manželského dvojlůžka stolečky s kouřovým sklem, v rohu rotoped, na protější stěně ribstoly a velká zrcadla, ještě větší však pokrývají strop nad lůžkem. Je vidět, že ta dáma se nehodlá připravit o žádný sebemenší požitek. Zřejmě ráda pozoruje hlavně sebe. A taky má proč. Na svých čtyřicet je to opravdu éro, to se musí nechat. Je pravda, že ji předtím trochu znal od vidění. Občas ji viděl v baru, párkávat na vernisážích, z nichž některé kdysi sám pořádal, někdy i uváděl.

Než dopili láhev sektu, stačila napustit vanu s vodou, plnou růžové pěny. Takže jí nestačilo, že kromě růžové rtěnky a růžových nehtů má také celou růžovou koupelnu. Taková paní růžová to je, usoudil, když se ve vaně uhnízdil do růžové pěny naproti ní. A vlastně o ní nevěděl vůbec nic, jenom to, že vypadá k světu, ale dosud si nikdy nemyslel, že to dojde až tak daleko. Ale vždyť kdyby včera v baru byla jiná, která by ho více zaujala, asi by takzvaně udeřil tam.

„Asi sis nepředstavoval, že to se mnou půjde tak snadno, co?“ usmívala se a mokrým chodidlem ho pohladila po tváři, po níž mu pak stékala pěna. „Ale tak jsi to přece chtěl, nebo ne?“

„To víš, že jo,“ musel přiznat. „Ale nikdy jsem netušil, že jsi tak úžasná, jinak bych po tobě vyjel už dávno.“

„Ale běž, ty brepto,“ uculila se polichoceně. „Naši muži by se měli učit od Arabů. Těm stačí se podívat na kotníky a poznají, jak žena vypadá. Co vidíš ty?“

Vykrucuje mu chodidlo s perleťově růžovými nehtíky před očima. Neodolal, aby ji aspoň nekousl do paty. Samozřejmě citlivě a hravě, což se jí nesmírně líbilo.

Pak ale stáhla nožku a skryla ji v pěně.

„Letos jsem se ještě nezamilovala,“ zadžavotala jako malé dítě, „a už to ani nestihnu.“

„Do konce roku času dost, ne?“

„Pozítří odlétám do Kuvajtu.“

„Na jak dlouho?“

„Ještě nevím.“

Dost ho to zmátlo. Docela by se mu líbila. Vypadá moc dobře, má úroveň. A podle všeho je velmi dobře situovaná.

„Jedu za manželem, je doktor, možná tam zůstane a já možná s ním,“ pro změnu zase vynořila z pěny druhou nožku a chodidlem ho hladila po tváři. „Ale ty si určitě nestějuješ. Jsem přece ideální milenka, no ne? Pomilujeme se a zmizím. Budeš mít klídek. A třeba už se nikdy neuvidíme.“

„Rád bych tě ještě někdy potkal.“

„Potkáš jinou, jsi takový typ, do kterého se dá zamilovat. V tom problémy určitě nemáš. Nevím, co děláš kromě těch vernisáží, ale měl bys podnikat v něčem, co souvisí s ženskými. To by ti šlo ohromně. Se svými prsty bys měl dělat gynekologa, máš vlohy sňatkového podvodníka. Ty opravdu dovedeš být

neodolatelný. Takový parchant, nebezpečný všem romantickým paničkám. Něco takového, to ti půjde. Jsi přesně ten samec, po kterém si opuštěné milenky uchovávají alespoň kapesníček nasáklý chlapskou mízou, takový fetiš, upomínu na krásné chvilky kradeného štěstíčka. V tom jsi opravdu skvělý.“

Zamyslel se: možná to nějak tak bude. Ten Květošův byznys přece. To bude možná to pravé. Jeho gumy.

Ta myšlenka ho držela dokonce i při tom, když kapesníčkem se sebe postírala jeho mízu a svými kalhotkami mu s tváře setřela bohaté krůpěje potu a on pak pozoroval v zrcadle na stropě, jak její hlava krouží v místě jeho břicha.

19.

Dveře výtahu se rozjely do stran a oni vystoupili na chodbu, kde to vypadalo jako celé z mramoru.

„Tady je moje království,“ ukázal Květoš na dveře s číslem 58.

„A ceduli na dveřích nemáš?“ otázal se Mára. „Firma se přece nějak musí jmenovat, ne?“

„Nemusí,“ opáčil Pavko. „Aj tak sa dá!“

To jeho rčení přimělo všechny k úsměvu a jako vždy se každý z nich dotkl svého nosu, pokud možno nenápadně, aby si toho Pavko nevšiml.

Květoš odemkl dveře a pozval všechny dovnitř. Pepan nesl svoji nedolepenou kytaru, kterou mu omluvně ukázal ve dveřích: „Pokud nebude vadit, já si to musím dolepit, ale všechno uslyším. Je to moje holka falešná, ale pořád je se mnou, takže je mi věrná.“

Samozřejmě nevadilo. Květoš ukázal na stůl a kartónové krabice, které zaplnily místnost skoro z celé třetiny až po strop. Dvě židle stačily akorát pro Pepana s Pavkem, zatímco Mára se rozvalil v křesle. Běda s Květošem stáli, což ale bývalému policistovi, nyní podnikateli, vůbec nevadilo. Stejně musel z několika beden vytáhnout řadu plochých balíčků, aby předvedl vzorky toho, co všechno je schopný prodávat.

„Tak to je naše nabídka, pánové!“ pronesl pyšně, když jeden po druhém obraceli v prstech kříklavě barevné balíčky exportních prezervativů s obrázky rajcovních sexbomb, s anglickými texty a zakreslenými reliéfy povrchu jednotlivých druhů. „Jsou to skvělé kousky, dokonale zdrsněné, takové pilníky,

co mají ženy nesmírně rády. Samé skvělé zboží! To se bude prodávat eňo řuno! Reklamace žádné nepředpokládám. Který chlap si bude stěžovat, že mu při tom guma padá?"

Chvíli počkal, až odezněly úsměšky, a pak pokračoval autoritativním tónem, který nejspíš odpozoroval od nadřízených u policie, kde předtím pracoval.

„Hned vás beru, mám sice domluvené nějaké dealery, ale ti to dělají jako vedlejšák, zatímco vy budete hlavní specialisté.“

Všechny to zaujalo, obzvlášť Pepana, takže s dolepením kytky prozatím ani nezačal. Jen Běďa projevil obavy. Kromě toho, že je zaměstnaný, obává se ještě, co na to Hela: „To víš, je věřící. Abych prodával šprinky, s tím se nesmíří, jak ji znám.“

To ale Květoše z míry nevyvedlo. Vždyť získal všechny ostatní.

„Takže chlapi, vy dva hned v pondělí ráno vyrazíte na spanilou jízdu!“ ukázal na Pepana s Márou. „V úterý vyjedeme my dva s Pavkem. Vy pojedete na jižní Moravu a odtud na jižní Čechy a skončíte před Prahou. My si vezmeme severní cestu, načneme východní Čechy a skončíme v severních. Prahu, kousek Moravy a celé Slovensko necháme dealerům. No a v sobotu se srazíme tady v kanclu. Takže brífing máme za sebou, chlapi, a teď vám dám školeníčko.“

„Aj tak sa dá,“ hlesl Pavko.

Jeden po druhém se dotkli svých nosů a snažili se vypadat co nejvážněji, aby na nich nic nepoznal.

20.

V pondělí ráno přijel Květoš se starou Dacií z půjčovny. Napali do ní krabice za dobrých osmdesát tisíc, zaplnili kufr a krabice naskládali i na sedadla tak, že nebylo vidět zadní sklo. S tím si ale Mára s Pepanem vrásky nedělali. Řidiči si přece musí vystačit třeba jen s bočními zrcátky.

Napřed za volant sedl Mára. Auto se rozjízdělo těžce, jako by se mu příliš nechtělo. Zátěž byla velmi znatelná. Akorát se zamýšleli, co budou dělat, když cestou nic neprodají. Vždyť Květoš jim dal na cestu pouze pět stovek, což jim nemohlo vystačit ani na benzín, aby dojeli třeba jen za Brno. A kde je ubytování a nějaká strava, nemluvě o večerním chlastu. Jenomže obavy se brzy rozptýlily. Přímo na benzínce kousek za Příborem prodali první gross s necelou čtyřicítkou

balíčků. Ještě to trochu promíchali, aby v tom byly alespoň čtyři druhy, takový mix z toho udělali. Prodavač u benzínky byl spokojený, zaplatil hotově sedm set padesát korun a to je uklidnilo. Než dojeli do Brna, zastavili se u několika benzínek a měli už přes tři tisícovky. Tak začala jejich první spanilá jízda.

Ušlo to, akorát si museli přivynout na to, jak se kdekdo zatvářil, když se představili a řekli, že přivezli nabídku prezervativů z dovozu. Hlavně ženy se viditelně ovládaly a dalo se na nich pozorovat, že jsou v rozpacích, ale všechny to zvládly. Bylo docela zábavné je při tom sledovat. Tak si Pepan s Márou připravili první oslovení, vesměs sakumprásk všude stejně.

Vždy slušně pozdravili: „Dbrden!“ A k tomu hned dodali: „Přišli jsme vám nabídnout zboží.“

„Jaké zboží?“ zaznělo pokaždé, což očekávali.

„Dovozové prezervativy,“ pronesli vždy s napětím, co nastane.

Vždy následovala malá pauza, někdy trochu červenání, jindy polknutí naprázdno, nebo maličké zakoktání, ale pak už všechno normální. Akorát v jednom případě se odchylili od zaběhnutého stylu, to když přišli do prodejny drogerie, kde narazili na několik hezkých holek. To se Mára neudržel a naklonil se k milé černovlásce, sedící za pokladnou nožku přes nožku, přičemž kratinký pláštík spíše připomínal nejtenčí bílý prezervativ, přes něhož se dalo vidět úplně všechno.

„Rozkošná mladá dámo, kde máte vaši hodnou šéfku?“ nedokázal se Mára ovládnout jako vždy, když uviděl něco tak vyzývavě nádherného.

„Milou?“ pohrdavě skrčila nosík.

„Pardon, takže kde je ta čarodějnica?“

„Vždy se objeví v poledne,“ konečně se rozesmála.

„Takže asi polednice.“

To už vypískly i další prodavačky, které postávaly poblíž. Jenomže nic nekoupily, proto bylo třeba hned jít zase dál.

Nabízeli a prodávali, peníze hned inkasovali. Docela se jim nová činnost zalíbila. Ale pořád měli plné auto. Vždy prodali jenom páár grossů, někdy jenom jeden, jindy dva, málokdy čtyři nebo dokonce šest. Prodávali, kde jen mohli. V drogerkách, trafikách, potravinách, na pumpách, v eros šopech i po nočních klubech. Akorát neuspěli v žádném hotelu. V každém jim jejich zboží odmítli, že ve slušném podniku, se nic podobného netoleruje.

První noc se rozhodli přespát v nějaké nejlevnější ubytovně, aby zbytečně

neutratili. Zaplatili sice málo, avšak v jejich pokoji už měli spolunocležníka a také tam marně hledali umyvadlo, přičemž jediná sprcha na konci dlouhatánské chodby sloužila pro nějakých patnáct pokojů a ještě k tomu je děsila špínou a smradem, že by měli strach vkročit bosí. Zato si docela povykládali se spolunocležníkem. Jmenoval se Trněný a mohlo mu být něco přes třicet.

Protože však byl trošinku při těle, zdál se o něco starší. Vytahoval se před nimi jako velmi zkušený dealer. Nabízel jakési vzorky čajů, kufr měl plný barevných krabiček a lejster. U piva ve staré vesnické hospodě se rozmluvili, v hovoru pokračovali ještě v pokoji před spaním. Hlavně Trněný vykládal, jaká je to řehole chodit za kšeфtem, co všechno si člověk musí odříct, když si chce takto vydělávat.

„To jsem se třeba tři dny ani neumyl, pánové, protože všechny nejlevnější ubytovny tam všude byly jako tato, anebo jsem přespal ve své škodovce,“ líčil zasněně, zatímco si značně už použitými bílými ponožkami vytíral pot mezi palci nohou. „Ale stejně, pánové, nikdo mi nevysvětlí, čím to je, že když jdu do velké prodejny někde na náměstí, tam mě s mými čajíčky vyhodí, ale když zajdu třeba za roh do maličké trafičky, vezmou toho tolik, že čumím jako na blesk. Čím to je? Opravdu nechápu.“

Ráno si Trněný vzal ty samé ponožky, které nosil nejméně aspoň celý předchozí den, ale napřed si je vykropil kolínskou z pořádného flakonu. Pak vykropil sám sebe v podpaží, ve slipech, něco kolínské si natřel i po chodidlech, vetřel i mezi palce u noh, pak si tvář nasucho seškrábal holícím strojkem se žiletkou, a nakonec se oblékl. V pastelově modrém saku a v trochu kratších černých kalhotách, aby bylo vidět bílé ponožky, na první pohled ten navoněný frajer docela ušel. Na první pohled určitě.

Toho dne se jim poměrně dařilo. Vždyť hned celou velkou krabici prodali v nočním klubu, kam přišli ráno, a ani nevěřili tomu, že tam vůbec někoho zastihnou. Dokonce majitele, který zcela v rozporu s tím, co provozoval, zřejmě sám ani neponocoval, takže ráno se jim mohl náležitě věnovat. Zdvořilý a usměvavý padesátník s krátce stříženými vlasy. Při rozhovoru sám dokonce navrhl, že jim ukáže chloubu podniku. Samozřejmě vůbec neprotestovali a nechali se zavést do apartmá v prvním patře. Jeden z pokojů byl situován částečně jako zahrada, částečně jako bazén s vodotryskem.

Majitel klubu zatáhl hrubé závěsy a pošlapal nějaké čudlíky pod stolkem s ohromnou televizí. Za příjemného šumění se pustily vodotrysky a světla

pozvolna měnila své barvy, nad bazénem a záhonky s naaranžovanými květy se vytvořilo něco jako temný mlžný opar, prosvícený pohyblivou duhou.

„Toto je naše specialita. Venuše v lázni, pánové,“ usmíval se podnikatel.
„Dovedete si představit, jak bohyně lásky vychází z mořské pěny? Mám dvě bohyně, které to zvládají mistrovsky. Člověk ani na okamžik nezapochybuje. Něco úchvatného!“

Představit si to opravdu dokázali. Proč ne? Akorát je oba napadlo, že pouze si představovat je věc jedna, ale přímo zažít, věc druhá. Jenomže oni musejí hned procitnout. Jsou jenom pikolíci. Pro ně se Venuše svlékat nebudou, natož aby se před nimi vynořily, jak byly stvořené kdysi v samotných počátcích světa. A ještě k tomu v deset ráno. Ale aspoň ta představa.

21.

Květoš přivezl staré žiguli před věžák, kde už zatím čekal Pavko s objemnou kabelou.

„To víš, něco novějšího by se prodražilo. Půjčil jsem si starý dostavník,“ s úšklebkem pronesl Květoš jako na omluvu.

„Až vyděláme, budeme jezdit v lepších, no ne?“ mávl rukou Pavko, který byl zvyklý na jiné kočáry.

„No stejně, když toho Šemíka nakrmíme, pocválá jako tvůj cadillac,“ pronesl Květoš s úsměvem, ale hned si uvědomil, že by kamaráda mohl urazit: „No, on nebyl tvůj, ale jezdil jsi v něm.“

„Teď ale dělám pro naši firmu,“ opáčil Pavko rezolutně.

Naplnili kufr auta krabicemi s prezervativy, pořádně zatížili i zadní sedadla, a vyjeli.

Na několika benzínových pumpách prodali po celém grossu namixovaných prezervativů a spokojeně hnali Šemíka, jak si naplánovali.

Kolem poledne už mijeli ceduli, která sdělovala, že město Jičín je vítá.

„Tady to spustíme naplno!“ rozhodl Květoš.

Začali v neveliké drogerii, kde u regálů s parfémy zastihli mladinkou dívenku s nádhernýma očima, velkými řasami a hezky našpulenými rtíky, zvýrazněnými modrou rtěnkou. V tu chvíli Květoš neodolal, aby nezkusil jednu z fint, které odkoukal od Máry.

„Milostivá, mohu se vás na něco zeptat?“ přistoupil k ní.

Přeměřila si ho nedůtklivě, zjevně se jí znelíbil, sotva ho uviděla.

„Můžete nám prozradit, kde tady máte černý les Řáholec?“ snažil se přeče jenom pohnout ji k úsměvu. „No ten, ve které spokojeně žili loupežník Rumcajs, jeho žena Manka a loupežnický synek Cipísek. Znáte to přece.“

„Nic takového tu není, vážený pane,“ nehodlala nic změnit na své odměřenosti. „A jestli se domníváte, že jste originální, tak za tento týden už jsme tu napočítali možná deset takových. A týden sotva začal.“

Pořád se tvářila, jako by si nechtěla pocuchat make up. Ostatně co si mohla slibovat od dvou čtyřicetiletých dědků? Jistě, taková larvička má docela jiné možnosti. A kromě toho byla tak neochotná a spíše nepřátelská, že když ji požádali, aby zavolala někoho, komu by mohli nabídnout své zboží, jenom se nahnula dozadu za závěs a sotva se obrátila, obdařila je okázale pohrdavým: „Vedoucí od vás nic nechce, sbohem!“

Aspoň v trafice za rohem uspěli, ačkoliv také nic moc. Postarší paní od nich koupila dvacet balíčků, že prý na zkoušku, a když se prodej osvědčí, pošle jim objednávku.

„No pořád lepší, než drátem do oka!“ zhodnotil kšeфт Květoš, když odemykal dveře žiguli, plného krabic.

S prodejem vůbec nebyli spokojeni. Všude jim tvrdili, že mají dost takového zboží z nedalekého Hrádku nad Nisou, dokonce levnější. A korunu všemu nasadil ještě majitel hotýlku, v němž se ubytovali. Ten sice nevyhlížel jako žádný morous, ale zato nešetřil pohrdáním nad jejich vzorky prezervativů a s chutí jim několikrát důrazně zopakoval, že jeho hotel je opravdu, ale opravdu slušný podnik. Pak jim vypsal účtenku na obnos, po kterém se Květošovi málem rozkmitaly panenky, a skoro štítvě jim na stůl pohodil klíč od pokoje, jako by se bál, že se od nich nakazí nebo přinejmenším alespoň ušpiní. Květoš sice zaplatil a účtenku s klíči vzal, nejraději by však tomu náfukovi něco hodně ošklivého řekl. Ale ovládl se. Hlavně však do něho drcnul Pavko, aby se neunáhlil, vždyť nejsou doma. Ved' aj tak sa dá! A když to své pořekadlo zašepatal, Květoš se samozřejmě dotkl svého nosu, ačkoliv se předtím pokud možno nenápadně odvrátil, aby Pavko nic nezpozoroval.

Pokoj, který si pronajali, vypadal docela slušně zařízený. Na stolku televize s nějakými dvaceti programy, rádio s repráky, koupelna vykachlikovaná a celá voňavá. Peřiny hezky nadukané a voněly. Ani to Květošovi nezlepšilo náladu.

Hlavně, když se z chodby i vedlejších pokojů, ozývaly čilé hlasy, chvílemi až pronikavý dívčí výskot i pištění, jak tam bylo veselo. Když se pak na svůj pokoj vraceli z večeře, po které si přidali ještě nějaké čtyři plzeňské, mohli nějakou chvíli pozorovat, jak po schodech a po chodbě běhali mladíci s děvčaty, navzájem se honili a přetahovali a smíchu a výskotu se rozléhalo ažaž. To ale Květoše opravdu namíchlo: „Tak ten hotelový pantáta nám tvrdí, že tady u něho se nic takového neděje a podívej, vždyť tu má obšoustaný každý hydrant. Tak víš co, voe, my mu tady zvedneme náklady! I kulturu!“

„Aj tak sa dá!“ prohodil Pavko to své obligátní, což přimělo Květoše k automatickému posuňku. Tentokrát se ani nemáhal, aby dotknutí nosu nějak maskoval, což Pavka přimělo k úsměšku, který zase pro změnu maskoval on tím, že se odvrátil.

Oba věděli jak hoteliéra náležitě ztrestat. Pustili naplno, co se jen dalo. Sprchu, vodu v umývadle, až z něho šla samá pára, rozsvítily všechna světla, neušetřily jedinou žárovku. Rozžhavili televizi, pustily ji hodně nahlas a rozeřvali rádio.

„Tady to musí všechno makat!“ pronesl Květoš rázně, když už leželi pod peřinami, ale ještě si nestačili přikrýt hlavy polštáři, aby je světlo s kraválem nerušily při spaní.

22.

Ještě dopoledne si dost odlehčili v jednom nákupním skladě drogerie, ale Květoš musel pořádně slevit z původních cen. A na ruku dostal jenom třetinu, zatímco zbytek se zavázali platit komisně, tedy podle toho, co prodají. No, také by to ušlo, mínil Květoš. Aspoň toho udali víc, než kdyby to strouhali nadrobno po prodejníčkách a kioscích. Ale pořád jim ještě zboží zůstávalo dost. Květoš přišel na to, že by si mohli svoji spanilou jízdu náležitě zpříjemnit. Vždyť už nejsou daleko od některých, svým způsobem proslavených, míst.

„Třeba v městečku o kus dál, přímo u hranic. Tam je chtivých kopretin, co jich na jednoho kolíka připadá osm! Tedy v přepočtu pět až sedm kilo živé váhy pořádného samce pro jednu samici,“ usmíval se Květoš za volantem, když předjel traktor a po rovné silnici to pořádně rozehnal. „Ty nevíš, že to je proslavený babinec?“

„Něco jsem o tom slyšel,“ přiznal Pavko. „Jsem pro.“

Jeli tedy, kam je to zrovna táhlo. Jenomže město je nesmírně překvapilo. Sotva se ubytovali v příjemném penzionu a vyšli do večerních ulic, zarazilo je, jak málo potkávali chodců. Zato co pár metrů postávaly děvky v minisukních, většinou s výstříhy až na břicho, některé tam už stály, jiné zrovna přivezli jejich pasáci ve starších autech cizích značek. Za některými postávaly ve výklencích vchodů nebo posedávaly na přinesených štokrlatech staré báby, některé tlusté až děs, dokonce tam své ovečky střežily i s malými haranty. Ulicí projížděla zajímavá auta s německými espézetkami, někde přistavila, jinde jen zpomalila, aby se řidiči stačili pořádně podívat, za co si mají zaplatit.

Květoš s Pavkem vešli do nějaké hospody, tam na ně civěli místní opilci. V lepší restauraci pak viděli jenom samé páry, jak sedí a špitají si. Ale na žádné pluky nadřazených ženských opravdu nikde nenarazili.

„Město děsu a hrůzy,“ zhodnotil situaci Pavko. „Kde všechny baby jsou?“

„Když jsem byl na vojně, tak o tom kluci vykládali každý večer,“ snažil se Květoš o jakousi omluvu.

„No ale to už je nějakých jar,“ podotkl Pavko.

„No dobře, tak ráno zajedeme do Frantových lázní, voe,“ rozhodl Květoš. „O těch vím z Luhačovic, na pokoji tam se mnou byl nějaký Jindra z Frantovejch. Ten mi vykládal, jak tam chlapi snadno lovili packy, tedy pacientky. Baby po nich šly samy, jenom co uviděly kousíček pořádného chlapa. Jako feny po uzeném.“

„No jo,“ přikývl Pavko.

Aj tak sa dá...

Jenomže i ve slavných Frantových pochodili stejně. Toho dne, jak se dozvěděli, neměly packy povolené vycházky. Takže když pak oba večer číhali u stolku v místní taneční kavárně, uviděli jenom několik žen. Ty většinou měly svoji společnost, zřejmě rodinné návštěvy, a těch několik, co seděly bez chlapů, bylo většinou postarších, některé tělnaté, jiné zase příliš vyzáblé, až si člověk představoval, jak při tom celé chrastí. Znovu neměli důvod k nejmenší spokojenosti.

„Ty jo,“ ušklíbl se Květoš nad pivní sklenicí. „To bych si radši koupil pornočasák a zamkl se na záchodku.“

„Já to tušil,“ pronesl ponuře Pavko. „Nic nového to pro mě není. Já prostě mám ten pech, že když slyším, že někde kámen cihlu trká a rychle tam

přiběhnu, najednou se tam nic neděje. Ty voe!"

„Vsadím se, že ti dva, co jeli jižní cestou, nějaké baby klofli,“ zasyčel Květoš ponuře. „Když ne Pepan, Mára určitě. Kua, jak on to dělá?“

Toho večera oba zarytě odmítali jít k tanci, přestože několik žen je svými pohledy usilovně vybízelo. Zato těch piv, co ve svém zármutku zvládli.

23.

Když Pepan s Márou dorazili do Tábora, zbývaly jim ještě dvě celé krabice zboží. Při odjezdu ze starodávného husitského města byli o půl krabice lehčí, což hlavně u Máry občas vyvolávalo spokojený úsměv, vždyť se jim daří, tak co. A protože do Prahy nesměli, neboť ji měli celou zamluvenou Květošovi dealeři, rozhodli se velkoměsto obkroužit a vzít zá tahem pokud možno celé střední Čechy, a kde jim nevystačí zboží, tam přece sepíší objednávky. Tak nějak to přece Květoš řekl na svém školeníčku.

Skoro všude na benzínkách prodali necelou čtyřicítku, někde i dvě, také trafiky se činily, nemluvě o drogeriích a smíšenkách. Nesmírně se jim to zalíbilo a dokonce si několikrát zopakovali, jaká škoda, že do něčeho takového nešli už dříve, že už se mohli dávno opeřít.

Když projízděli kolem jakéhosi bývalého vesnického kulturního domu, všimli si, že na něm je nápis DŮM PODNIKATELU. Což přimělo Máru přibrzdit a vrátit se, aby zaparkoval.

„Ty vogo, to my potřebujeme,“ ukázal Pepanovi na objemnou ceduli nad vchodem s řadami schodů.

Pepan popadl kufřík se vzorky a už otevírali těžké hrubé dveře a ocitli se v tmavé chodbě, kam doléhalo hučení jako z nějakého úlu.

Začali obcházet dveře, z nichž ani jedny nebyly opatřeny cedulí. Klepali, ale nikdo neotevíral. Brali za kliky, ale všude zamčeno.

Až jedny dveře se otevřely a naráz je ohromil těžký hluk změti hlasů a ještě těžší vzduch, prosycený proplétajícími se mračny dýmu. Nebylo těžké poznat hodně levnou putyku. Někteří opilci seděli v montérkách, ale skoro namol tam bezesporu vypadali všichni. Oba snadno pochopili, že zrovna tam nemají co hledat. Spojence k prodeji už vůbec ne.

Co nejhbitěji odtud vypadli, aby zbytečně nenačpěli hospodským smradem. Toho dne ještě měli v plánu obejít co nejvíce míst, kde by citlivé nosíky slečen a

paní s jejich návštěvou příliš nadšené asi nebyly. Ohlédli se po té objemné ceduli, kde opravdu stálo, že jde o dům podnikatelů. To se ale jevilo jako podařený vtip.

Večer jim zůstalo už jen pět malých grossů po šestatřiceti balíčcích, což chápali jako důvod k oslavě. A podle toho, co měli zrovna za sebou, se oba snadno shodli, jak svůj úspěch oslaví.

„Chci vidět Venuši v mořské pěně,“ ukázal Mára na budovu s nápisem Night Club Orient Mystery, u které zrovna zaparkovali. „Co ty na to?“

„Jasně, přesně tam oslavíme náš úspěch!“ bodře se přidal Pepan.

Celý penzion vyhlížel nesmírně tajemně, ostatně už to měl ve svém názvu. Muž, který jim otevřel dveře s jemně tepanými mřížemi, měl na hlavě bílý turban a dlouhý hábit až po zem. Napřed si oba projel pohledy, přičemž obzvlášť dlouho hleděl na Pepanův ošuntělý kufřík a Márovu lehkou kabelku. Pak je pustil dovnitř a řekl něco, čemu vůbec nerozuměli, ba ani nepochopili, v jaké řeči to zaznělo.

Uvnitř to dokonce ani nevypadalo na žádný bar, spíše na luxusní obývák, zařízený rafinovaným orientálním nábytkem a od stropu visely šňůry se všelijakými kovově lesklými cinkrlátky, které se houpaly podle průvanu či lehkého závanu vzduchu a vydávaly lehouneké cinkání.

Objevily se dvě dívky, jedna nejspíš Indka, druhá snad Korejka. Obě hodně nalehko, dokonce i to málo, co na sobě měly, jenom z pestrého hedvábí a krajkových sítek. Podaly jim kožené desky, které si rozevřeli a uviděli něco, co poněkud připomínalo jídelní či nápojový lístek z luxusní restaurace, akorát cifry se jevily ještě o poznání vyšší.

První se začetl Mára. Polovinu toho vůbec ani nedokázal přečíst, něco však přece bylo česky: Tajemství Sindibádovy otrokyně, Šeherezádino pokání, Baziliškův skok... No to znělo jako z pohádky. Ještě tak vědět, co se za tím skrývá. Všechno od dvou tisícovek nahoru. Ještě že se kšefty vydařily! Když si je třeba i takto oslaví, šéf Květoš pak jistě necekne. Proč by měl?

Ani Pepan z toho počteníčka nezmoudřel. Také on hleděl jako opařený. A když jim obě Asiatky přinesly malinkaté skleničky jako nějaké náprstky, oba je bez váhání do sebe obrátili.

Mára si ještě stačil uvědomit, že někde ve vedlejší místnosti se začali hádat nějací dva cizinci, ozvalo se plesknutí, také něco jako zařinčení, něco jako rozbití skla, a snad i tlumený výstřel. Jenomže pak už neslyšel vůbec nic. Oči se mu

podivně zavíraly, šíleně se mu zachtělo spát. Chtěl se tomu vzepřít, avšak bylo to silnější, než jeho vůle.

Procitl, zrovna když ležel na něčem rovném a tvrdém, nad ním a kolem něho samé bílé kachličky. Poznal, že je nahý, akorát od podpaží k nohám zavinutý do bílého prostěradla. Chtěl se posadit, ucítil ostrou bolest na zádech. Alespoň zvedl hlavu a rozhlédl se kolem sebe. Poznal, že leží na stole a vedle je další stůl a na něm jiné tělo. Hlavu s dlouhými vlasy a vousisky poznal hned. Samozřejmě Pepan, který zrovna na něho zíral s očima dokořán, stejně vyjevený jako on sám. Také jeho dost zabolelo, když se pohnul. Bodejť by ne, vždyť oba měli záda rozdrásána, místy až na živé maso, což poznali, když se posadili a jeden druhému prohlédl hřbet. Ale ani za nic si nedokázali připomenout, jak se všechno stalo a proč jsou zrovna na stolech a proč zrovna v místnosti, která tolik připomíná márnici.

„Nechápu!“ nešťastně zaúpěl Pepan. „Vůbec nechápu! Ty jo?“

„Cos to vybral, voe, za čínské mučení?“ osopil se na něho Mára. „Jsi nějaký vadný, nebo co!“

„Já nic nevybral, ty vogo!“ hájí se Pepan. „Vždyť já jsem vůbec nic nevybíral. To ty.“

„Já taky ne, ale co je s našima prachama? Skoro sto litrů jsme měli.“

Oba se zděšeně rozhlíželi po té ponuré místnosti. Hodně je překvapilo, že vidí své svršky pečlivě složené, také našli peníze v Márově malé kabelce. Zatím to nestačili přepočítat, všimli si ale dvou lístků, spíše účtenek, a na nich sumy po 2.500 Kč a úhledným písmem vepsáno: konzumace nápojů a jídel dle výběru plus osobní služby. Také razítka se jménem, znějícím kupodivu hodně česky, s činností restauračních a ubytovacích služeb, zřetelně uvedeno také IČO.

Prachy měli, klíče od auta i od svých bytů rovněž. Vůbec nechápali, ale raději se co nejrychleji oblekli, což jim vůbec nešlo kvůli bolavým zádům, rozdrásaným do krve snad ocelovým kartáčem, nebo něčím podobným. Dost se podivili, že dveře zůstaly odemknuté. Na nic nečekali a vyběhli. V autě také našli všechno, jak to tam nechali večer. Ještě narychlo přepočítali peníze. Nechybělo nic, než těch pět tisícovek, na které však měli vypsané dvě účtenky.

Ještě se oba zahleděli na barák s velmi zřetelným nápisem Night Club Asia Mystery.

Oběma se zrovna honila hlavou jedna jediná otázka:

No co to jako mělo znamenat?

Celý den pak nezamířili s nabídkou do žádného z nočních klubů, ačkoliv jich jenom na hlavních tazích minuli nejméně deset. Odpoledne raději zašli do té nejobyčejnější putyky na okraji Prahy, aby si dopřáli pouze pár piv. Jenomže ani tam to neměli jednoduché.

Vešli do začmuzené hospody, kde však zprvu nikoho neviděli, ani hosty, ani obsluhu. Když však přišli k výčepnímu pultu, teprve zjistili, že v křesílku u ledničky spí muž v bílé blůze. Napřed na něho syčeli a volali, což nepomáhalo. Pepan proto zašel až k němu a snažil se ho probudit jemným potřesením loktem. Pinkl však se neprobudil, ani když ho Pepan chytal pod krk a zatrásl jím.

„Ty čolku,“ rezignoval Pepan ze snahy probudit vrchního. „Ten nám pivo nedá. Úplně na mol!“

„Tak to naprskni ty,“ navrhl Mára. „Až se, kretén ožralý, vzbudí, tak mu to cvaknem, no ne?“

Pepan po trošece váhání přece jenom přistoupil k pípě a vcelku zdařile se dal do čepování. Jenomže to už do hospody vešli dva nějací chlapi, jeden v montérkách, druhý v teplácích, oba houkli směrem k výčepnímu pultu, aniž se ohlédli: „Pivo! Pivo!“

Co měl Pepan dělat? Ani Máru nenapadlo nic lepšího, než mu na to kývnout: „No tak hospodo, fedruj, fedruj.“

Nahrnuli se další chlapi, celkem devět, a všichni žízniví. Takže Pepan si pohrál s pípou, načepoval vše skoro po míru, chlapům jejich piva roznesl, z kapsy pinkla vytáhl účtenky a každému hostu načmáral čárku. Jenomže přicházeli další. A ti, co vypili, chtěli pít zase. To už ale Pepanovi začalo hodně vadit. Co nejhbitěji načepoval a roznesl, přičemž nezapomněl na účtenky a čárky, jenom ta míra nebyla, jak se patří, ale nikomu to nevadilo, spíše nikdo nic nenamítl.

„Už toho mám plné kecky, voe,“ naklonil se Pepan nad rozrehtaným Márou, labužnický srkajícím pivo, které mu načepoval kamarád. „Padáme odtud, makat za ožralého debila se mi ekluje!“

„Tak toho mola probud’ a něco si vezmeme s sebou na cimru,“ navrhl Mára.

Jenomže ožralý pinkl se nedal vzbudit ani pak. Pepan se o to pokoušel mezikrát, co čepoval pivo pro žíznivé hosty. Nakonec to ale vzdal, a sotva roznesl piva a zapsal čárky, sebral z otevřeného pultu karton cigaret a jen mírně načatou litrovku rumu.

„Padáme, voe!“ zasyčel.

Už skoro zuřil. Mára ho raději poslechl. Stejně už měl sklenici prázdnou.

Pro jistotu se pak ještě ohlíželi, jestli za nimi někdo neběží, anebo je třeba náhodou nesleduje odněkud z úkrytu.

Nic nenadálého se však nestalo a rum i cigarety se jim večer sešly.

25.

Zrovna jeli přes Prahu, když si Květoš připomněl, že kousek za Svitavami si pronajal hotel jejich kamarád Binder, kterému kdysi dali přezdívku Skipi. Aspoň se tam cestou zastaví na oběd.

Hotel snadno našli, na hlavním náměstí v malém městečku opravdová dominanta. Ku podivu tam uviděli i několik dalších známých tváří. Kromě mladé servírky, o které věděli, že je z Ostravy, brzy narazili na Olšáka, pečlivě upraveného čtyřicátníka s vlasy hodně nakrátko a tenounkým knírkem, bývalého řidiče nákladního auta, hotelového detektiva i číšníka. Zrovna tam dělal vedoucího hotelu. Nezdálo se však, že by z něho nadšení vyzařovalo. Ale vždycky ho znali jako škarohlída, což ho dosud zřejmě neopustilo.

„Pan Binder, alias Skipi, spí ožralý ve svém séparé a zbytek pokojů obsadila jeho chlastparta,“ pečlivě artikuloval ve své neskrývané zlobě. „Já vím, je to váš kamarád, ale říkám vám, tady to nedopadne dobře!“

„Ale Skipi je přece formát, on se v podnikání vyzná,“ zkusil nesměle namítnout Květoš.

„Jo, vexlování, baby a chlast, to mu vždycky šlo, ale tady jde o něco jiného, pánové, to by měl být slušný podnik,“ dával Olšák najevo, jak se snaží vyjadřovat co nejmírněji, což mu příliš nejde.

„No a není to slušný podnik?“ pokusil se Květoš o nějaký zdravý kompromis.

„Není!“ odsekł rezolutně Olšák.

„No, nekecejte vy dva! Jste to opravdu vy?“ ozvalo se unaveně, leč nadšeně, za zády Květoše a Pavka. S rukama rozpaženýma tam stál jejich kamarád Skipi. Ještě bylo znát, že celou noc určitě neprospal, oči zarudlé a unavené, postoj ne příliš pevný.

Oba je objal najednou. Neviděli se už nějaké to úterý, vždycky spolu popíjeli v tomtéž baru a teď se najednou setkají v jeho vlastním podniku. Hodně daleko od domova.

„No není to tady velkolepé?“ ukazuje Skipi kolem sebe na podlahy a sloupy z falešného mramoru. „Dejte si, na co máte chuť! Mám tu i ženské! Herečky z pořádného města! A dvě studentky, co bydlí kousek od Ostravy. Krnov přece není daleko.“

„Skipi!“ ozval se nervózní Olšák. „Na ty tvoje mejdany padly všechny zásoby. Ještě uvaříme oběd, ale na večeři už nemáme! Rozumíš tomu?“

To se ale Skipiho jaksepatří dotklo. Porval Olšáka za loket a odtáhl ho stranou, kde mu zřejmě pořádně domluvil, protože když se pak oba zase objevili, Olšák na všechno jenom přikyvoval a z jeho zlosti už moc nezbylo. Skipi to ale jen komentoval: „Do prčic, na co tu mám člověka, když se mám sám starat? Já jsem přece hoteliér, mně to tu patří, tak ať méďa maká. A nic se nestarejte, zvu vás!“

Napřed je provedl celým hotelem. Prostoru všude habaděj, že by se tam psi mohli prohánět. Bývalý kinosál s naskladněnými hromadami harampádí, salónky, chodby a haly. Pokoje otevřel jenom některé, neboť ve většině z nich odpočívali hosté, pouze však ve dvou pokojích ti, co si ubytování zaplatili, ostatní hosty si Skipi pozval z krajského města, kde se s nimi seznámil různě po barech. Vesměs dobrí pijáci, mezi nimi několik údajných herců a hereček a jejich dobrí známí ze všelijakých kulturních akcí, hlavně z takových, kde je vstup a občerstvení zdarma. Skipi se s nimi prý snadno seznámil, když jim v baru poroučel fernetové smrště a museli najednou vypít po třech čtyřech velkých panácích a hned nato znova a pak zas, takže někteří se velmi snadno pozvraceli, čímž na sebe skvěle upozornil. A brzy se tak vedřel do podobné sešlosti, jakou zanechal v Ostravě. Tato vpravdě bohémská parta, nebo alespoň její významná část, už nějakou dobu bydlela v jeho hotelu na jeho účet. Skipi ohromně rád pořádal pikniky, když posbíral čistá prostěradla a vybral ze skladu potravin, co jen mohl, a na ty jeho proslavené pikniky v trávě za ním jezdilo prý docela hodně lidí.

„Chlapi, tady je to bezva, to vám povídám!“ pochvaloval si Skipi, když s nimi k autu odprovodil i obě mladé studentky, které potřebovaly zavézt do Krnova.
„Do prdele! Přece tohleto je ráj!“

„Přímo Řáholec?“ usmál se Květoš.

„To je to správné slovo,“ uznale přikývl Skipi. „Bezva Řáholec!“

Ještě na ně mával, než objeli celé náměstí a vyjeli z něho ven k hlavní silnici, vedoucí mimo městečko.

26.

Tak přece se mohlo konečně trochu zadařit. Vezli přece dvě študačky. Docela pěkné. Obě se rozmluvily. Květoš řídal, Pavko seděl vedle něho, ty dvě vzadu. Dozvěděli se od nich dost. že dělají čtvrtý ročník chemii na výšce v Praze, že často přespávají u tety jedné z nich, která pracuje v kuchyni Skipiho hotelu, a že ta druhá má v Krnově garsonku, ve které obě bydlí spolu. To se Květošovi i Pavkovi jevilo nesmírně příhodné. Takže oni je odvezou domů, slečny je pozvou na kafe, oni se ještě staví pro nějaké to šampáň a cigára. Nakonec se celá ta spanilá jízda promění v jízdu přespanilou.

Jenomže...

Do Krnova dorazili někdy po půlnoci. Už projízděli hlavní cestou, když Pavko si odepnul páš, aby si připravil peníze, zatímco Květoš, který řídal, otáčel se a vedl s děvčaty docela výživný rozhovor, při kterém se smál a opravdu ne až tak úplně zíral, kam by měl. Najednou zapištěly a zaskřípěly brzdy, že to Pavka skoro vyhodilo ze sedadla, až se postavil a vzepjal, takže se stačil jen rukama opřít o rám nad předním sklem. Prudké trhnutí mu málem zlomilo lokty a poněkud ho pohodilo dopředu, takže hlavou se bolestivě uhodil o rám.

Auto totiž narazilo na vysunutý chodník, poskočilo a nabralo dopravní značku, která vylétla a s otáčením přeškrtla silnici, od níž se odrazila a s náležitým zvoněním a svistotem zalétla někam do tmy. Výrostek, který tam zrovna procházel, zůstal kupodivu celý, až se z toho sám nemohl vzpamatovat, jak se to seběhlo a jak ho minulo něco, co se dalo přirovnat k rotující obří sekyře.

Květoš se zděšeně ohlédl po Pavkovi: „Je ti něco?“

„Ty voe!“ okřikl ho Pavko. „Ty jsi boural! Kam čumíš!“

„S tebou je to dobré!“ mávl k němu Květoš rukou a ohlédl se dozadu k oběma dívкам. Jedna se nakloněla ke druhé, která si držela tvář a snad se rozplakala.

Květoš bleskově vyběhl ven z auta a vytáhl plačící slečnu. Nic se jí nestalo, jenom si trochu narazila nos o měkké sedadlo a nějak ji to vzalo.

Když přijeli dva policisté, napřed se zajímali, kdo seděl vedle řidiče. Když se jim přiznal Pavko, který si mnul bouli na hlavě, nechtěli věřit. Mermomocí se dožadovali, že chtejí vidět toho, kdo seděl vedle řidiče a kde ho prý schovali. Nakonec, když se dali přesvědčit, že se opravdu nikomu nic nestalo, zeptal se

ten vyšší a robustnější: „Vy jste určitě z Ostravy, že jo? Tady na tom místě bourají samí Ostraváci, známá věc.“

Všechno se obešlo docela v klidu. Policisté jim vypsal mírnou pokutu a ještě jim vysílačkou zavolali majitele blízkého servisu. A zatímco obě dívenky odcházely, jedna z nich pořád ještě bulila, jak ji to vzalo. Přijel nákladáček s řetězy a odtáhl jim nabouraného žigulíka do jednoho z temných průjezdů. Servisman, hodně ochotný, čiperný a nesmírně sympathetic padesátník, zatáhl žigulíka na nízkou rampu a zdola si posvítil lampou. S nárazníkem nemělo smysl na místě nic dělat, ale aspoň jim vyrovnal nápravu pravého předního kola. Ocelové lano uvázel na skobu, zalitou v betonu, a najízděl s prudkými trhnutími, až se mu to jakž tak podařilo vyrovnat.

„Ale do Ostravy jeďte raději jenom čtyřicítkou, aby vám neodlítlo kolo,“ poradil jim ještě ochotný servisman, než vyjeli.

Jenomže Květoš to stejně rozehnal na nejméně dvojnásobek, zvyk je zvyk. Akorát měl jasno, že se o brutálně vyrovnané nápravě majiteli autopůjčovny ani nezmíní. Ještě by se domáhal nějakého příplatku na opravu, hamoun jeden jakýsi.

27.

Mára s Pepanem se starali, jak těm svým doma vysvětlit svá rozdrásaná záda. Pepan to měl snadnější, vždyť s Káčou žil jenom takzvaně na psí knížku, jak se říká, a ještě k tomu s přestávkami. Zato Mára měl hlavu jako škopek, ale přece jenom to vymyslel jakžtakž. Spadl prý v koupelně na rohož, a protože měl pořádně nakoupeno, trochu mu dělalo potíž vstanout, no a tak se to mělo stát. Veruně se to sice nezdálo, ale nakonec byla ráda, že se jí vrátil živý a zdravý a ještě se ukazovalo, že spanilá jízda se dokonale vydařila a s prodejem dovozových prezervativů vše půjde eňo řuňo. Dokonce mu spařila šalvěj s heřmánkem, aby se rány co nejdříve zahojily. Dvě košile s fleky od mokvajících zad vyhodila do popelnice.

Když mu potom na rány kapala z žínky vývar ze šalvěje a heřmánku, rozmluvila se o Myslivečkově Báře, se kterou se v poslední době často setkávala.

„Si představ, co ten její buldok na sebe vyštěkal před celým národem. Že prý

žere psí konzervy! No dovedeš si představit, co Bára? Prý toho svého Alíka napaří jako knedlu.“

Mára moc dobře věděl, jak k té Myslivečkově zpovědi došlo. Raději se ani nezmínil, vždyť ty dvě se přece znají.

„No a vy dva s Pepoušem, vy dva jste taky taková dvě dobračiska! Taková paka!“ plácla ho do ramene. „Odkdy máš doma čokla? A Pepan? Ten psa viděl snad jenom za plotem nebo na chodníku, když ho někdo venčí.“

Takže fór se podařil, pomyslel si Mára. A Mysliveček to slušně schytal.

Ale hlavně, že Veruna uvěřila, jak to bylo s těmi zády. Kdyby se domákla, kde k tomu přišli? No potěš!

Samozřejmě se všichni spanilí jezdci sešli na základně, tedy ve svém baru, interiérem připomínajícím pergolu, a pinkl Žoržík každého z nich uvítal po svém: pane velkopodnikateli, velevážený obchodní rado...

Toho dne dělal bankáře, kdo jiný, než sám šéf Květoš. Ale nějak se k tomu zprvu neměl. Až teprve, když se nemohl vykroutit.

To se napřed zeptal Pepan: „No šéfe, kolik škváry jsme nafedrovali za první týden?“

„Pořád je to málo,“ ušklíbl se Květoš.

„No se docela vžíváš, ani mě nepřekvapuješ,“ se zřejmou ironií se ušklíbl Pepan. „Jsi už jako ti ostatní šefíci, ale bankáře nám děláš ty!“

A přišla řeč na to, co kdo na cestě zažil. A také došlo i na krvavá záda.

„Lístky by se možná daly vpašovat do nákladů,“ prohlížel si Květoš účtenky z asijského nočního klubu. „Podstrčím to paní účetní, ať s tím něco udělá. Ale vy volové, to jste museli hněd do bordelu? Takoví baliči a proslavení korouhevniči? To jsem si ani já nedovolil! Mě to ani nenapadlo, vy debilové!“

Z výtky přešli k řehotu. Dokonce se rozrehtal i malíř Mysliveček, který špehoval každé jejich slovo, zvlášť když seděl skoro na dosah od nich a málem se pákrát vyvrátil, jak se nakláněl, aby mu nic neuniklo.

Najednou se však docela drze nad nimi naklonil: „No tak, borci, když jste tak úspěšní, tak si s váma taky dám. Víte, co piju.“

„S tím, kdo žere psy, chlastat nebudem!“ ohradil se Květoš.

„Já?“ hrozně se urazil Mysliveček. „Já žeru psy?“

„Psí konzervy!“ snažil se Květoše opravit Pepan. „A ne psy.“

„Ale to je přece fuk!“ mávl Květoš pohrdavě rukou. „Žrát psy nebo psí konzervy, to vyjde na stejno!“

Mysliveček jen vykulil oči a dotčene si prohlížel jednoho po druhém. Užádného z nich však nenašel zastání. Pokusil se proto hájit sám: „Vy přece víte, jak to bylo. Za čtyři panáky!“

„Tím hůř!“ zasyčel Květoš. „A s tím, kdo za pár mizerných pinčlů na sebe vyřve něco tak odpuzujícího, si už vůbec připíjet nebudu!“

Mysliveček se nadechl, snad aby v sobě zadržel vztek, který v něm viditelně rostl, namísto zuřivé exploze však si okázale přesedl až do nejzazšího rohu. Barman Žoržík mu tam pohotově přinesl odlivku s jeho oblíbenou kořalkou a částku zapsal na paragon, který pak uschoval k ostatním Myslivečkových lístečkům, pokrytým předchozími dlužnými sumami.

„Žoržíku, nám tady každému, co pijeme!“ dal se slyšet Květoš. „A nebudeme napájet žádné šmejdy, co by se rádi vtírali. Hlavně ne ty, co žerou čokly.“

Zhrzený Mysliveček chtěl zjevně svého panáka spolknout naráz, avšak na poslední chvíli pevně sevřel rty, a když pak skleničku postavil, bylo znát, že z ní skoro nic neubylo.

A jako by naschvál, do baru vešli televizní redaktor Jára se svým kolegou, který nesl na rameni kameru s nápisem TVOS.

„My o svini a sviňa v sini!“ pronesl k nim Pepan.

„Hele, vyberte si pro ty své reportáže jednou zase opilce odjinud,“ přidal se Mára. „Tady té ostudy zatím bylo dost, tak než se trochu zapomene!“

„Žádná křeč, přátelé, dneska už máme natočeno!“ usmál se Jára a přisedl si vedle zamračeného Myslivečka.

Po několika myslivcích, které mu nechal nalít Jára, se Mysliveček mračil už jenom ke stolku, od něhož utržil urážky.

28.

Škodovka sjela z úzké asfaltové cesty na ujezděnou hlínu. Běda přibrzdil, sotva zahlédl značku s nápisem Průjezd zakázán. Ale co! umínil si. Přece se nepotáhne pěšky.

Projel mezi lesíky a zahnul doleva. Dostal se k vodě. Na břeh neveliké přehrady. Kdysi se až tam táhlo území osady. Ale to bylo někdy před sedmi tisíci lety. Zacouval a obrátil, pak zamířil znova doleva, zrovna mezi lány kukuřice tak vysoké, že přes ni nedohlédl do dálky. Zem, samá žlutá hlína, a v ní žlutavé

křemeny. To je spráš, zrovna na takových místech se v pravěku usazovali první zemědělci, kteří sem přišli od jihovýchodu.

Je zklamaný, že nevidí do dálky. Podle mapy by už měl být na místě, ovšem mapu u sebe zrovna nemá. Ale než vyjel, pečlivě si ji prohlížel. Přes kukuřici vidět není, vpředu ale vidí koruny listnatého lesa, vlevo v dálce lesnatý vrch, o němž ví, že je za řekou, vpravo jenom samou kukuřici, zdá se, jako by až do nesmírné dálky se vlnila rovina posazená kukuřicí, akorát vzadu jakýsi vrch, ale to je přece Stolová hora, pokud se neplete.

Projel mezi lány, kde se ocitl na rozcestí. Nalevo, na kraji lesa, za drátěným plotem, stojí několik nízkých unimo baráků. Dojel až tam a zastavil. Vylezl z auta a zabouchl dveře. Podle cedule poznal, že našel místo, které hledal. Prošel široce rozevřenou bránou, nikoho neviděl. Osmělil se a vešel do jedné z nízkých budov. Zaslechl hlasy, šel dál. Nahlédl do otevřených dveří, mladá černovlasá žena tam něco hovořila ke skupině ještě mladších lidí, sedících ve školních lavicích.

„No pojďte, pojďte, čekáme jenom na vás!“ ukázala mu, aby se někam posadil.

Jenomže on věděl, že si ho s někým spletla.

„Promiňte, ale jedu kolem a rád bych viděl místo, kde se našel neolitický rondel, ten pravěký sluneční chrám,“ pronesl tiše, avšak dostatečně zřetelně.

Černovlánska se těm mladým omluvila a vyšla s ním ven z budovy. Ani se ho nevyptávala, co hledá, jenom mu ukázala k boudě na okraji lesa: „Tam rondel končil a zbytek ležel v místech, kde je kukuřice. Pokud vám to k něčemu bude.“

Osaměl a šel na místo, které mu ukázala. Jen odhadl, kde asi mohl být samotný střed ohromného dvojitého kruhu. Tam se proklestil v lánu vysoké kukuřice a ze země vyloupl několik drobných kulatých křemínků, stejně žlutých jako hlína, která je svírala. Ještě postál. Snažil se o určité představy, avšak nějak mu nešly. Jenom podle nákresů z vědeckých rekonstrukcí si poněkud vybavoval, jaké to tam asi mohlo být v době, kdy svatyně prožívala dobu své velké slávy. Dvě kruhové hradby z dřevěných koulí, před tou vnitřní vyhloubený příkop, ve vnějším kruhu dvě chaty a jámy s uskladněným obilím, uvnitř pak dvě boudy, z nichž jedna zřejmě ukryvala sochu velké bohyně v životní velikosti, druhá možná kosti svatých stařešin. Také tam stály kůly a jednoduché brány, to skrz ně zaměřovali body na obloze, kde se vždy v určitém období nacházela sledovaná nebeská tělesa, a tím vcelku přesně měřili čas v průběhu roku.

K tomu se zřejmě družily tance masek. Vlastně tam všechno sloužilo k určitému cíli. K zajištění prosperity.

Kamínky si vložil do kapsy u košile. Jsou to sice obyčejné křemínky, ale pro něho až tak obyčejné nejsou. Vždyť to místo, odkud je sebral, bylo kdysi nejsvětější v celé krajině. Považovali je za samotný střed světa.

29.

Z pošty si Mára přinesl několik doporučených dopisů, pohodil je v kuchyni na stůl. Ani neměl chuť je číst. Tušil, co v nich je. A také se nespletl. Upomínka, že dluží tři měsíční nájmy. Výhrůžka, že mu odpojí elektřinu, dokud včas nezaplatí. Pak ještě pokus o smír před žalobou. To ho obzvlášť nazvedlo. Nějakých čtyřicet tisíc! Ale ať si otravují, on už všechno řeší. Kšefty se pohnuly a brzy bude mít dost, aby všechny otvary vyplatil, třeba z ruky jako nějaké děvky. Už to dlouho nepotrva. Pár spanilých jízd a je to!

Zrovna ho nenapadlo nic rozumnějšího, než vzít jeden dopis za druhým a naskládat si z nich vlaštovky. Takové si kdysi jako kluk pouštěl z okna, teď pro změnu si je bude pouštět z balkónu.

První upomínka zdařile zakroužila nad širokou korunou lípy a zasula se někam do kroví. Výhrůžka skončila na chodníku vedle pískoviště. Pokus o smír v prudké vývrnce a následné zatáčce mu zmizel z očí, když zapadl do otevřeného okna o dobré čtyři patra níž. Ani nepátral, kde přesně.

Někdo prudce zazvonil, pak opět. Že by zase ti otravové od soudu? Neodbytní popletové, co se pořád mylně domnívají, že je tím darebákem, který ve skutečnosti upláchl do Ameriky?

Jenomže to nebyli lidé od soudu, ani od policie. A rozhodně nešlo o žádnou mýlku.

To zvonila jeho rozvztekána žena Veruna. Roztřesenýma rukama si ani nedokázala odemknout.

A když rozrazila dveře, které on jenom pootevřel, pochopil, že je zle.

„Ty hnuse!“ zasyčela a strčila do něho, až se musel přidržet ledničky, aby nespadl.

Zmohl se jen na bezradné: „Verun, co je?“

„Ty grázle!“

„No co je?“

„Dobytku!“

Prudce se na něho vrhla a začala na něm rvát lehkou košili a náplasti na jeho zádech.

„Vůbec jsi nespadl ve sprše! To ti udělala nějaká kurva ocelovým kartáčem, že jo! Já o tom četla, já to viděla na videu, něco o tom vím, ty hnoji!“

„Co blbneš, Veruno?“ snažil se působit klidně a přesvědčivě. Moc dobře si uvědomoval, že zrovna je ta pravá chvíle, kdy je nutno všechno popřít. Ted', nebo nikdy.

Ještě po něm hodila, na co dosáhla. Smeták ho rukojetí udeřil po hlavě a kbelík z plastu se odrazil od jeho lokte.

„Já ti to dokážu!“ bodala ve vzduchu ukazovákem, jako by ho tím chtěla celého probodat. „Jen počkej!“

Vyběhla a práskla za sebou dveřmi. Rána docela slušná, tlaková vlna z ní způsobila, že v bytě něco spadlo, akorát nevěděl co, snad obrázek ze stěny.

30.

Když Veruna vběhla do baru, všichni se jí vylekali, jak vyhlížela hrozivě. Zvlášť strnul Pepan, který zrovna postavil nedopity půllitr na stoleček a objal svoji Káču, přičemž jí určitě něco pěkného šeptal, když se tak culila a chichotala, že ani nedokázala upít ze své skleničky s červeným vínem.

„Tak s pravdou ven!“ přisedla si Veruna naproti Pepanovi.

„Veruš, co je?“ zvážněla dokonce i Káča.

„Tak abys věděla, Káčo, ten můj bejk s tím tvým kancem byli v bordelu a ta záda jim tam kurvy rozedřely drátěným kartáčem.“

„Co to kecáš!“ snažil se Pepan zachránit, co se ještě dalo. Nejenom u Máry, ale i u sebe. „To ti navrkal kdo?“

„Právě mi to řekla Bára Myslivečková!“ stála si Veruna na svém.

„Tak Bára u toho snad byla?“ rozhlédl se Pepan barem a snadno našel, koho hledal. Mysliveček se poněkud přikrčil na barové stoličce, určitě by zrovna byl rád co nejmenší, třeba u země jako čokl, aby ho pokud možno vůbec nikdo neviděl. Ted' však najednou sjel z barové stoličky a s tváří odvrácenou chvatně odklusal z baru někam ven.

„Ten šmejd!“ ulevil si Pepan. „Báře to nakecal proto, aby se pomstil za psí konzervy! To je na vpysk! To je na vraždu!“

„No počkej,“ naklonila se Veruna k němu přes stoleček. „Chceš tvrdit, že jste v žádném bordelu nebyli a že jste oba spadli ve sprše na tu samou rohož a úplně stejně jste si rozdrásali záda?“

„Hele, Veruno, ono se to špatně vysvětluje, víš!“

„Naopak, je to jednoduché jako pár facek!“

„Žádný bordel se nekonal.“

„Ale konal!“ popadla jeho sotva načatý půllitr a vychrstla to na něho, než vyběhla z baru.

Káča vzala svoji skleničku s červeným vínem a s naprostým klidem ji obrátila nad jeho klínem. Pak beze slova vyšla z baru jako by nic.

Pepan se postavil a pořád ještě lapal po dechu, jako by se snad topil. Pak se ale začal vztekat: „Ty baby si nic jiného nezaslouží, než pořádné parohy! A schválně budu chodit do bordelu! Pořád tam budu chodit!“

Najednou ho rozbolela jeho poraněná záda.

31.

Pro Verunu ještě zdaleka vše neskončilo, vždyť oba jen zapírali.

Když jí Mára otevřel a snažil se působit co nejklidněji, vztekla se ještě víc, než předtím. Popadla kdeco a házela po něm. Řvala přitom, až to museli slyšet nejenom v celém baráku.

Uhýbal, většinou marně, utíkal, ale všude běhalo za ním a nedovolila, aby zavřel dveře. Vztek v ní probouzel dosud netušenou sílu. Už mu tekla krev po tváři a po krku. Nikdy dosud ji takovou neviděl, zřejmě ani ona nikdy netušila, že se jednou takto rozběsní.

Najednou ale po něm už neházela a zdálo se, že to skončilo. Dokonce už ani nekřičela. Takže Máru napadlo, že by už konečně mohl nastat klid, alespoň to nejhorší by mohlo přestat.

Jenomže Veruna se z ničeho nic rozběhla obývákem, otevřenými dveřmi na balkón a vrhla se šípkou do prostoru, jak byla vždy zvyklá skákat do vody.

Kdosi venku šíleně zaječel. Něco zašustělo, zachrastilo, něco se lámalo.

Mára vyběhl na balkón.

S hrůzou se podíval dolů.

Na trávníku ani na chodníku ji však neviděl.

Zato ji mohl pozorovat, jak rozkročená a rukama lapajícími po větvích sklouzává z košaté lípy do hustého křoví, v němž málem celá zmizela.

Z oken i odněkud zvenčí se ozvalo něco jako vydechnutí z úlevy.

Hleděl jako na zázrak, když se celá orvaná vydrala z hustého křoví a jaksi bezděčně si rukama začala upravovat účes a přihlazovat si rozedranou sukni a halenu, z níž jí vyčuhovala řadra a mezi nimi její zlatý medailónek.

Ohlédla se kolem sebe i nahoru k oknům činžáku, odkud ji sledovali užaslí sousedé. Vběhla do vchodu.

Běžel za ní dolů. Někde v mezipatře zaslechl, jak se mezi sebou baví dvě starší ženy: „Povídám, že dneska v té naší republice nefunguje už vůbec nic!“

Zastihl ji, jak se celá třásla před výtahem. Ze škrábanců, některých značně hlubokých, jí stékala krev.

Nechala se obejmout a jenom zašeptala: „Ty hajzle, už jsi mohl mít ode mě pokoj.“

A zaryla prsty do jeho zad, až se prohnul.

32.

Brífing se odbyl v pondělí dopoledne v Květošově kanceláři, neboť v jejich základně se toho dne mělo otevřít až v poledne. Jedinou židli obsadil samozřejmě Květoš, hlavní šef. Do křesla si sedla Káča a moc jí to slušelo, měla kratičkou sukni a průhledné tílko. Ostatní si posedali na krabice od prezervativů. Pepan dolepoval poslední třísky na své staré kytaře, zatímco Mára pořád skláněl hlavu, anebo si rukama přejízděl po modřinách a boulích. Jen Běďa seděl poněkud vzadu, neboť on tam přišel jen ze zvědavosti, tak aby pánum podnikatelům nevadilo, že jejich obchodní plány špehuje někdo zvenčí. Nechyběla ani cigára, pocucávali šampaňské.

Na přetřes přišlo i to, co se přihodilo doma u Máry.

„Povídám, že Veruna je blbá od přirozenosti,“ zhodnotil celou věc Pepan, kterému poslední tříška pořád nějak nedržela a dokonce mu zapadla dovnitř, takže se ji snažil z kytary vyštěrkat, přičemž málem převrhl svoji skleničku i víčko od kafe, z něhož trčela hořící cigareta. „To třeba Káča, ta by nic takového

neudělala, vid' krasavice moje inteligentní!“

„Tebe bych vyhodila z okna, ty pakoni!“ s úšklebkem proti němu vyfoukla dým. „A ještě bych za tebou hodila tu tvoji uštěrkanou basu! A stopy bych zametla, aby mě kvůli tobě nezabásli!“

„No to je aspoň ženská,“ hmátl Pepan po skleničce a zvedl ji k ní na přání zdaru. „Normální, myslící, živočišná. A navíc, co musím, podotknout, s Káčou si můžu aspoň promluvit jako chlap s chlapem, že jo.“

„No dobře, ale pojďme k věci,“ snažil se Květoš, aby mu jeho porada nepřerostla v něco úplně jiného. „Mára tento týden zůstane doma a bude si olizovat rány. Ale ty, Káčo, bys nám mohla brát telefony a faxy, co? Aspoň budeš mít přehled, jaké lečo Pepan zase vymyslel.“

„Jo, přes telefon toho uvidím, přes fax ještě víc!“ dala si na ušklíbnutí opravdu záležet. „A já stejně nemůžu, vždyť hlídám děcka zaměstnaným rodičům, to přece všichni víte, ne? Je to moje živnost.“

„Tak přiveď parchanty sem, pohádky jim tu klidně přečteš, a přitom budeš brát telefony, objednávky, termíny,“ nehodlal se šéf zbavit možnosti mít v kanclu kamarádku, které by nemusel nic platit.

Ale jí se to vůbec nezdálo: „To si myslíte, že můžu děcka přitáhnout sem? A ty šprinky, to jsou jako balónky, že? A ty obrázky, samé nahé tety, no ne? Na to si najdi někoho jiného, ty vogo. A stejně tu dlouho s váma nebudu, vždyť víte, že pojedu do Irska.“

Braní telefonů a faxů tedy zatím nedořešili, ale s tím, co bylo obzvlášť důležité, Květoš rozhodně neotálel.

„Přátelé, kšefty se nám hýbou, to jsme se mohli přesvědčit na našich spanilých jízdách. Ale musím vás informovat, že poněkud rozšíříme naši činnost. Už to nebudou jenom naše krásné, voňavé, barevné, klouzavé i zdrsněné prezervativy, bez nichž se za nějaký čas všechny dámy v naší republice určitě nebudou chtít obejít, ale povedeme ještě další komodity, abyste věděli. Přišly nějaké faxy,“ vytáhl ze šuplíku tři potištěné papíry, „jeden je od našeho známého pana Valenty, další od bývalého sudího Rudly. A ještě je tu jedna hodně zajímavá nabídka. Pánové a dámo, to bude byznys, o jakém se nám zatím ani nezdálo! Fakt že jo!“

A na to si dolili skleničky bublajícím vínem a všichni museli vypít ihned a na ex.

Při takové příležitosti se to přece sluší.

33.

Když Pavko přistavil starou Dacii k chodníku před Skipiho hotelem, obrátil se na Pepana s významným úsměvem: „Tak tady se připrav, že uvidíš vyžraný a vychlastaný podnik do samé mrtě. Obsluha se bude mračit, šéf k nezastižení. Vsad’ se!“

Jenomže Pepan brzy litoval, že sázku odmítl.

Sotva vešli proskleným vchodem, už se na ně usmíval ulízaný brunet s knírkem, Olšák, Skipiho zástupce: „Pánové, hned vám zavolám šéfa!“

Odběhl a pak na ně jenom kývnul, aby se mezitím posadili do restaurace, že majitel podniku za nimi přijde.

Posadili se a Pavko jen zíral, když viděl usměvavou servírku, která se minule tvářila ponuře. Objednali si pro jistotu jenom nealko, vždyť přece mají před sebou ještě flák cesty a oba budou řídit na střídačku.

Skipi je nenechal dlohu čekat. Když si k nim přisedl, bylo znát, že se zrovna před chvílí probudil po docela výživném flámu, oči temné a dech jaksepatří kyselý.

„Všechno se daří, pánové,“ usmíval se unaveně, „vždyť jsem jim to tady všem říkal, že se mají na mě spolehnout, že jsem něco jako jejich táta. To víte, jsou spokojeni, protože dostali výplaty, jaké nikdy neměli, a ještě k tomu prémie.“

„To ale není jen tak, co?“ s úsměvem zašeptal Pavko, který přece Skipiho znal ze všech svých kamarádů nejdéle. „Něco se ti podařilo! Ale to musela být šupa, co? Hele, co to byl za kšeft?“

„Vám to povím, jste přece kámoši! Vyhrál jsem v největším brněnském casinu skoro dvěstě tisíc! A vy si se mnou hned něco dáte,“ rozhodl a rezolutně mávl na servírku, která radostně přicupitala a naznačila jim něco jako pukrle. „Flašku šampáňa a ta nejlepší ria, co tu máme!“

„Ale my hned pojedeme a pít zatím nemůžeme,“ ošíval se Pavko. „Tak příště.“

„No tak to vypiju sám, ale aspoň ria si dáte.“

Tak si aspoň zapálili doutníky a spokojený šéf hotelu si neodpustil, aby své hosty neprovedl po svém podniku. V prostorné hale před kinosálem se rozmáchl velkolepým gestem: „Tady bude casino, jaké není nikde v okruhu padesáti kiláků. Dovedete si představit, jak se mi tu bude hrát? Když si vsadím

já ve svém casinu, vždycky vyhraju. Ať chytну nebo nechytnu, výhru mám v kapse. No není to bezva?"

„Hele, Skipi,“ neodpustil si Pavko, který tam byl v minulém týdnu, „jak to máš s pronájmy? Platíš hodně?“

Pro hoteliéra docela nepříjemná otázka, takže chvíli se zdálo, že ani neslyšel. Ale zřejmě proto, že se ho zeptal právě Pavko, uvolil se k odpovědi: „No, nájem je tu opravdu vysoký, ani se neptejte, ale budu jednat s fabrikou, které to tu patří, aby mi slevili, vždyť jim visím čtyři měsíce.“

„A nebojíš se, že tě odtud vyhodí?“ nepolevila Pavkova zvědavost.

„Voe, vždyť můžou být rádi, že se jim tu o to někdo stará. A kdo by jim sem do té zapadlé díry přitáhl tolik lidí z uměleckých kruhů?“ zakroužil Skipi doutníkem a s okázalou chutí nasál dým, který pomalu vyfoukl do prostoru.

„Ale když se rozhodnou mě vypovědět, půjdu. No co člověk nadělá proti zvůli silnějšího?“

„No aj tak sa dá,“ pronesl Pavko po svém starém zvyku.

Svého nosu se jakoby bezděky dotkl dokonce i Skipi, což bezesporu pochytil, když ještě býval v tom jejich ostravském baru skoro každodenním hostem.

Ale jak to vypadalo, problém s dlužnými nájmy za provozování hotelu Skipiho jistě nepálil, aby se jím kdovíjak zabýval.

34.

Veruna toho příliš nenamluvila, jako by se uzavřela do sebe a pořád o něčem přemýšlela. Pochopitelně nešlo o žádné povznášející úvahy, což Mára chápal. Po tom, co se stalo, přece musel pochopit každý. Míjeli se v bytě, jako by si byli úplně cizí. Obcházela ho štítvě a pokud možno se na něho ani nedívala. A on jí také před oči schválně nelezl, akorát se občas postavil před zrcadlo v pokrčených trenýrkách a stejně tak skrčeném tričku, s nedopitou flaškou piva v ruce, a zíral na svoji pořád ještě oteklou tvář s modřinami.

V jedné takové chvíli zrovna zazvonil zvonek. Docela normálně, jako když si sousedka přichází půjčit lžíci soli nebo štamprli octa. Jenomže za dveřmi na chodbě stáli dva policisté v zelených uniformách, s placatými čepicemi a lesklými koženými opasky.

„Pan Marián Sojka?“ zeptal se jeden z nich.

„To jsem já,“ přikývl.

„Pustíte nás dál? Máme soudní rozhodnutí.“

Otevřel dokořán, aby na chodbě zbytečně nepůsobili rozruch kvůli sousedům.

„Ale to je jistě omyl, pánové,“ postavil sklenici se zbytkem piva na botník a obrátil se, aby si došel pro doklad, kterým by mohl prokázat, že dobře ví, proč přišli.

„Nikam neodcházejte, občane, máme příkaz od soudu, abychom vás odvezli do věznice.“

„Do věznice?“ pokusil se o smích. „Ale tam už jsem byl a stejně mě přivezli zpátky. Je to omyl, pánové! Omyl!“

„Omyl jedině v tom, pane Sojko, že se vyhýbáte výkonu trestu, ale to dneškem ukončíme. Okamžitě předložte občanský průkaz a pas, pokud nějaký máte!“

„Mám doklad, který vás určitě přesvědčí!“ snažil se Mára o trpělivost. „Hned vám ho přinesu!“

„Ale my chceme občanský průkaz a při jednom se obleče!“ zaznělo rázně.

„Ale já se oblékat nebudu, protože s váma já nikam nepůjdu,“ stál Mára na svém a pospíšil si do obýváku, aby vyprostil peněženku z kalhot, přehozených přes opěradlo křesla, a z ní trochu pomačkanou a otřepenou občanku.

Jeden z policistů po občance chňapl a zběžně srovnal data s dokladem, který držel v ruce.

„Všechno souhlasí!“ pronesl nesmírně suše.

„Houbelec souhlasí!“ to už se Mára rozčílil. „Nevidíte, že ten, koho hledáte, je o deset let starší než já?“

„Co je? Co to je?“ to Veruna spráskla ruce, když z ložnice nahlédla do obýváku a uviděla dva policisty.

„Chcou mě zase odvézt do basy,“ kývnul na ni Mára. „Ale já opravdu nikam nejdu a oblékat se nebudu! To nevidíte, že to nejsem já?“

„To nemáte nic jiného na práci, než tady šikanovat slušné lidi?“ obořila se na strážce pořádku.

Ti dva se chvíli po nich dívali, a když viděli ty šrámy a modřiny po jejich tvářích, nebylo divu, že najednou se oba vrhli na Máru, zkroutili mu ruce dozadu a nasadili želízka, zatímco Veruna pištěla vztekem a trochu i hrůzou.

Když se znova odmítl obléct, odtáhli ho tak, jak byl, v pokrčených trenýrkách

a stejně tak skrčeném tričku, a ještě k tomu bosého. Nic nepomáhalo, že pořád opakoval to své: „To nejsem já! To nejsem já!“

Když ho strkali do policejního formanu, z oken činžáku vykukovalo zvědavých hlav, jako už dlouho ne.

Napadlo ho, že minule ho takto odvezli na Mírov. O rok předtím do Valdic. Tentokrát ho ale neodvezli nikam daleko, pouze do věznice v ostravských Heřmanicích. Když tam dojízděli, ještě objeli parkoviště u šachty a projeli bránou, kterou zrovna otevřel muž v uniformě vězeňské služby.

Po proceduře s otisky, kdy mu konečky prstů obarvili načerveno, pak v chodbě nízké budovy nedaleko brány čekal dlouhé dvě hodiny, aby se pak dozvěděl, že se mu vězeňská služba velice omlouvá za nedopatření, které nastalo, ale když přece všechno souhlasilo, kromě jediného čísélka, které ovšem každý samozřejmě považoval za překlep. Vždy se mohou vloudit chybíčky. To se přece stává.

Odvezli ho domů a on vystoupil z policejního auta tak, jak ho do něho předtím nastrkali, bosý, ve skrčeném prádle, teď zrovna se svým občanským průkazem v ruce a bez náramků.

Když pak dopíjel zvětralé pivo, které si otevřel před nějakými třemi hodinami, napadaly ho všelijaké myšlenky. I to, že sice chodívá většinou do jedné jediné hospody, ale zato už se ocitl ve třech věznicích.

35.

Další spanilá jízda začala velmi dobře. Pepan s Pavkem hned prvního dne prodali téměř tři kartony prezervativů a večer si spokojeně vykládali u skvělé večeře a napěněných pivních škopků. Následující ráno však jim přineslo hodně nepříjemné překvapení. To když si zvesela dali zavolat paní vedoucí velkoprodejny v Kolíně a dozvěděli se, že jejich zboží není zajímavé.

„No nedivte se, pánové, že vaši nabídku neakceptujeme,“ se zdvořilým úsměvem je jinak sympatická žena středních let vyprovodila k širokým proskleným dveřím, „ale podobné zboží máme za necelou polovinu ceny.“

A ještě v tomtéž městě, ale ve velkoskladě drogerie, se dozvěděli ještě víc. Jistá firma z Českého Těšína tam zrovna dodala velmi podobné zboží, ovšem za nesmírně nízké ceny. Nechali si poslat celý kontejner z Koreje a už to rozvážejí

po celé republice. Jejich prezervativy sice nemají tak hezké krabičky ani zdrsnění, zato obsahují všelijaké vůně a chutě, hlavně však jsou podstatně levnější.

A ke všemu ještě se nemohli dovolat do Květošovy kanceláře, dokonce ho nezastihli, ani když volali do baru. Proto se oba rozhodli, že když už jsou na cestě, přece jenom se pokusí prodat co nejvíce za původní ceny. Vyšli z toho, že Těšíňáci zatím stačili vyzásobit velkosklady, ne však veškeré prodejny a kiosky. V Kolíně však to už nebyla pravda, jak se sami přesvědčili. Proto museli do úplně jiného kraje. Zamířili tedy na západ. Ale ani v Karlových Varech či v Chomutově příliš neuspěli. Tam už levné gumy s vůněmi i chutěmi měli dokonce i v trafikách. Zato v Chebu a Plzni se jim poštěstilo prodat celých šest beden, takže nakonec všechno nedopadlo až tak na levačku. A když pak zamířili zpět domů, cestou se zastavili u každé benzínové pumpy a tam skoro všude udali necelou namixovanou čtyřicítku. Do Ostravy přivezli necelé dvě krabice zboží, takže vcelku se o neúspěchu mluvit nedalo. Jenomže, co se dozvěděli o konkurenci, je rmoutilo a docela jim kalilo radost z toho, co utřžili za prodané zboží.

Zato ale je doslova šokoval sám šéf Květoš, když se potkali v té své základně jako obvykle.

„Přátelé, mám skvělé zprávy,“ objal je oba naráz, sotva si přisedli k jeho stolku. „Kšefty se nám budou točit jako ventilátor.“

„Ale my máme špatnou zprávu, Květoši,“ podotkl Pavko.

„Máme konkurenci, která je levnější!“ dodal Pepan. „Mnohem levnější.“

„A prodali jste všechno?“ neztrácel Květoš sebevědomí.

„Skoro všechno,“ přikývnul Pavko. „Kromě necelých dvou krabic.“

„No ták, to je hlavní! Tak proč tu chcete plašit koně, vy dva desperáti? Mám pro vás opravdu skvělé překvapení. Budete čumět jako na drát!“

Vlastně má pravdu, usoudili pak oba. Proč se zbytečně plašit, když se opět dařilo. A to nové zboží? Také se prodá!

Šéf má pravdu.

36.

„Tady máme to naše překvapeníčko,“ vytáhl Květoš ze svého stolu krabici a z ní černě lakovanou botku, už na první pohled lehoucké nazouvátko, a postavil ji na psací stůl hned vedle faxu. „Líbí?“

Všichni se překvapením až natáhli, aby viděli co nejlépe.

„Ty chceš opravdu prodávat škrpály?“ ušklíbl se Pepan. „A jak to chceš dělat?“

„Voe, stejně jako gumy, jenom do jiných kvelbů,“ potáhl si Květoš z cigarety a okázale vyfoukl dým ke stropu. „Jsou to botičky z Kypru, cukle na léto, levné a lehoučké jako pírko.“

Jeden po druhém si botku potěžkali v dlaních, opravdu lehoučká a skoro nic nevážila.

„Nějaká odlehčená kůže, či kýho šlaka,“ pronesl Pepan.

„Jako by to ani kůže nebyla, ale hrom ví, z čeho to je,“ opáčil Pavko. „Vypadá to dobře.“

„Objednal jsem toho celou Avii, kovbojové, ať máte co prodávat,“ zatvářil se Květoš nesmírně světacky. „Zatím aspoň posbírejte objednávky, ať máme něco už prodáno, než nám to dodají z Kypru.“

„A jak dlouho budeme čekat? Zítra to tu asi nebude,“ postavil Pepan botku na stůl.

„No, válet se nebudete, chlapi,“ zamáčkl Květoš zbytek cigarety v přeplněném popelníku. „Budete makat, ale za pořádné kroupy, což nám je jasné. Zato dneska se jde do baru. Zvu vás! Dneska jsem bankéřem já.“

Když pak šéf Květoš zamýkal dveře kanceláře a ostatní už na něho čekali v otevřeném výtahu, obrátil se k nim, jako že si na něco důležitého vzpomněl:
„Kdo říkal, že má nějaké známé ve velkoskladě potravin?“

„To já, proč?“ přihlásil se Pepan.

„Mám ještě další superkšeфт, voe,“ zkusil Květoš ještě za kliku, než se uráčil jít k výtahu, kde zatím blokovali dveře, aby se nezavřely. „Já fakt nezahálím.“

Jaký superkšeфт? Napětí z nich doslova sálalo, jak je napínal.

„Tak, Pepane, sežeň Avii vodky Gorbačov a nabídni sunar, že ho zajistíme za čtyři ká od kiláče,“ pronesl během jízdy výtahu Květoš pomalu, leč s důrazem na každé slovo. Hlavně však s náležitým gustom.

Takže on v uplynulých dnech opravdu nezahálel.

37.

Zhruba za hodinu se Květoš z baru vzdálil, aby se v kanceláři setkal s mužem, který mu zatelefonoval předchozího dne, že se s ním velice nutně potřebuje sejít a má pro něho zajímavý návrh. Hlas v telefonu zněl tak naléhavě, že Květoš marně uvažoval, co po něm asi může chtít. Jméno mu nic neřeklo, no ale budiž, poslechne si a uvidí.

Dostavil se starší chlápek se značně vysokým čelem a řídkými šedivými vlasy, poměrně drobný a subtilní. Netrpělivě postával před dveřmi kanceláře s koženým kufříkem, a když Květoš přicházel, ihned mu vyšel naproti a podal mu ruku: „Dobrý den, jsem Koutný, znám vás od svého syna, chodili jste spolu na devítiletku.“

„Koutný!“ připomněl si Květoš. „Samozřejmě si na Jirku vzpomínám. Co dělá?“

„No, on je pořád někde za hranicemi. Jezdil s tirákem už nějaký ten rok, ale nejsem tady kvůli němu.“

„Tak pojďte dál, pane Koutný,“ Květoš odemkl dveře a pozval hosta dovnitř. Koutný se rozhlížel po kanceláři, schválně nahlédl do stolního kalendáře, trochu v něm zalistoval, a když viděl, že listy z uběhlých dní jsou pokryty všelijakými nečitelnými poznámkami a klikyháky, jen uznale přikývl a spustil: „Můj syn se o vás dozvěděl, že podnikáte. Zná vás od první třídy a řekl mi, že vám mohu věřit. Podívejte se,“ položil kufřík na stůl a otevřel ho, přičemž se ukázaly samé srovnané balíčky bankovek, stažené papírovými proužky, „je to čtyři sta čtyřicet tisíc a chtěl bych je vložit do podnikání.“

„Do podnikání?“ podivil se Květoš.

„Chci být vaším společníkem,“ skoro žadonil Koutný.

„Myslíte to opravdu vážně?“ ohradil se Květoš. „Já totiž společníka nechci, jsem fyzická osoba a za všechno zodpovídám já sám.“

Koutný se nedal odbýt: „Prosím vás, jen si to vezměte, já vím, že u vás budou ve správných rukách.“

„Můžeme uvažovat o tichém společníku,“ zašeptal Květoš, „jedině to by připadalo v úvahu.“

„Dobře, tichý společník,“ ochotně přikyvoval Koutný. „Chci být vaším tichým společníkem, jen si ty peníze vezměte, prosím! Doma je mít nechci a bankám nevěřím.“

„Když myslíte?“ dal se Květoš do přepočítávání svazků bankovek a pak na čtvrtku papíru napsal rukou, že peníze převzal a zaručuje se, že s nimi bude hospodařit podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, což oba ihned vlastnoručně podepsali.

Koutný jen zářil, jak byl rád, že své peníze konečně dostal do podnikání. Papír si pečlivě poskládal a uložil do kufříku.“

Tak Květoš převzal čtyřista čtyřicet tisíc korun českých. Co měl s tím hodným člověkem dělat? Přece se k němu nemohl zachovat odmítavě, jako nějaká svině.

Když potom Koutný odcházel z kanceláře, spokojeně se usmíval. Květoš naskládal svazky bankovek do prázdného kartonu od prezervativů, který přelepil náplastí a vsunul do hromady zboží, aby hotovost co nejlépe ukryl. Předtím si však za košili vhodil jeden svazek bankovek. Peníze přece potřebuje, aby s kamarády všechno řádně oslavil. Důvody k pořádné oslavě tu přece jsou, no ne? Ani mu nevadilo, že na stole mu leží faxy od dealerů, kteří měli prodávat jeho prezervativy v Praze a na Slovensku. Všichni se zřejmě domluvili, že pro něho už dělat nebudou a neprodané zboží mu co nevidět vrátí. Vlastně za celou dobu neprodali skoro nic. A kdo ví, jestli vůbec nabízeli, když měli ještě jiné zboží. Moc dobře udělal, že se na ně nespoléhal a že má své kamarády ze základny. Ti už ukázali, že všechny dealerské primadony schovají do kapsy.

38.

To odpoledne i večer se slavilo opravdu vehementně. Samé šampaňské a nejlepší doutníky. Také každou chvíli něco k zakousnutí, topinky s játrky či ohnivým masíčkem. Vyžadovalo to i trochu muzičky, a protože prachů měli, že si je poplivané připlacávali na čela, došlo i na hazard, ovšem předtím obešli tři bouřlivé diskotéky. Tak se Květoš s Pepanem, Márou a Pavkem nakonec ocitli v kasínu, kde u stolů zastihli velkého podnikatele Šeba s jeho dvěma napomádovanými gorilami v hedvábných košilích.

Brzy se jeden z Šebových ochránců ocitl po Květošově boku a dloubnul do něho loktem: „Šebo se ptá, kdy mu vrátíš tu půjčku.“

„Ještě prachy chvíličku pohoupu a pak je vrátím,“ nehodlal se Květoš zrovna jemu zpovídat.

„Ty si tak akorát můžeš pohoupat vaškem,“ zasyčel dotčeně napomádovaný bouchač.

Květoš vytáhl z pod košile svazek s penězi a odebral z nich dvě stovky a ty mu strčil za košili jako nějaké děvce za výstřih: „To máš za to, že ses obtěžoval. A mazej!“

Chlap na to zabral a odtáhl. Toho večera Květoše v kasinu nikdo už neobtěžoval. Zato se jeho svazek bankovek povážlivě scvrknul. Bodejť by ne, vždyť rázil celé sloupečky na čísla a nestrefil se ani jednou. Sledoval ho přitom kdekdo, nejpozorněji snad Šebo se svými napomádovanými bouchači v hedvábných košilích.

Někdy ve čtyři ráno svoji spanilou jízdu zakončili v Květošově kanceláři, kde si posedali na krabice s prezervativy, nalévali se šampaňským přímo z láhví a požitkářsky si vychutnávali nejdražší ria, která sehnali. Tehdy Květoš zapálil stokorunovou bankovku a tou si zažehl hrubé brazilské rio. S přeokázaným požitkem párkrt překousnul dým a vyfoukl ho do prostoru:

„To je ale bezva Řáholec! No todlencto je opravdový ráj!“

Rozhořely se další bankovky.

39.

Oba ovčáci se rozbíhají dveřmi vrátnice na asfaltovou cestu. Mladinká fena dorází na starého psa, který chvílemi její dorážení přijímá, avšak jsou okamžiky, kdy je na něm znát, že by mu byl příjemnější jeho klídek na koberečku, nebo pod stolem, kam také rád zalézá. Běda v temně modré uniformě vyběhne za oběma psy, vstříc mu přichází kolega, který volá fenku k sobě. Ta však, jak je vidět, má docela jiné zájmy, než ho poslouchat.

„No tak, odved' Ritu někam do háje!“ ohlíží se Běda, jestli nepřijíždí auto.

Jeho kolega chytí fenku za obojek a připevní jí řemen, aby mu už neutekla, přitom kývne směrem ke starému psovi: „Je to opravdu dědek, co by jenom chrápal, žral a kadiil. Tak pojď, holka, a proč pořád běháš za tím starým prďolou? Vždyť vidíš, že tě nechce! Takovou slečnu!“

„Ariši, dovnitř!“ ukáže Běda starému psovi k otevřeným dveřím vrátnice, pes ihned poslechne a zaběhne dovnitř. Běda jde za ním, ale pozoruje blížící se stříbrnou limuzínu, která beztak patří někomu z vedení závodu. Ale to už z

šatny přichází kolega, starší bělovlasý muž, který se nakloní ke knoflíkům, z nichž zmáčkne sytě zelený.

„No tak mazej!“ prohodí kolega přes prosklenou stěnu ke stříbrné limuzíně, která se hnula, aby projela pod zvedající se závorou.

„A já taky pomažu,“ prohodil Béďa, ale spíše to řekl jen pro sebe.

V šatně si otevřel svoji plechovou skříňku, nahoře na poličce, až úplně vzadu, nahmatal váček. Vzal ho a podíval se dovnitř. Žluté křemínky v hadříku. Vrátil to zpět a vzadu ještě nahmatal knihu, kterou však nevzal, nýbrž jen pohlabil.

Převlékl se do civilu, a zatímco mávl kolegovi na rozloučenou, podíval se na nástěnný kalendář s obrázkem nahé blondýny. Vyhledal tam ale prázdné kolečko, znázorňující dobu úplňku. No jasně, zbývá ještě pár týdnů.

Vyšel z vrátnice, vsedl do své staré bílé škodovky, zaparkované v řadě aut, nastartoval a odjel.

Škodovku sice nechal stát na sídlišti před domem, kde bydlí, avšak domu nešel. Stavil se v sázkové kanceláři. U stolečků posedávalo několik mužů různého věku, někteří už na první pohled cizinci. Hlavně si všiml obou šedivých mužů, kteří mu před časem nabízeli své sázkařské rady. Také teď se činili, tužky a papírky v rukách, navzájem se spolu tiše radili a hlavně se tvářili co nejmoudřeji. Ten s vysokým čelem si náhle všiml Bédi a zamával na něho:

„Příteli, hned jsme tam, měli bychom pro vás nějaké tutovky.“

Jenomže Béďu zajímalo něco jiného. Od usměvavé slečny za okénkem si nechal vytisknout nabídku na celý zbytek týdne. Přece nebude opisovat z tabulí. A kromě toho už má představu, jak na to. Rady nějakých zdrchaných existencí nepotřebuje a platit si za ně také nehodlá. Pravda, bankéře by potřeboval kdekdo.

Když potom šel kolem průjezdu s cedulí Nakladatelství Prokvariát, poněkud zaváhal, ale přece jenom vstoupil. Mezi těmi, kdo popíjeli konzumní vodku ve skladě plném balíků s knihami, nemohl si nevšimnout malíře Myslivečka, který se zády opíral o naskládané balíky, jinak by asi rovnováhu neudržel. Mysliveček zrovna diskutoval se dvěma postaršími muži, o nichž Béďa věděl, že jde o malíře a profesora hudby.

„Povídám, že erotika je pro mladé nevyrázlé brojcery,“ držel Mysliveček plnou štamprli před ústy. „Chlapi si vypijou.“

To je jako u psů, pomyslel si Béďa. Starý pes má už docela jiné starosti, než mladý.

O kus dál, mezi balíky knih, zase pro změnu diskutoval nakladatel Horka se dvěma novináři, kteří píší do kulturní rubriky regionálních novin. Když uviděl Bédu, zvedl ze země flašku se zbytkem konzumní vodky a odněkud vyprostil prázdnou štamprli.

„To jsem rád, že ses ukázal,“ usmál se ten bodrý muž a poněkud nejistýma rukama přelil štamprli, až dost skráplo na zem. „No, ještě nám něco zůstalo.“

„Jdu kolem, tak jsem nahlédl, jestli se něco nezlepšilo,“ převzal Béda štamprli a bez okolků ji obrátil do sebe.

„Žádné zázraky už nečekám, prostě lidi nečtou,“ pokoušel se Horka opět bezchybně nalít nastavenou štamprli, přičemž něco skončilo na zemi, něco na knihách. „Nekupujou a nečtou!“

„A co dál, pane nakladateli?“ přiložil si Béda štamprli pohotově k ústům.

„Co dál?“ kulí na něho Horka oči. „Je nějaké dál? Prostě vypijeme, co se dá. A co bude pak? Ty to víš? Já ne.“

„A co moje knížka? Vyjde?“ zkoušel se Béda ještě zeptat, ačkoliv odpověď už znal předem.

Horka mu před oči zvedl sklenici se zbytkem vodky u dna: „Tady jsou prachy na tvoji knížku, Bědo. Já už ti nic nevydám. Já už nikomu nic nevydám. Já nakonec vydám sám sebe slepé spravedlnosti, jak to tak vidím.“

Béda si dal ještě jednu štamprli, do třetice, a pak zamířil do baru, kde měl chuť si s někým povykládat, třeba o nevydané knížce, nebo o čemkoliv jiném, co by mělo aspoň nějaký smysl. Jenomže zrovna tam na něho nikdo z kamarádů neměl náladu. Ti měli úplně jiné starosti. V hlavách se jim honily představy o úžasných kšeftech. A bylo na nich znát, jak jsou pro svoji věc nadšení. U dvou sražených stolů neseděli pouze Květoš, Pavko a Pepan s Márou. Byl tam s nimi starší elegantní muž v obleku, který se mu představil jako finanční poradce Valenta a dokázal úžasně hovořit o kapitálovém trhu i o nějaké rakouské pojišťovně, která zrovna otevří v Ostravě pobočku. Seděl tam i Rudla, jakož i další dva čtyřicátníci, které Béda předtím neznal, ale podle toho, jak si s nimi hlavně Květoš o něčem hrozně důležitém špital, se dalo vyzpovorovat, že šlo o něco nesmírného, co ale musí zůstat utajeno všem nezasvěceným. Podle řečí pak zjistil, že ten vyšší s bradkou se jmenuje Rýznar a dělá někde ve velkoskladě potravin a ten menší s kudrnatými vlasy, Najbrt, je sortimentářem v jakési velké obchodní organizaci.

Jenom občas k němu dolehla slova jako: ...kamión...provize...náš

celník...superkšeфт... Takže bylo zřejmé, že Květoš a jeho nejbližší to rozjíždějí opravdu ve velkém stylu. Akorát se divil, že je vidí úplně všechny, zatímco v minulých týdnech brousili po světě. Obrátil se tedy na Máru: „Co je? Jak to, že jste všichni tady? Vy už nejedete v gumách?“

Mára na to jen mávnul dlaní: „Voe, my už jedem v takových supráckých kෂeftech! Když zrovna tady se dělají lupeny, pak nehodláme někde jinde, zbytečně pracně, sbírat pouhé šupinky.“

Napřed mu docela zabylo líto, že všechno jde jaksi mimo něho, ale nakonec to zvládl. On má přece svůj vlastní plán, který musí vyjít. A když vyjde, budou i jeho knihy vycházet.

40.

Ten den se pro Květoše a jeho kolegy ukazoval jako nesmírně zdařilý. Všichni, kdo seděli u obou sražených stolů, se jevili nadmíru spokojeni, snad kromě Bédi, který chvílemi naslouchal hodně rozpačitě a většinou raději mlčel, což bylo jistě nejlepší, co mohl dělat, obzvlášť, když se ho většinou nic netýkalo, ovšem šampaňské pocucával jako všichni ostatní a rio si taky dal. Docela se snažil, aby byl slyšet, postarší elegán Valenta, ale on zrovna nebyl tak důležitý jako Rýznar s Najbrtem, kteří budili největší pozornost, a když se některý z nich zvedl, aby šel na záchod, vždy tam s ním šel Pepan nebo Mára. Tak když na WC odešel Rýznar, hned se k vedlejší mušli postavil Pepan a se spikleneckým výrazem začal domlouvat kšeфт:

„Vážený pane kolego, té vodky Gorbačov potřebujeme celou Avii, samozřejmě co nejlevnější, aby naše provize byly k světu. No, pro vás předpokládám dvě procentíka z celého objemu, samozřejmě to dostanete v obálce. Víme, co se sluší.“

„Samozřejmě rozumím,“ přikývl Rýrnar. „Máme velkoobchodní ceny a nižší být ani nemůžou, to dá rozum. Tak na kdy to máme přichystat?“

„Zítra už je pozdě, pane, ruku vám zatím nepodám,“ pronesl Pepan s úsměvem, když si zapínal kalhoty.

Za chvíli se na WC ocitl pro změnu zase Mára s Najbrtem. To se jednalo zase pro změnu o sunar.

„Čtyři kačky za kilo, říkáte?“ cedil Najbrt moč do mušle. „To je dobrý kauf,

ani se nezeptám, odkud to máte.“

„Správně. Kdo se příliš moc ptá, příliš moc se dozví.“

„Určitě bych měl zájemce, nevadilo by, kdyby byl ze Slovenska?“

„A proč by měl vadit? Hlavně když koupí.“

Když pak se šel vymočit bývalý sudí Rudla, pospíšil si za ním Pepan, tomu se zrovna už močit nechtělo, tedy alespoň postál u mušle s rozepnutým opaskem, kdyby náhodou někdo přiběhl a tlačil se zrovna k jeho mušli.

„Takže je to v cajku,“ šeptal k němu Pepan a ohlížel se, jestli někdo nejde.

„Tu celou avču s gorbačkovou máš zajištěnou, stačí hvízdnout, ty voe! No a ten sunar ti taky brzy udám.“

„To jste dohodli s těma, co sedí s námi u stolu?“ otázal se Rudla, který si zrovna zatáhl zips a postavil se k umývadlu.

„To jsou jen malé ryby,“ snažil se Pepan vyhnout přímé odpovědi. „Ti by na to nestačili.“

„Tak se jich zepej.“

„Nech to na mně.“

A zrovna když oba vycházeli ze dveří WC, vpadl kdosi do baru se smíchem:
„Bando, podívejte, venku uvízl kamión! To je prča!“

První vyběhl Pepan, za ním Mára s Pavkem. Přišoural se i Květoš a teprve pak Rudla. Všichni zírali, jak se ten ohromný a dlouhý auták vzpříčil mezi hustě zaparkovanými auty. Hlavně si očima přeměřovali, jak velký je celý prostor pod plachtami a kolik by dokázal pojmut nejrůznějšího zboží.

Šampaňského bylo pořád dostatek, na což dohlížel Květoš, doutníky byly také ty nejdražší. Přisedla si Káča a ještě jedna její kamarádka z bývalého Pepanova divadélka. Opojení narůstalo a s ním i skvělá náladička. A tehdy Pepan rozezvučel svoji starou, celou poslepovanou, kytaru. Začal svojí odrhovačkou, kterou z návštěvníků baru znali všichni, kteří kdysi chodívali do jeho divadélka:

„Už mě chytli,
už mě mají,
poetou mě nazývají!“

Pak se nějak na židli škobrtl a vyvrátil dozadu. Tentokrát ale kytara zůstala celá. Dopadl sice na záda, kytaru však držel nahoře v napřažené ruce.

41.

Na druhý den, přesně v poledne, vyjel na spanilou jízdu s Pepanem Mára, který usoudil, že když si nasadí černé brýle s objemnými skly, nikdo nepozná, že se mu hojí fleky kolem očí. A protože oba byli ve skvělé náladě, ani trochu jim nevadilo, že o jejich prezervativy skoro nikdo neprojevil zájem, pokud nepočítali několik benzínových pum nebo tabákových kiosků, kde ovšem vzali vždy jen necelou čtyřicítku v mixu, prý zatím jenom na zkoušku. Ve všech větších prodejnách měli podstatně levnější zboží od té těšínské firmy. Proč by je to mělo kdovíjak mrzet, když se přece kšefty hýbou, takže pokud nepoletí gumy, rozletí se botičky z Kypru, a k tomu když se poštěstí týdně dohodit dva tři kamoňky zbožíčka, pak to ale nebude mít ani tu nejmenší chybičku. A když v pátek odpoledne přijeli zpět do Ostravy a přišli do Květošovy kanceláře, nesmírně se zaradovali, když uviděli spoustu krabic s obuví kyperské provenience. Květoš to ještě v pátek ráno všechno převzal a tomu řidiči, který zboží přivezl, zaplatil hotově, takže botky jsou jeho a může začít je prodávat za ceny, které si sám určí. Co lepšího si obchodník může přát, než získat výhradní právo na skvělé zbožíčko, které v republice nemá nikdo druhý. Květoš se ještě zdržel, ale Pepan s Márou nebyli skoro tři dny doma, tak se tam aspoň zašli podívat. Když odcházeli z kanceláře ve skvělé náladičce, ještě zaslechli, jak za nimi šéf zavolal na chodbu: „Za hod'ku máme scuka na základně! V naší pergole!“

Tedy v baru jako obvykle. A tam se zřejmě domluví další taktika. Botky přece budou vyžadovat něco jiného, než gumičky.

Jenomže Máru povznesená nálada přešla, sotva přišel domů a na stole v kuchyni ho čekal lístek od Veruny: „Zůstanu u maminky, tak se nějak zaříd. My dva spolu, to byl jeden velký omyl. Ale že mi to trvalo, než jsem konečně uvěřila a pochopila, co jsi za dobytek. Byt je na tvoje jméno, tak se starej, ty jeden Casanova! Veruna.“

Sáhl po telefonu, ve sluchátku to zatutalo jinak než obvykle a ozvalo se: „Stanice nemá oprávnění pro volání v tomto směru.“

No jasně, vždyť už dlouho nezaplatil složenky z Telecomu, nezbývalo na ně. Vyběhl z domu, aby zavolal z budky. Jenomže budka před domem sice kovové mince spolkla, avšak stále tutala jakoby nic. Ohlédl se. O kus dál stojí pobuda, kterého před časem viděl z jiného telefonního automatu vytahovat

mince drátem. Ten se zrovna ohlížel dokola jako by nic. Takže tenhle ten týpek s tím telefonem něco udělal, došlo Márovi. Odtud se určitě nedovolá. Rozběhl se tedy k další budce, tam ale nic nemohl vhodit, žádné mince u sebe neměl. Ani papírové peníze, které by si mohl rozměnit. Z volání tedy nic nebude, usoudil a přišel proto do baru dříve než ostatní. Tam si nechal napsat cenu za pivo na lísteček, už bohatě posetý ciframi, který pak Žoržík uložil v kovové pokladničce na hromádku dalších podobných lístečků.

Prosklené dveře do baru se rozevřely poněkud prudčeji, než obvykle. Dovnitř vběhl vyšší čtyřicátník s bradkou. Byl to obchodník Rýznar, se kterým nedávno zapíjeli kšeфт.

„Kurva, kde je ten básník!“ zařval Rýznar, až to všemi přítomnými trhlo a barman Žoržík dokonce přelil odlivku s drahou kořalkou.

Mára si uvědomil, že se něco stalo a že zrovna nemá kam uniknout. Ale on přece s Rýznarem nic nedomluval. To Pepan, no jasné, básník.

„Jistě máte na mysli kolegu Pepana, pokud hádám dobře,“ snažil se Mára zachovat klid, alespoň ten zjevný.

„To jsi to uhád, čéče!“ naklonil se nad ním Rýznar, jako by ho chtěl snad vytáhnout nahoru.

Mára se raději postavil, aby tomu dlouhánovi předvedl, že není o nic menší, zato trochu širší v ramenou, což určitě zabralo, neboť vztekloun se najednou mírnil.

„Nevím, o co jde, ale mohu kolegovi Pepanovi vyřídit, aby vám zavolal,“ snažil se Mára o co nejsmířlivější tón.

„Od včereška mu volám, ale on to nebере.“

„Pochopitelně, byli jsme na cestách.“

„No, teď už je stejně na všechno pozdě,“ dusil se v sobě Rýznar. „Nechal si ode mne zajistit celou Avii kořalky a nakonec jsem se od toho jeho odběratele dozvěděl, že cena je vysoká a že to nechce. To ten váš velevážený kolega nevěděl dříve? Vždyť to auto už čeká naložené celé tři dny!“

„To vám můžu říct i za něho, že určitě nevěděl.“

„A o tom, že ceny, které ten jeho slavný odběratel čekal, můžou být jedině tak z krádeží a podvodů, to on taky nevěděl? Vždyť levněji než u nás to nesežene v žádném velkoskladě!“

„Můžu vás ujistit, že o něčem takovém neměl ani potuchy.“

„Tak abyste věděl, vážený, já jsem kvůli vám ztratil důležitý obchodní kontakt

a něco mě to bude stát, tak mě mrzí, že jsme nesepsali žádnou smlouvu, jinak bych vám to s chutí napálil k úhradě. Jenomže na kšefty domluvené na hajzlíku asi žádnou záruku žádat nemůžu, to by se mi u soudu asi vysmáli.“

„A co pro vás tedy můžeme udělat?“ pronesl Mára spíše z rozpaků, než z rozmyslu. Zákonitě obdržel odpověď, kterou stejně předvídal:

„Udělejte mi tu laskavost a všude se mi vyhněte už z daleka. On i vy. Vlastně vy všichni, bando jedna! Umělci!“

Po tom, co se takto vyřval, vyběhl Rýznar z baru a taktak že to neodnesly prosklené dveře.

Jenomže to ještě nebylo všechno. Zazvonil telefon a barman Žoržík odložil sluchátko na pult a zavolal na Máru, aby si je vzal.

„Najbrt!“ zaznělo ostře. Mára okamžitě poznal, že ani s dalším záchodkovým kšeftem neklaplo všechno eňo ňuňo.

„Marián Sojka,“ snažil se Mára opět o klid. „Dobrý den, pane Najbrte, poslouchám vás.“

„Budu stručný a budu ti tykat, ty dacane!“ řvalo to ze sluchátka. „S tím sunarem jsi mě ale dostal! Ale my dva se ještě setkáme a pak si to za rámeček nedáš.“

„Chcete říct, že ta obchodní operace nevyšla?“ pokračoval Mára v co nejsmířlivějším tónu.

„Bláboly nenazývej komerčními pojmy, ty darebáku! Já kvůli tvým kydům ztratil důvěru ředitele jednoho slovenského masokombinátu, co jsem mu slíbil pět tun toho tvého laciného sunaru na zkrmení telat před porážkou. No a nakonec? Už mi ani nebere telefony! Že já blázen se vyblbuji s takovými šmejdy, co o pořádném kšeftu ani nemají páry!“

„A co vám sdělil ten náš dodavatel?“ stále se Mára snažil diskutovat.

„Dodavatel?“ zaznělo v telefonu hodně jízlivě. „Jaký dodavatel? Co to bylo za týpka? Napřed tam se mnou žvatlalo jakési mrně a pak mi ten pirát sdělil, že toho sunaru bylo padesát kilo a žádných pět tun, ale že to zmizelo za pět minut, že raději ani neprozradí, kam to přišlo. Ten mi ani neřekl, odkud to měl. Určitě to někde šlohl, nějaký čorkař nebo překupník to byl. Tak takhle se obchody nedělají! Takhle opravdu ne!“

Ve sluchátku to zapráštělo, jak na druhé straně drátu Najbrt praštil telefonem.

To už bylo do třetice, řekl si Mára. Takový psí den! Je pátek, ale ještě že není

třináctého, to by asi bylo ještě horší.

No co, nakonec se budou prodávat botky a všechno dopadne eňoňuňo.

Konec dobrý, všechno dobré...

42.

Když pak do baru přišel Pepan a po něm ještě Květoš, všichni tři se vztekli na Rudlu, který jim oba kšefty podstrčil.

„No to jsem si nemyslel, že zrovna tvůj švára s námi tak vymete,“ nechal se slyšet Pepan.

„A my ho ještě vytáhli z drápů těch jeho podvedených fandů,“ dodal Mára.

„No pojďme za ním. Bude jistě v kanclu.“

Mára o Rudlově kanceláři věděl jen to, ve kterém baráku, plném firem, se nachází. Dosud tam ještě nebyl. Chvatně dopili, co kdo měl, Květoš si útratu nechal zapsat na svůj lístek a všichni tři vyběhli z baru. Měli sto tisíc chutí s Rudlou zatřepat.

Vešli do baráku a civěli po cedulích. Po Rudlově firmě nikde ani zmínka, ale vždyť ani pořádně nevěděli, jak si tu svoji firmičku pojmenoval. Akorát si pamatovali, že dělá obchodní činnost a zprostředkování. Ještě, že v tom baráku měli recepci. Za proskleným pultíkem seděla žena středních let, která vytrvale a do taktu klepala jehlicemi o sebe, jak pletla něco, co snad někdy bude vlněným svetrem. Stačilo jí povědět Rudlovo jméno a z jakéhosi lejstra vyčetla, o které patro se jedná.

Samozřejmě jeli výtahem, do čtvrtého podlaží se pěšky nechtělo žádnému z nich. Našli dokonce i ceduli s Rudlovým jménem i s jeho avizovanými činnostmi. Na celém patře to byla jediná cedule, jako by tam ani žádná jiná firma nesídila.

Všichni tři se nadechli a Pepan zaklepal na dveře. Nic se nepohnulo, akorát protější dveře v chodbě se pootevřely, kdosi vystrčil hlavu, hbitě ji schoval a co nejtěsněji zavřel. Pepan opět zaklepal, tentokrát o něco důrazněji. Nic. To už ale Květoš porval za kliku a zatáhl poněkud prudčeji, až chatrný zámek povolil a dveře se otevřely. K jejich údivu však neviděli nic, co by připomínalo kancelář, nýbrž jen kutloch nějaké uklízečky s kýbly, hadry a smetáky.

„No to mě podrž, voe!“ postavil se Květoš před náčiní. „Co to jako má být?“

Dveře naproti se opět pootevřely a opět co nejrychleji a co nejtěsněji se

zavřely.

To ovšem neuniklo Márovi, kterého něco napadlo. Naznačil oběma kamarádům, aby byli zticha a že mají jakoby docela hlučně odejít, zatímco on vyčká u dveří.

Odcházeli a hřmotně si odkašlávali, aby vytvořili zdánlivý dojem, že se vzdalují.

Tehdy Mára uviděl, jak se dveře pootevřely, a hlava, která z nich vykoukla, mu byla hodně povědomá.

Vždyť to opravdu byl Rudla.

Proto přiběhl a strčil nohu mezi dveře. A ještě k tomu křikl za odcházejícími: „Tak přece ho tu máme, kalouska jednoho!“

Oba přiběhli a stejně jako Mára se vedrali do Rudlova velmi skrovně zařízeného kanclíku s jedním starým ošoupaným psacím stolem a dvěma židlemi, které se při dosednutí povážlivě rozhýbaly.

Vypadalo to, že Rudla to v tu chvíli schytá i za podvedené fandy. Byli nabroušení, jen po něm hmátnout. Pospíšil si proto s omluvami: „Já vím, vypadá to blbě, co? Ale jen se podívejte po chodbě, vždyť tu všude jsou samé firmy, ale jenom já mám na dveřích ceduli!“

První se rozesmál Mára, po něm Pepan s Květošem. Naposledy Rudla, zato ale o poznání halasněji než ostatní.

43.

Rudla stejně za nic nemohl. To ty jeho obchodní kontakty stály za psí štěk. Vždyť jak se jim svěřil, za celou dobu nedokázal zdárně dokončit jediný kšeфт. Všechno, co zprvu vypadalo slibně, se mu proměnilo v nic. Vždycky šlo jenom o jakousi podivnou fámu, která nakonec vyšuměla do prázdná. A přitom už protelefonoval a projezdíl hezkých pár tisícovek a nic mu neklaplo. Jenom si byl jistý, že pořád někde projízdějí jakési kamiony se zbožím a stačí to jen domluvit, podepsat smlouvu, anebo se třeba jen dohodnout takzvaně perhuba a shrábnout provize, které pak někdo přinese v obálce. Sumy to měly být docela slušné. Od dvaceti tisícovek za plnou Avii po dvěstě tisíc peněz českých za kamion s přívěsem. Vždycky mu někdo něco prozradil v baru, nebo mu přímo zavolal do kanceláře, a on pak obtelefonoval, koho jen mohl, samozřejmě lidi

s potřebnými kontakty. Jenomže namísto kšeftu, po kterém by mohl spokojeně shrábnout naditou obálku, přibývalo nespokojených, přímo naštvaných, hodil by se i tvrdší výraz. Tak proto ten jeho úskok s cedulí. Vlastně se mu nakonec žádný z těch tří ani nedivil, že se začal takto zapírat. Vždyť oni také neměli daleko k tomu, aby s ním zatřepali. Dokonce to s ním mohlo dopadnout hůř, když ani Mára se ho nemínil zastávat. Ovšem dokud jim to všechno nevyložil. Nakonec ho vzali s sebou do baru, kde Květoš dělal bankéře. Kdo jiný ho měl dělat, když ne šéf?

A v baru pak Rudlu nesmírně zaujaly řeči o botkách z Kypru: „No, chlapi, to by bylo něco pro mě! Konečně bych využil svůj kontakt na obchodní domy s obuví. No, chlapi, tak mi to dejte, já vám to prodám!“

„Ty bys opravdu věděl o někom, kdo by koupil celou naši zásobu? A najednou?“ chtěl se Květoš jen ujistit, aby opět nenaletěl.

„Tak pojďme na to,“ hlesl Rudla celý nažhavený. „Můžu ty botky vidět?“

Zašli do Květošovy kanceláře. A protože se to týkalo všech, šli všichni.

Když Rudla botky uviděl a dokonce si na ně sáhl, celý se rozzářil.

„Tak teď uvidíte, co opravdu dovedu!“

Sotva botku potěžkal, vnutila se mu otázka: „To je nějaká nová hmota?“

„Asi nějaká odlehčená kůže,“ opáčil Květoš. „Hrom ví, co mají za technologie.“

„Tak kolik procentíček bude pro mě?“ začal Rudla s licitováním. „Co takhle čtyři?“

„Blázníš?“ málem se rozčílil Květoš, který zrovna vytáhl ze šuplíku doklad a podle ceny si srovnal, kolik by musel vyplatit na provizích. „Co? Snad šílíš! Jenom za dohození? To raději rozprodáme na drobno. Tak dvě procenta, nanejvýš.“

Rudla vzal Květošovi z ruky doklad a v duchu počítal. Suma, ke které došel, ho nakonec uspokojila.

„Takže když to dokážu prodat, pak i za další dodávky budu mít stejně provize. Souhlasí?“

„No tak jo,“ přikývl Květoš. „Ze všeho, co dohodneš, máš ode mě dvě procenta, voe. Je to snad málo?“

„Je to moje velká šance, ty kolibříku,“ rozesmál se Rudla a začal si psát potřebné údaje na kousky papíru. „Na takový kšeфт jsem čekal! Chlapi, to mi vyřeší všechny moje problémy.“

„Máš příležitost, chyt' ji za koule!“ podal mu Květoš jednu krabici s botkama.
„Makej! Fedruj!“

Rudla si krabici nesl pod paží opatrně, jako tu největší vzácnost. A přitom se usmíval. Zrovna si prožíval svůj velký den.

44.

Za necelé dvě hodiny Rudla přiběhl do baru a ještě se prosklené dveře nestačily samy zavřít, když skoro zavřískal jako na lesy: „Všechno vezmou!
Úplně všechno! Tak nakládejte, holoto!“

„No nekecej, voe!“ Květoš málem odhodil sklenici s vínem, jak ho to vzalo.
„Jsi jednička!“

„Chtějí to mít co nejdříve, včera bylo pozdě, ty vogo! Tak jim to máme zavézt do jejich obchodáku tady v Ostravě a oni si to už sami rozkvedlí po Moravě. No nejsem já skvělý?“ přisedl si Rudla ke stolu, kde si už své dávno odpili všichni, kdo patřili ke Květošově firmě. „Tak na to si dám panáka! Takový kšeфт musíme zapít, no ne!“

Rozhodně bylo co slavit. Protáhlo se to skoro do rána. Ale aby naložili Avii krabicemi s kyperským zbožíčkem, si přivstali všichni včas. Když potom plně naložený nákladák odjízděl a v něm vedle řidiče Květoš s Rudlou, tak za ním Pepan s Márou a Pavkem ještě zamávali. Pak se vydali k tramvaji, aby se dostali do centra Ostravy. V jejich základně už přece mělo být otevřeno.

V tom týdnu se žádná spanilá jízda nekonala. Nikdo neměl chuť odejet a plahočit se od města k městu, když se toho tolik podařilo naráz jenom díky jednomu jedinému Rudlovu skvělému kontaktu.

Tato radost však vydržela sotva necelé dva dny.

Když po vyčerpávající noci Květoš odemkl dveře své kanceláře, uviděl na černé krabici faxu matně šedý papír se zprávou. Ta ho však vůbec nepotěšila. Naopak. „Vaši dodávku považujeme spíše za nejapný žert a celou Vám ji vracíme. Fakturu stornujeme a nárokujeme si náklady za přepravu.“

Když dočetl, myslel, že to s ním sekne o zem.

Téměř v šoku namačkal telefonní číslo.

Ozval se mu řízný mužský hlas, byl to náměstek obchodního domu, Rudlův dobrý známý.

„Je to nehorázné! Skandální!“ to se pan náměstek dostal pořádně do varu.
„Jak si vůbec něco takového můžete dovolit!“

„Ale já opravdu nechápu!“ snažil se Květoš o klidný tón.
„Vy nechápete?“ poněkud se hlas ve sluchátku ztišil. „Vy opravdu nic
nevíte?“

„Nevím, o co vám jde, pane.“
„Tak já vám to tedy povím, pane,“ hlas se zjevně odmlčel a nadechl. „Ty vaše
slavné lakované botky z Kypru totiž vůbec nejsou žádnou obuví.“

„Já vám ale opravdu nerozumím.“
„To jsou imitace do truhly, vážený. Takové nazouváčky pro mrtvolky, víte?
Nejsou z kůže, ale z papíru. Zákazník, který si je koupil a vzal na vycházku, sotva
přešel přes ulici, už měl podrážky prošoupané. No a tomu, který se
neprozretelně prošel po dvoře, když u nich zapršelo, se celé rozlepily a rázem
stál v ponožkách, které mu, mimochodem, také nezůstaly vcelku, než došel zpět
domů. A buďte tak laskav a povězte tomu vašemu agentovi, co tu za mnou
chodil a tolíkrát mi telefonoval, že už na něho nebudu mít čas. Nikdy už na něho
nebudu mít čas. A na vás taky ne, pane. Takže od této chvíle si budeme jenom
dopisovat. Berte to na vědomí, velevážený.“

Ve sluchátku to zapráštělo a začalo tutat. Položil je a sevřel si do dlaní
spánky, v nichž mu docela slušně bušilo. Ještě vytáhl ze zásuvky několik dokladů
a vyhledal v nich jméno a k němu telefonní číslo. To pak namačkal na klávesnici
telefonu a čekal, až to někdo zvedne.

Ve sluchátku se ozval třáslavý hlas přestárlé ženy: „Trněná. Kdo volá?“
„Dobrý den, paní, potřebuji nutně mluvit s panem Trněným,“ pronesl a
přichystal si propisovačku a papír, aby to měl pohotově.

„Ten je už na pravdě Boží, už třicet let,“ obdržel odpověď.
„Ale já chci pana Tomáše Trněného,“ nedal se odradit.
„Jo, tak toho jsem neviděla od vánoc a kdo ví, jestli ho ještě někdy uvidím,
jestli se dožiju, víte.“

„Ale on tam u vás na té adrese přece bydlí, nebo snad ne?“
„On je tu sice psaný, ale nebydlí nikde, možná ještě tak ve své staré
škodovce, je pořád na cestách a v autě asi i spí, jak se mi zdá.“

„Tak vám moc děkuji,“ položil Květoš sluchátko a opět si sevřel hlavu do
dlaní.

Dlouze váhal, co má zrovna udělat, pak ale šel mezi zbylé krabice

s prezervativy, přeskládal jednu z řad a zespod nakonec vykutil krabici o poznání lehčí než ty ostatní, rozleplil vrch a sáhl dovnitř. Našel tam už o něco méně svazků bankovek, než kolik tam před časem uložil. Vysypal je do prázdné zásuvky stolu, jeden z nich si však vhodil za košili. Ostatní zamkl ve stole. Úplně prázdnou krabici složil a pohodil na hromadu složených kartónů. Pod stolem naslepo nahmatal načatou láhev s fernetem. Obrátil ji do sebe a polykal, jako by šlo jen o limonádu.

45.

Sledovali, jak závozníci přivážejí krabice s tou jejich nešťastnou obuví. Zrovna ani neměli po ruce žádnou láhev a pokuřovali jenom obyčejné cigarety. Raději mlčeli. Jeden ze závozníků, nevysoký hranač muž ve žlutých montérkách a se siláckými řemínky na zápěstích, přinesl Květošovi nějaké doklady a položil je před něho na stůl.

„Tak pane šéf, my jsme tu hotovi, tady máte k podpisu vratku a k tomu ještě fakturu za přepravu a donášku, tak mi to škrífněte a oštemplujte.“

Květoš poslušně podepsal a ještě to opatřil razítkem. Závozníci odešli a v kanceláři po nich zůstaly narovnané krabice.

„Volal jsem Trněnému, ale toho asi nejde sehnat,“ pronesl Květoš, zrovna když mačkal oharek cigarety v přeplněném popelníku.

„Trněný?“ podivil se Pepan. „To mi něco říká.“

„Tomáš Trněný?“ přidal se Mára.

„Zrovna ten, to je jeho kšeft,“ sáhl Květoš po další cigaretě. „Někde jste se s ním potkali, dali jste mu moji vizitku. Zavolal a domluvili jsme se.“

„Trněný!“ naráz pochopil Pepan, o koho jde. „Přece ten navoněný frajer, ten dealer.“

„Ale jak to, že jsi nám nic neřekl?“ pozastavil se nad tím Mára. „Byl to přece náš kontakt.“

„No, jak vidíte, dopadl bledě, ale teď je to stejně jedno. I kdybych vám nic neřekl a všechno by vyšlo, vy byste zkrátka nepřišli.“

Že by? Podívali se oba na sebe navzájem. A co provize? Ty by jim patřily, ale nedostali by je. Jenomže to nevyšlo.

Pepan s Márou se chtěli ozvat trochu důrazněji, avšak Pavko jim hodně

rychle naznačil, aby se mírnili. Samozřejmě. Zrovna není chvíle, aby si navzájem něco vyčítali. A kromě toho, hlavně Květoš má problém. Firma je přece jenom jeho, celou dodávku zaplatil, když mu ji přivezli. Chtěli prachy hned, tak je dostali. Kdyby raději dohodl fakturu a odklad splatnosti. To by pak s tím něco šlo udělat. Ale takhle? Koho se dovolá?

„Voe, co ted?“ zamáčkl v popelníku svoji dohořelou cigaretu Pavko.

„No ted' už nic, blázni!“ přistoupil Květoš k oknu a hleděl ven. „Konečná!

Prostě šlus, rozumíte? Zamezovka a basta.“

Do kanceláře vpadl Rudla, celý rudý, oči vykulené.

„Waterlo! Waterlo!“ dokázal ze sebe dostat jen to.

A zatímco se Rudla vydýchával, Pepan s Márou se snažili mu co nejšetrněji vylíčit, k jakému fopáči vlastně došlo.

Rudla si pak třesoucíma se rukama zapálil cigaretu a promluvil, což připadalo, jako by spíše hovořil k sobě, než k nim: „Tak ten svůj kvelb zavřu a půjdu se přeškolit na zámečníka. Od zítřka prý začínají dávat hodiny.“

To se hlavně Pepanovi nezdálo, takže se do něho pustil: „Voe, co hned umíráš? Ty jsi taková slabá nátura, že nic nevydržíš?“

„To už se dál vydržet nedá,“ zadusil Rudla cigaretu v popelníku a beze slova vyšel ven a nechal dveře nedovřené.

„Je to sráč!“ zhodnotil ho Pepan.

A Mára? Ten se za svého švagra upřímně zastyděl.

46.

Šéf Květoš se nějak stáhl do sebe a skoro vůbec nemluvil, ani nikoho nezval do baru. Situace se jevila jako nesmírně vážná. Vždyť ona opravdu hodně vážná byla. Pavko někam zmizel tak zvláštně, že ostatní ani nepoznali, kdy přesně. Odešli i Pepan s Márou, nechali Květoše zahľoubaného sedět u stolu a civět před sebe tak, že to vypadalo, jako by zkoumal zamáčklé vajgly v popelníku, jeden po druhém i všechny dohromady.

Ještě na chodbě měl Mára chuť si odplivnout, ale udržel se. Jenom syčel: „Vůbec se nedivím, že mu ta jeho zahýbala. Ženy náhodou moc dobře vědí, proč těm svým páňům tvorstva nasazují parohy.“

Když vyšli před budovu, Pepan sáhl pro peněženku a vytáhl z ní čtyři jízdenky

městské dopravy.

„Pohledáme Valentu, toho finančního poradce, co jsme se s ním potkali na oslavě dubinského zastavárníka. No víš, který to byl.“

„Ten cyklista.“

„Trefa. Tak ten posledně něco borbentil o bezva kšeftu. Nikdo z nás ho neposlouchal.“

Bylo rozhodnuto. Zamířili k nejbližší tramvajové zastávce. Jenomže tehdy si Mára všimla, že před budovou zastavil mercedes se světlezelenou metalízou a z něho vystoupila elegantní žena s kufříkovým telefonem, zrovna ta, kterou před nedávnem oba viděli u tří kamiónů. Za ní vystoupili z auta dva muži, z nichž jeden nesl kufřík s řetízkem, který mu vedl někam pod rukáv saka. Takové kufříky se používají k přenášení větších finančních částek, uvědomil si Mára. A to, že venku je docela horko a ten muž má na sobě sako, taky určitě něco znamená, hlavně to, že pod sakem lépe skryje kožené pouzdro s revolverem. Takže ta elegantní dáma má opravdu co dělat s velkými penězi. Ale i kdyby neměla, jemu se opravdu líbí. Když si odmyslí všechno, co má na sobě, zůstala mu v představách nesmírně hezky vytvarovaná a jistě by uspěla nejenom u něho, ale nepochybně i mezi modelkami špičkových módních časopisů.

Žena zavedla dvojici mužů do budovy, při chůzi jí tenké kovové podpatky hlasitě klapaly a škrtaly o mramorové kachle, což slyšel ještě i nějakou chvíli poté, co mu zmizela z očí. Zevnitř budovy to znělo jako nějaká slábnoucí ozvěna.

„No tak jdeš nebo ne?“ otráveně se po něm obrátil Pepan. „Hele, každou stejně nedostaneš a taková koňa si tě ani nevšimne, voe. Ta má na laně jiné kolíky.“

Mára musel přiznat, že má pravdu, ale zrovna tahle by se mu fakt líbila. I bez prachů, bez zlata, bez mercedesu, hlavně bez všeho, co má na sobě.

Nasedli do tramvaje s číslem jedna a přijeli na nástupiště u rondelu v Hrabůvce. Když vystoupili, viděli kolem sebe dost rozlehlé prostranství. Přes silnici a přes parčík se dostali k parkovišti poblíž věžáků, hlavně poznali restauraci, ve které před časem slavili. Když stáli na parkovišti, ukázal Pepan k jednomu z vysokých domů. Byla tam prodejnička se štítem Zastavárna, k ní vedly schůdky z ohrazeného trávníku, uprostřed něhož se vypínala nevysoká palma, částečně zasazená do hlíny v ohromném květináči a hodně zřetelně

zabezpečená před zloději řetězem s visacím zámkem. To už věděli, že jsou na správném místě. A opravdu. V zastavárně našli nedávného oslavence Otase, sympatického čtyřicátníka. Zrovna předváděl některému ze svých dobrých známých berlu, která vydávala několik barevných světel a jakési pisklavé zvuky, když na ní zmáčkl jeden z čudlíků jednoduché klávesnice. „Vždyť jedeš do lázní, Jirko, tak jak jinak tam chceš balit?“ s úsměvem přesvědčoval Otás toho muže. „Hlaďas, s takovou berlou budeš frajer, uvidíš!“

„Ale já budu frajer i bez berly,“ oponoval ten jeho známý.

Zastavárník je oba hned poznal: „Á, vy jste z kultury! Z centra Ostravy. Čím vám posloužím?“

„Hledáme pana Valentu, finančního poradce, nedávno nám řekl, že ho najdeme tady.“

„Správně, každou chvíli se tu objeví, tak chviličku.“

Tedy čekali a docela se bavili pozorováním, jak Otás vnucoval svoji zázračnou berlu. Ženy prý nesmírně zajímá každý, kdo nějak trpí, a taková berla je na upoutání jejich pozornosti úplně skvělá věc.

Finanční poradce Valenta se objevil brzy a opět elegantně oblečený jako vždy. Odvedl je do své nové kanceláře až za místní poštu, do zázemí obchodního střediska. Tam měl vše připravené ke své ne příliš dlouhé přednášce. Oválný stůl, pohodlné židle, kovovou tabuli s popsanými archy papíru i obrazový projektor. Hlavně však to, co se oba u něho zrovna dozvěděli, bylo hodně slibné a rozhodně ani jeden z nich nelitoval.

47.

Myšlenka, že budou prodávat ideu namísto zboží, se jim opravdu zalíbila, což po čerstvých zkušenostech v Květošově firmě vůbec nebylo těžké pochopit. A navíc, Valenta to opravdu uměl. Ten když se rozvykládal! Jeden argument za druhým, co myšlenka, to perla. Důležité je prý myslet pozitivně a přát si ohromné množství peněz, no a pak to přijít musí. Úspěch, bohatství, šťastný život. Jak je všechno jednoduché! A přitom pravdivé. Vždyť o tom existuje tolik svědectví! Jenom těch knih a časopisů v angličtině, které jim ukázal.

„To máte jako s tím slavným zlatokopem z Aljašky,“ zazněl jeden z Valentových příkladů. „Po dlouhém, svízelém a bezvýsledném kopání se

rozhodoval všeho nechat a vrátit se domů, ale přece jenom mu něco říkalo, aby se nevzdával, tak to ještě zkusil a zrovna tehdy narazil na nesmírně bohatou zlatou žílu... Dělejte to taky tak. Hledejte svoji zlatou žílu jako ten slavný zlatokop!"

Takových příkladů znal Valenta mnoho a chrlil je jeden za druhým. Ten o zlatém dole zněl z jeho úst nejúžasněji a nebylo pochyb, že zrovna tento příklad si sám oblíbil nejvíce.

Zkrátka to Pepana s Márou nesmírně chytlo. Budou prodávat ideu a žádné zboží. Nemusí se s tím natahovat jako s krabicemi dovozových ochran. O kyperských botkách raději nemluvě.

Takže se z nich stanou pojišťováci!

Podle Valenty skvělý džob.

Ani příliš neotáleli a vypsali si přihlášky, které od nich Valenta převzal s přepjatou uctivostí, jak byl rád, že do své skupiny získal další dva perspektivní agenty.

Na celodenním školení, které se odbylo v jednom ze salónků v hotelu Atom, se pak od školitele, který jakoby z oka vypadl panu Valentovi, dozvěděli mnohem více. O rakouské pojišťovací společnosti, která přišla na československý trh s životními kapitálovými pojistkami, jaké v České ani Slovenské státní pojišťovně dosud nikdy neměli. Ještě téhož dne odpoledne se naučili vyplňovat jednoduché tiskopisy pojistek i potvrzenky k výběru peněz, buďto 6600 rakouských šilinků, nebo přesně 20.000 československých korun. Celou hodinu se pak učili, jak postupovat, aby klienty přesvědčili snadno a rychle. Nejlepší je prý se rozhovory naučit z paměti a sakumprásk celé je všude opakovat, rytmicky, jako když pes štěká stále totéž. Účelné jsou prý i otázky, na které klient hned zpočátku nejméně dvakrát řekne ano, takže pak mu činí potíž říct ne. A co se týče té velké částky, kterou je třeba od klienta vybrat do tří dnů po sepsání návrhu smlouvy, v tom je třeba postupovat zvlášť nekompromisně.

„Zapamatujte si jednou provždy, přátelé,“ zdůraznil elegantní školitel, „že pokud nebudeste obzvlášť důrazně trvat na co nejrychlejší platbě, klient neuvěří, že to, co mu prodáváte, je pro něho dobré. Proto klienta prachy na dřevo a hned!“

Když pak za tmy opustili salónek hotelu Atom, s igelitovými taškami plnými lejster a popsaných listů, a vyšli k tramvajové zastávce před plotem fotbalového stadionu, zrovna jim ani nevadilo, že viděli odjíždět svoji čtrnáctku. Rádi si

počkali na další tramvaj a stěží nacházeli slova, jak je nadchlo, co se toho dne všechno dozvěděli.

48.

Tentokrát se na spanilou jízdu vydal Květoš úplně sám. Vypůjčil si starou Dacii, naložil doní krabice s prezervativy a vyjel. Toho dne s prodejem skončil v Olomouci v jedné z ulic nedaleko městského centra, když ho už přestalo bavit na svoji nabídku pořád poslouchat téměř doslova a do písmene to samé: „Je to drahé, vždyť my dostáváme stejně zboží mnohem levněji, tak se nezlobte.“ A že by se kvůli tomu namíchl? Stejně by mu to nepomohlo. Zpátky do své kanceláře pak nanosil skoro stejně množství zboží, s jakým předtím vyjel. Kromě několika necelých a namixovaných grossů, které se mu poštěstilo prodat po benzínových pumpách a trafikách. Nebylo divu, že mu to náladu vůbec nepozvedlo. Také se nebylo čemu divit, že se z ničeho nic ocitl v casinu, do něhož chodíval ještě jako městský strážník.

Ze svazku bankovek ubývalo. Snažil se klást vše na červenou osmadvacítka, která po celou tu dobu nepřicházela. Zato přišel bouchač podnikatele Šeba ve své typické hedvábné košili a naklonil se k němu, aby nikdo jiný neslyšel:

„Pozdravuje tě Šebo, a ptá se, kdy se uráčíš mu vrátit jeho čtyřicet papouchů!“

„Co? Čtyřicet?“ podivil se Květoš. „Jakých čtyřicet? Snad dvacet!“

„Správně, dvacet. A dalších dvacet jako zdržné, ty nevíš, co jsou penalata?“ vrčel bouchač a ukazoval přitom své špičáky. „Tak to tu nerozhazuj a raději cvakej, nebo se Šebo rozčílí a budeš čumět jako na drát, co s tebou všechno uděláme.“

„No bez obav, já černý nejsem, ani nikdy nebudu. Šebo své love dostane,“ snažil se Květoš toho protivy zbavit, tentokrát mu bankovky za košili nestrkal.

„A taky ti Šebo vzkazuje, že bys tady v našem Casinu opravdu už neměl hrát. Odkdy podnikáš, prohrál jsi už tolik, že by se za to dal koupit nový favorit. Ty přece nemůžeš prohrát víc, než na kolik máš! Když Šebo prohrál Forda Transita, ty nemůžeš prohrát víc, než kolik bys dal za favorita, tak dobrý přeče nejsi. Tomu snad rozumíš, nebo ne? Když ne, tak si řekni.“

Raději opustil Casino, ačkoliv byl přesvědčený, že jeho červená osmadvacítka je už na spadnutí. Zalezl do nejbližší herny ve Stodolní ulici, kde to všelijak

barevně svítilo, blikalo a pípalo. Nechal si proměnit tisícovku za mince, ale nějak se mu nedařilo. Padly další čtyři tisícovky, automaty je pohltily, jako by je naházel snad do nějaké studny. Nepomohly ani fernetky, které do sebe lila jako o závod, aniž by se cítil opilý. Peněz ubývalo znatelně.

Zrovna si chtěl objednat dalšího ferneta, když se někdo povědomý postavil vedle něho před stejný automat. Ohlédl se. Byl to Pavko, který se po něm díval s nelíčenou lítostí.

„V baru kdosi říkal, že tě viděl jít zrovna sem, tak jsem tady, šéfe.“

Květoš vylovil z kapsy několik kovových mincí a nastrkal je do zdířky blikajícího automatu.

„Ještě si tu chvíli pohraju,“ Květošovi už jazyk hodně ztěžkl.

„Zato mně se ukazuje, že bych nějaký ten kapitálek mohl vytlouct, když se mi podaří kšeфт,“ usmíval se Pavko. „Tedy, když mi ho opravdu dají. A vypadá to, že mi ho fakt dají.“

Automat najednou zahrál příjemnější melodii a postupně načetl čísla, která přiměla Květoše se usmát.

Tak přece se to obrací. Aspoň o fous.

49.

Běda sledoval, jak se každý večer měsíc na obloze stále víc zakulacoval. Schválně si u šéfa zařídil, aby na čas úplňku měl noční směnu, na které by byl úplně sám. Už dlouho předtím si postupně připravil vše potřebné. Zatím však ještě nepřišel čas, aby si vyzkoušel talisman, který prozatím nosil s několika dřevěnými korálky na řemínku, zavěšeném na krku tak, aby mu kroužek stále spočíval na holé hrudi. Nesundával ho ani doma v koupelně, když se sprchoval, což ale občas vadilo jeho ženě Hele, která všechny takové věci odjakživa neviděla ráda, čemuž se nijak nedivil, když přece chodívala do sboru mezi křesťany.

Už nějakou dobu se nesetkal s žádným ze starých kamarádů, které kdysi poznal v baru a chodíval s nimi hlavně na vernisáže a koncerty, nejčastěji však vysedávali pořád v tomtéž baru, kde popíjeli buďto za své, nebo na dluh, anebo se vždycky našel nějaký ten bankéř. Jeho cestičky se teď docela ustálily jako vyšlapané stezky divoké zvěře. Z bytu do práce a zpět domů, pak do sázkové

kanceláře a jen občas nahlédl do baru, kde kromě stále vtipného pinkla Žoržíka většinou nikoho známého nezahľédl. Domýšlel se proto, že kamarádi běhají za svými kšefty a určitě se jim daří, což jim od srdce přeje. A jemu se taky určitě zadaří! Také pro to udělal, co mohl. Dost toho pročetl, dost si toho vypsal a sestavil si svůj systém. Klidně se dá říct, že taky podniká, ačkoliv jeho podnikání je zcela jiného rázu.

Odpoledne, den před úplňkem, se v sázkové kanceláři setkal s Rudlou. Zrovna když Béďa vstoupil dovnitř, uviděl ho, jak se opírá o pultík pod skleněnou tabulí s barevně vypsanými kursy zápasů, přičemž si podrážděně mumlal.

Postavil se vedle něho: „Tak co, berou, berou?“

Rudla chtěl něco vztekle odseknout, ale když zjistil, o koho jde, usmál se: „No nazdar, psovode!“ A jakoby se náhle vzpamatoval, spustil opět podrážděně: „Pendrek berou! Všechno je to zmanipulované, samé šme!“

Do místnosti vstoupil mladý muž, přičemž Rudla se obrátil a sklonil, zjevně aby ho příchozí nepoznal.

Mladý muž se zkoumavě ohlížel kolem sebe, jako by se něčeho obával. Rudly si příliš nevšímal, zřejmě ho ani neznal. Pak s viditelnými rozpaky přistoupil k okénku, za kterým seděla usměvavá slečna. Podal jí lístek a pět tisícových bankovek. Slečna naťukala do stroje kurzy, vzala peníze a podala mu lístek, který si pečlivě uschoval do objemné peněženky. Béďa si stačil všimnout, že lístečků a tisícových bankovek měl v peněžence víc.

Když mladý muž odešel, Rudla se opět normálně postavil vedle Bédi a pohodil hlavou k proskleným dveřím, které se pozvolna samy zavíraly: „Víš, kdo to byl? Ne? Tak já ti to povím. Byl to ligový hokejista, ty čolku. Těm se to sází, když předem znají výsledky, samozřejmě nedávají ty svoje, ale tohleto mezi nimi funguje spolehlivě, ty bído. Oběhne sázkovky v Ostravě a třeba v Havířově a ve Frýdku, jako když zaseje, a pak si jenom sklidí.“

„No počkej, ale to snad jsou výjimky, nebo ne?“ ohradil se Béďa. „A v létě se hokej přece nehraje.“

„Ale co bych tady vykládal,“ mávl Rudla otráveně rukou. „Já pískal jen pitomou horskou ligu.“

A jak tu svoji horskou ligu pískal, to Béďa sám viděl. A přitom si bývalý sudí nejspíš namlouvá, že všichni jsou nejenom stejní jako on, ale určitě mnohem horší.

„Myslím, že si tihle dovolí zfixlovat většinu zápasů?“ chtěl Béďa vyzvídат.

„Já se na to!“ vyhrkl ze sebe Rudla a vztekle odešel, když prudce trhl prosklenými dveřmi, že málem narazily o stěnu.

Škoda! pomyslel si Béďa. Od něho se mohl dozvědět, jak si vede celá Květošova squadra. Ale asi skvěle, dokonce se ani neozvali. Avšak jemu se taky zadaří. Něco pro to udělal a ještě udělat musí.

Rukou si zajel pod košili a na holé hrudi nahmatal emailovaný kroužek z pálené hlíny a sevřel ho v dlani.

„No dobrý den, šéfe!“ ozvalo se za jeho zády.

Obrátil se. Stáli tam ti dva šediví chlapíci, kteří tak nesmírně ochotně pomáhají sázkařům.

„Dobrý,“ ohlédl se Béďa, kudy by ty dva co nejsnadněji obešel.

„Tento týden to nebude snadné, šéfíku, bude dobré se poradit se zkušenými sázkaři, to dá rozum,“ pronesl bodře ten vyšší z nich.

„Jo, poradit se, to je ono,“ pronesl zase pro změnu druhý stejně bodře. „Víme, jak to je, když někdo nesleduje výsledky každý den. No to je potom hodně těžké něco trefit.“

To už se ale Béďovi zdálo trochu moc, že ho takto téměř obklíčili, spíše mu zastoupili cestu.

„Když jste takoví pamětníci, pak určitě znáte ten starý fór,“ prohodil dost ironicky.

Starý fór? Jaký starý fór? Viděl na jejich očích tyto otázky.

„Jo, hodně starý fór. Porada u šéfa se nekoná, šéf si poradil sám.“

Sázkoví poradci tedy pokrčili rameny a pozorovali zase pro změnu, kdo vejde.

50.

Starý zchátralý statek na konci Vratimova našel Pavko snadno podle blízké hospody. Prošel širokou dřevěnou bránou, pečlivě ji za sebou zavřel a mírným svahem sešel k rozlehlé zaprášené budově s částečně opadanou omítkou. Na plechem obité dveře ani nemusel zaklepávat. Otevřely se samy.

„No nazdar, Pavko,“ vyšel z nich ven nevysoký muž s krátkými vlasy a stejně tak nakrátko stříženou bradou. „Dost, že jsi se konečně rozhoupal.“

„To víte, pane Gurecký, měl jsem pořád co dělat.“

„A neslo ti to, když jsi tomu věnoval svůj čas?“

„Ani ne. Proto jsem tady.“

„Správně, Pavko, tak pojď, napřed ti ukážu celý areál,“ bodře se rozmáchl Gurecký. „Celé to koupím a tady se zavedu. Už se nechci plahočit světem. Chci tady mít stolařství a taky tu budu pěstovat zeleninu a založím ovocné sady, místa je tu!“

Gurecký provedl Pavka svým budoucím královstvím. Rozplýval se, co všechno vybuduje a jak to bude vypadat za nějaký čas. Pak ale Pavka zavedl do patra vyšší budovy, kde měl docela slušně zařízený byt, jehož místy hodně luxusní vybavení se lišilo od všech ostatních prostor venku či uvnitř.

Gurecký napřed uvařil kafe a pak se usadili v bohatě polstrovaných křeslech před televizí s videem.

„Takže ty to opravdu míníš vážně,“ prohodil Gurecký při srkání kávy. „A chceš znát pravidla.“

„Chci, pane Gurecký.“

„Nu dobrá.“

Gurecký vstal, sebral ze skříňky videokazetu s bílým štítkem a zasunul ji do videa. Pustil televizi a naladil.

„Takže se dívej, co čeká ty, kteří nedodrží dohodu.“

Pavko se díval. A opravdu velmi pozorně. Vždyť to, co se na obrazovce odehrávalo, bylo až příliš skutečné. Před stěnu s čistě bílou omítkou nějací zřejmě rusky mluvící muži přitáhli muže, mluvícího česky. Strhali z něho oděv, skřípli mu genitálie do výpustného otvoru hliníkového sudu. A zatímco nahý ubožák je úpěnlivě prosil a škemral, aby ho raději hned zabili, že takové trápení je horší, kterýsi z mučitelů udeřil velkým kladivem do sudu a bílá stěna za nimi se okamžitě pokryla rozstříknutými výkaly.

Televize najednou ztmavla. To Gurecký stiskl ovladač a vypnul ji.

„Rozuměl jsi, Pavko? Taková jsou pravidla.“

„Znám pravidla.“

„Bereš?“

„Beru.“

Vždyť kvůli tomu přece přišel.

51.

S těmi pojistkami jsme měli začít už dříve! naprosto se shodli Pepan s Márou. Člověk zavře hubu a má uklízený kancl. Líná huba, hotové neštěstí. Tak nějak se to dá vyjádřit stručně. A těch kopretin, co budou moci snadno oslovit!

Oba někde vystrachali staré kufříky, otřeli z nich prach, nějaká saka se také našla, ale s vázankami to zatím nezkoušeli a raději si ještě ponechali rifle, vždyť už tak toho udělali pro věc ažaž, že se nechali odborně ostříhat a oholit, než konečně na to vlítli.

Moc dobře si uvědomovali, co jim několikrát zopakoval jejich nový šéf Valenta, který to předtím beztak všechno pochytil od svých rakouských šéfů. Aby nedělali zbytečné chyby nováčků, kteří si hned zpočátku nalézají nejsnadnější cestu ke klientele mezi příbuznými a známými, a když svůj omezený rezervoár vyčerpají, pak už se jim žádné pracné kontakty budovat nechce. Rozhodli se pro zvonkařinu, tedy že budou chodit po bytových domech a zvonit na nájemníky, aby jim nabídli své služby. Napřed si vybrali neveliké sídliště v Přívoze u nákupního střediska.

Na místo činu se dovezli tramvají. Vystoupili a přešli přes ulici, kufříky v rukách a plni odhodlání. Obešli nákupní středisko a vpadli do prvního věžáku. Výtahem se vyvezli až nahoru a tam Pepan jako první zazvonil u dveří. Bydleli tam mladí manželé s dítětem. Velmi ochotně je pozvali dovnitř a usadili v obýváku. Byla to moc příjemná maminka a její muž jen přikyvoval všemu, co řekla. Docela jim vyhovovalo, že její maličká dcerka, která beztak nedávno začala chodit, jí svojí neposedností nepoprávala klid, takže se pořád s ní natahovala, klekala si k ní na koberec, sedala, vstávala, a protože měla úsporné tričko, které toho moc nezakrylo, a hlavně kratičkou sukýnku a pod ní nic, zraky jim pochopitelně bloudily, kam jen mohly.

Uspěli velmi dobře. První pojistku sepsali ve velmi příjemném prostředí. A už se těšili, když si přijdou pro dvacet tisíc prvního ročního pojistného.

Za den stačili sotva obejít tři nejhornější patra a sepsali pět smluv, za které měli do tří dnů vybrat celých sto tisíc.

Pozdě odpoledne už toho měli opravdu dost. Samozřejmě skončili na základně, kde barmana Žoržíka snadno přesvědčili, aby jim opět naléval na psí oči, tedy na důvěru.

„Ty voe, Žoržo,“ mhouřil na něho Pepan. „Děláme pojišťováky a docela nám

to jde. Ty asi za den neutržíš sto litrů jako my, co?“

„Vážení mistři magistři vysokého umění finančního, to je přece samozřejmé, že své nejlepší štamgasty si tady u nás uctíme, jak se sluší,“ pronesl barman velkoryse, když jim na hustě popsané lístky připisoval další resty.

Jenom se divili, kde jsou ostatní. Kde je Květoš? Kde Pavko. A kde ten trouba Běda? Zato se smutně příšoural nakladatel Horka. V jeho nakladatelství už přátelé a známí stačili všechno vychlastat a jemu samému tam bylo teskno.

„Dneska jsem neprodal nic, přátelé,“ pronesl nakladatel, když si sedal na barovou stoličku vedle obou úspěšných pojišťováků. „Jenom čekám a čekám, už se mi ani číst nechce, už toho mám taky plné kecky. Ani pít už nebylo co, tak jsem přišel trochu mezi lidi.“

„Děláme pojišťováky,“ naklonil se k němu Pepan. „Je to bezva, a těm ženským se tak dostaneme pěkně až na tričko.“

„To já mám jiné starosti, chlapi,“ naznačil Horka barmanovi, aby mu napsal dluh na lístek. „Já už jenom čekám a čekám.“

„A na co?“ ozval se pro změnu zase Mára.

„Až mi to zavřou a všechno rozhodí po antikvariátech a mě pak předvolají k soudu a já tam přijdu a jenom pokrčím rameny a řeknu, co bych vám říkal, lidi nečtou.“

„No dobře, lidi nečtou, ale to ještě neznamená konec světa,“ kamarádsky ho kolem ramen objal Pepan. „Moje divadlo zavřeli a taky z toho hned neumírám. Co takhle se nějak převexlovat, aby to neslo, co?“

Pepan významně pohlédl na Máru, který okamžitě pochopil. Vždyť by se jím sešel někdo, koho by přihlásili pod sebe a měli by z něho procenta.

„Převexlovat?“ očividně se zděsil Horka. „Tak hnusné slovo vyšlo z úst básníka a herce?“

„Tak prostě změnit styl,“ dále našeptával Pepan. „A dělat, co sype.“

„A co sype?“ obrátil se Horka na něho zvědavě.

„No, právě to, co teď děláme my dva,“ naparoval se Pepan, přičemž i Mára se zatvářil patřičně sebevědomě.

„A co vlastně děláte vy dva?“

„No promluvme si.“

Ani to nedalo moc práce a neúspěšný nakladatel Horka se už vžíval do role úspěšného pojišťováka.

Kdyby u sebe zrovna měli pro něho smlouvu o spolupráci, určitě by ji na

místě podepsal.

Barman Žoržík je nazýval všelijakými honosnými tituly a připisoval na jejich lístky další a další resty.

A tito pánové senátoři, maestrové, šaržé da fér, mistři vysokého umění a kdo ví co ještě, si toho večera opravdu popřáli. Ostatně jako kdykoliv předtím.

52.

Na druhý den dopoledne odnesli sepsané smlouvy do kanceláře pojišťovny. Usměvavá slečna je od nich převzala a vypsala jim potvrzení, celé v němčině. Sám ředitel pojišťovny si pak usedl do křesla naproti nim a nabídl jim minerálku. Brzy však na něho zavolala jeho usměvavá asistentka, že má důležitý hovor. Odběhl a už se k nim nevrátil. Když odcházeli z kanceláře, ještě je ta slečna s milým úsměvem upozornila, že peníze musí vybrat do tří dnů a rychle je přinést, aby všechno bylo tip top. Ale to přece už věděli. Tak jenom se stejně milými úsměvy poděkovali za upozornění a ve skvělé náladě odešli, aby pokračovali ve své práci.

Den byl stejně úspěšný jako předchozí, tím spíše, že už se jim podařilo vybrat celých čtyřicet tisíc od klientů, se kterými sepsali smlouvy už v předchozím dni. Do kanceláře pojišťovny pak ještě to odpoledne odnesli peníze, na které obdrželi potvrzení, a také zde odevzdali nové smlouvy. Vše od nich převzala usměvavá slečna, akorát ředitele viděli jenom proběhnout kanceláří a nezdálo se, že by měl stejně skvělou náladu jako ráno. Ale to se přece ví, že manažerí mívají problémy, o kterých jejich podřízení nic nevědí.

Když pak na příští den, opět odpoledne, vycházeli z vězáku se sebevědomými úsměvy, málem vrazili do malíře Myslivečka, který nesl krabici s obrazem a několik kulatých pouzder, jaké nosíval na svinutá plátna.

„Takže v akci, co?“ uštěpačně se zašklebil malíř. „Po zvoncích? No jo, napřed po firmách, teď po bytech, a potom vás uvidíme u popelnic, co? A kde máte ty své exkluzivní botičky? Šetříte si je, co?“

„Voe, Myslivečku, já ti dám takový granát, že se z toho celý zamotáš,“ zasyčel Mára, který měl pořád na něho vztek.

Jenomže zasáhl Pepan, který mezi oba nastavil svůj kufřík.

„Co blbneš, Máro, chceš všechno pokazit? Zrovna před barákem, kde máme

své klienty. Hele, nevyšiluj. Ale on stejně neví, o čem je řeč, je to starý blbý vořech, však se na něho podívej. Vždyť ani neví, v jakém byznysu my zrovna jedeme. Takovému se svěřovat ani nebudeme. My přece nejsme žádní zloději, ani nechodíme s obrazy!“

„A já snad kradu?“ ohradil se Mysliveček.

„To nikdo z nás neřekl,“ uchichtl se Pepan a Mára se k němu přidal, když ukázal na jeho krabici a pouzdra.

A Pepan, aby Myslivečka ještě víc dorazil, otevřel před ním kufr a ukázal slušnou hromádku bankovek.

„Tak už věříš, ty starý šakale, že jedeme v opravdovém byznysu? No a co ty? Pořád si jen čmáráš, jako když děcko si dělá na písečku bábovičky. Ty voe, ujízdí ti vlak, nevidíš?“

A plni zadostiučinění se obrátili a s řehotem se od něho vzdalovali.

„Vy staří oblbováci! Vám to lhaní vždycky nějak sedí!“ rozkřičel se po nich zhrzený Mysliveček. „Co vám ale zbývá! Zdrchaný novinář! Zkrachovalý herec! Pepane, kde máš svůj ansámbli? Z celého divadla ti zůstal na hraní jenom ten tvůj maličký kašpárek, co?“

Nějak to na ně nezabíralo, proto Mysliveček ještě přitvrdil: „Víte, co řekl Palacký? že český národ by v komunismu za pouhé tři generace upadl do zhovadlosti. Ale vašemu gangu stačily tři roky toho našeho raného kapitalismu k úplnému zparchantění!“

Čím víc ječel, tím hlasitěji se řehtali, ani se neobrátili, jen mávali rukama, jako když člověk něco nepatrného odhazuje za sebe přes rameno.

Myslivečka to hněd tak nepřešlo, ještě nervózně postál před činžákem a podle všeho měl sto chutí se svými věcmi někam praštit jako s nějakým hnusným harampádím.

53.

Vyšli z výtahu a vydali se rozsvícenou chodbou po dlouhém červeném koberci. Došli na místo, kde byli zvyklí zaklepat na dveře s cedulí rakouské životní pojišťovny. Zůstali však civět na dveře, které tu sice byly, avšak bez cedule. Pro jistotu se ještě ohlédl, zda se náhodou nespletli. Na stěně uviděli i správné číslo podlaží. Také číslo dveří souhlasilo.

Pak se ale Pepan zasmál a zaklepal na dveře.

Nikdo neotevřel ani po opakovaném zaklepání, ba ani když oba zabušili pěstmi.

Přiložili uši ke dveřím, zevnitř se nic neozývalo.

Nějakou chvíli čekali, co když ta slečna zevnitř musela na WC. Ale ani pak se nic neozvalo.

„No co to je? To snad!“ křivil se Pepan.

„Nějaký šus?“ pokřivil se i Mára.

A co oni? Co s těmi penězi! A co se smlouvami? Všechno podepsané, prachy vybrané, desítky tisícovek.

Pojali hodně špatné tušení. Takový kšeфт se jim ukazoval a pak tohle.

Dole na recepci nevěděli vůbec nic. Akorát jim obě ženy za pultíkem prozradily s váhavými rozpaky, že už jsou aspoň patnáctí, kdo se na tu pojišťovnu ptá.

To bylo hodně špatné.

Co teď?

Rychle za Valentou! Ten by měl vědět. Kdo jiný?

Běželi k tramvaji, která zrovna přijížděla.

Také Valentova kancelář postrádala označení, dokonce chybělo i číslo kanceláře. Finanční poradce je ze svých dveří určitě taky odšrouboval. Běželi tedy do Oťasovy zastavárny. Tam se od poněkud rozpačitého zastavárníka dozvěděli, že jsou teprve čtvrtí v pořadí, kdo se po Valentovi tak z ničeho nic shání.

„Ale Valentu vám samozřejmě zavolám,“ ujistil je s vážnou tváří, „na můj signál to určitě zvedne.“

Zastavárník namačkal na svůj telefon čísla, pak chvíli počkal a položil sluchátko, které opět zvedl a opakovaně namačkal tytéž čísla. Dovolal se. A taky Valenta se zjevil co by dup. Přiběhl v teplácích a bílé košili, dokonce neučesaný, tam byla veškerá jeho předchozí elegance a uhlazenost.

„Chlapi, nevím, co se děje, ale něco se veze. Průšer! V nějakých novinách napsali, že ta naše rakouská životní pojišťovna u nás v republice podniká na černo, tak to určitě proto hned zavřeli.“

„Ale co ty prachy, co jsme tam už odnesli?“ vyhrkl Pepan.

„A co ty, které máme u sebe?“ stejně nešťastně prohodil Mára. „Je to skoro šedesát tisíc.“

Co jim na to mohl finanční poradce říct? Jen smutně pokrčil rameny a zjevně nedokázal víc, než pronést šepcem: „Co můžete, vraťte těm lidem zpátky. A co jste odevzdali. Co já vím?“

Už s ním nepořídili nic. Už jim ani víc nedokázal poradit než to, co zatím řekl. Sám se koupal v děsu a hrůze, což na něm opravdu bylo znát, jak třeštil oči dolů před sebe.

Ještě toho dne navštívili vězák v Přívoze a všechny peníze vrátili. Také proškrtali kopie již sepsaných a odevzdaných smluv a všechno si nechali podepsat. Nic z toho, co napsali, už samozřejmě nebylo v němčině. A pro jistotu to psali hůlkovým písmem. Aby nebyly zbytečné pochybnosti, kterých už beztak je a bude víc než dost.

54.

Neměli nic lepšího na práci, než se jít opít do svého baru, kde si byli jistí, že dostanou pití takzvaně na lízink. Tam už na Pepana čekala Káča, která se jim k jejich úžasu sama nabídla, že toho večera jim bude dělat bankéře. Hlavně však přinesla zprávu, která Pepana patřičně roztesknila.

„Jedu do toho Irska, už se mi vyřizují papíry, bude to prý blesk, takže do týdne zvedám kotvy.“

„To si tě už moc neužiji,“ na to Pepan.

„Ty si mě vůbec neužiješ, už v noci pádím do Prahy.“

„No počkej, Káčo, co tak rychle? A co tvoje holka? A tvoji parchanti? A co já?“

„Všechno jsem zařídila, Pepane!“ pohladila ho po vousaté tváři. „O Báru bude pečovat moje matinka, kterou ty tak nesnášíš.“

„No to mi přece nemůžeš udělat?“ durdlil se Pepan. „Sám se o ni postarám!“

„Ty určitě, a ty si myslíš, že ti ji svěřím do výchovy? Tobě? Celá nakřivo,“ byla najednou až neuvěřitelně nekompromisní. „Ale hlídání děcek můžeš převzít, vždyť moje společnice Klára jede do Irska se mnou. Není to sice žádný velký byznys, ale na slušné žití stačí. Jsi herec, pohádky číst umíš, s děckama do hor zajedeš, nebo je zatáhneš do ZOO nebo do kina, a Mára když bude chtít, to může dělat s tebou. Nic lepšího stejně nemáte, hošánci.“

Hlídat děcka zaměstnaným matkám, skvěle situovaným rodinám.

Bylo toho všechno na ně poněkud hr. Ale také to bylo aspoň nějaké východisko. A třeba zrovna když je budou shánět rozlícení klienti té nešťastné ilegální pojišťovny, oni budou s parchanty dovádět někde v horách. Káča s nimi přece jezdívala na jakousi chatu, která patřila některé z těch rodin. To by vůbec nemuselo být špatné. Platili taky dobře, dokonce dopředu, aby jejich rozmazlení haranti ani trochu nestrádali.

Ještě toho večera Pepan s Márou takzvaně převzali Káčinu firmičku, což představovalo spoustu poznámek a telefonních čísel, které měla už předtím pečlivě sepsány v koženém notesu a na celé hromádce papírků. Převzali také zbytek fondu, což představovalo něco přes tři tisícovky korun. To se jím samozřejmě líbilo.

Když se pak večer dost připozdilo, Káča s Pepanem odešli se spolu rozloučit a Mára zamířil do samoty svého bytu, kam se mu příliš nechtělo.

Před domem stál soused, který vždycky kříčel po svém neposlušně pobíhajícím psu Piškotovi. Ani teď to nebylo jiné. Snad jen v tom, co soused zavrčel, zrovna když ho Mára míjel, než vystoupal po schůdcích: „Kurva, já toho čokla jednou zahluším! Asi už brzy.“

Podle toho, jak to řekl, by se zdálo, že to myslí vážně.

Jsou horší věci než rozdováděné psisko, pomyslil si Mára, když vcházel do domu.

55.

Konečně nastal očekávaný den úplňku!

Běďa opravdu neponechal nic náhodě. Na směnu přijel dokonce dříve, než obvykle, což jeho kolegovi rozhodně nevadilo, alespoň mohl jednou dříve do hospody.

Když se šerilo, stříbrný kotouč Luny vyzařoval mezi mračny, jako orámovaný jemnou duhou. A mraky, podobné ohromnému stádu, vyjevovaly v tom osvětleném okénku všelijaké fantastické obrázky, v nichž se při troše obrazotvornosti dala rozeznat všelijaká zvířata a netvoři, kteří jako by po obloze připluli odněkud ze vzdálených mytických sfér.

A než se přiblížil ten nejsprávnější okamžik před půlnocí, Běďa si vše připravil, texty k přečtení, desku s nákresem oltáříku a stanovišti pro rozmístění

kamínků. Samozřejmě nezapomněl na rozpis toho, kvůli čemu všechno podnikal. Hlavně si pořád opakoval formulky, které se raději naučil nazpaměť, aby je nespletl. Mohl by všechno pokazit. Každou chvíli se dotýkal talismanu, který už nějaký čas nosil přímo na holém těle.

Když nastal pravý čas, rozložil si desku s nákresem oltáříku na asfaltu a rozmístil kamínky na místa, předem pečlivě naznačená. Potom zvedl paže k nebi, odkud mu Luna odpovídala svým nádherným jasem. Jemu se zdálo, že k tomu slyší ještě zvláštní lehounkou melodii, která jakoby k němu doléhala přímo z nebe.

„Stříbrná Panno, vládkyně nebe i země, paní světla i temnoty...“

Vše odříkával, jak bylo zapotřebí. Bral do ruky kamínek po kamínku a kladl je na jejich nová místa, čímž změnil jejich rozložení. Nakonec sňal s krku řemínek s talismanem, keramickým kroužkem s několika dřevěnými korálky, a jím se dotýkal jednotlivých kamínků a ukazoval ho k nebi. Potom, ještě před půlnocí, vstoupil do vrátnice s nadšením a hlavně vírou, že všechno půjde, jak má. Nad rozloženými papíry s rozepsanými fotbalovými zápasy pak rozkýval řemínek s talismanem. Tužkou si poznamenal vše, co mu vyšlo.

Ještě dopoledne s tím běžel do sázkové kanceláře a vsadil několik ticketů, kde si tipy rozepsal. Stálo ho to skoro osm stovek. Věděl, že musí čekat do konce týdne, až proběhnou všechny zápasy.

56.

Po ránu se Pepan s Márou představili několika rodičům, které stačili oslovit z telefonní budky. Odpoledne čekali u mateřské školky, kde měli sraz i s ostatními dětmi, které na místo přivezli rodiče. Celkem šlo o devět děcek, které se napřed ohlížely po Káči a Kláře a oba chlapi se jim příliš nelíbili, ale když uslyšely, že zrovna půjdou do ZOO, smířily se s tím a vůbec s nimi nebyly žádné potíže. První den tedy uběhl jakž takž a oba se už těšili na víkend. Ten byl přece naplánovaný na chatě v Čeladné.

Odjízděli z ostravského nádraží Střed v pátek odpoledne, kam rodiče přivezli všech devět děcek s napakovanými ruksaky. Podle Káčina náčrtku nebylo těžké najít chatu, kterou ostatně všechna děcka už dávno moc dobře znala i s cestou k ní, dokonce z několika směrů. Solidní pevná chata na svahu u lesa, poblíž ještě

dvě poněkud menší a skromnější chaty a o něco dál pak o poznání menší chatky. Hlavně však si Pepan s Márou brzy stačili všimnout, že jednu z nejbližších chat obývají dvě pohledné mladé ženy, hodně zajímavé třicítky, jak je stačil zhodnotit Mára na první pohled. Brunetka a plavovlánska, obě v nadmíru těsných a napnutých tričkách a náležitě krátkých šortkách, dávaly o sobě vědět až neuvěřitelně, sotva je uviděly. To opravdu vypadalo slibně. Sousedky na víkend jako víno! To se přece neodmítá. Nikoho dalšího tam totiž nespatřili, třebaže oba hlídkovali, jak to jen šlo.

„Jsou to koně, ty voe,“ zašeptal Pepan s úsměvem plným nadějí.

„Obě buchty prudce jedlé,“ na to Mára, když přes okno sledoval, jak obě vehementně práší lehounké koberečky, přehozené přes zábradlí, a přitom se docela příjemně ohýbají a napínají kdekterou část těla, takže určitě bylo co hodnotit. „Takové akorát do ručky, jen si smlsnout. Určitě nebudou lakové. Na to nevypadají. Beru si tu černou, ty tu bloncku.“

„Pošleme parchanty co nejdříve chrápat a jde se na leč!“

Proč ne.

Mára měl na starost sehnat dostatek pití a kuřiva, což se mu sice podařilo, ale poněkud dráž, než bylo zdrávo. Prodejny v dosahu už zavřely a nezbylo mu proto než kupit tři láhve šampaňského a karton spart ve stánku občerstvení. Ale to se přece nějak udělá! odbyli to mávnutím. Někde v Ostravě si nechají vystavit doklady na nějaké drahé potraviny. Všechno se dá oprčit. Jako by to člověk neznal.

Po večeři v rychlosti nahnali děčka se umýt a Pepan jim pak přečetl tu nejkratší pohádku, a ještě k tomu rychle, jako dosud nikdy.

„A spát!“ poručil rázně, když zhasinal světlo. „A ne ať něco slyším, jinak se strejda bude hodně zlobit. Strejda bude zlý! A ten druhý strejda, ten ještě víc! To si opravdu nepřejte!“

Děčka pod pokrývkami se nehýbala, takže bylo všechno na nejlepší cestě.

Šampusy se chladily v bystřince pod chatkou a parný den pozvolna ustupoval svěžímu vánku, který províval křoviny a vysokou trávu všude kolem a šuměl mezi větvemi blízkých i vzdálených stromů. Oba kouřili cigáro za cigárem a nervózně vyfukovali čmoud kolem sebe, přitom skoro nespustili oči z chaty těch žen. A když, tak jen na čas opravdu nezbytný.

Než však vyrazili na akci, Pepan ještě nahlédl k dětem. Zvenku se mu zdálo, že slyší jejich hlasu, když však vešel do chaty a vystoupal po praskajících

schodech, aby lehounce pootevřel dveře do ložnice, nalezl tam naprostý klid a uvnitř se vůbec nic nehýbalo. Když pak vyšel ven, měl zase pocit, že slyší dětské hlasy a rámus, ale to zřejmě jen vítr přinesl z dálky nějaké hluky a šumy.

57.

A protože ve způsobech a fintách, jak jít na ženy, byl Mára zběhlejší, také teď to byl on, kdo zaklepal na dveře sousední chaty.

„Kdo to je?“ ozval se zevnitř hrubý ženský hlas, snad jako by mluvený do sklenice, plechovky, nebo něčeho podobně dutého. „Kdo nám to tu loupe perníček?“

Uvnitř se obě ženy hlasitě rozchichotaly.

„To samozřejmě my dva,“ mrkl Mára na Pepana. „A taky větříček.“

Opravdu to vypadalo hodně nadějně.

„Co chcete u nás v hlubokém černém lese?“ opět ten dutý hlas zevnitř.

„Voe, to jsou správné jezinky!“ špitl Mára k Pepanovi a okázale pronesl ke dveřím: „To my chceme dovnitř jenom prstíčkem, jenom tak nalehko.“

„Jenom prstíčkem?“ na hlase zevnitř byl znát potlačovaný smích. „Tak ten si sami strčte někam! To není nic pro nás!“

Ty dvě uvnitř se znova rozchichotaly a pak dokonce rozřehotaly až nehorázně.

„Slyšels to, ty čolku?“ přiskočil Pepan k Márovi. „To jsou ty správné buchty, já to poznal hned.“

„Takové žhavé klíny,“ zašeptal Mára požitkářsky, „na ty jsem čekal aspoň dvacet let.“

Pepan si protáhl prsty na rukách a naklonil se k Márovi: „Na té bloncce si zahraju jako na svoji falešnou kytaru a uslyšíš tu symfonii. Budu naprosto dokonalý.“

„Co to kecáš?“ skoro se do něho opřel Mára. „Při balení musíš být dokonalý, ale potom už vůbec. Jinak se kopretiny nikdy nezbavíš. Dobře vím, co říkám. Voe, koukám, že ty by ses hned ženil. Dělej, co ti radím, a neblbni. Hlavně se nesmíš zamilovat. Voe, kolik ti je? Nám přece jde jenom o to naloupat si perníček, o nic jiného.“

„Jo, ty jsi zrovna ten pravý, abys někomu radil.“

Dveře se pootevřely.

„Tak co vy dva trubadúři?“ to se ve škvíře dveří uculovaly obě jezinky. „Nebo jste loupežníci strašného lesů pána?“

Opravdu, nemohli si lépe padnout do noty, než jak se stalo. Dva osamělí loupežníci a dvě opuštěně jezinky. A hlavně se všichni pořád smáli. A proč ne!

Mára přinesl už vychlazené šampusy a cigára, což samozřejmě přišlo vhod. První špunt vystřelil z láhve kam si vysoko, že zapadl někam za jejich záda do kroví. Trochu vína sice vyplouchlo ven, ještě ho dost zbylo. Popíjeli přímo z láhve, kterou si předávali, kouřili sparty. Při řeči se dozvěděli, že holky přijely samy, nikoho už nečekají, takže skvělému víkendu vůbec nic nebránilo.

Brunetka se jmenovala Eva a plavovlánska Iveta.

Potom ale Mára přišel na to, jak všechno urychlit.

„Holky, pojďme řvát na lesy,“ ukázal ke ztemňujícímu porostu stromů a křovin nahoře ve svahu. Přitom nenápadně dloubl loktem do Pepana. „Půjdeme vyhánět vlky z lesů!“

„A jak se to dělá, dobrý muži?“ mile se otázala Eva, která jaksi samozřejmě připadla Márovi a už chvíli se pohybovala v jeho blízkosti. Takže už i podle toho vše probíhalo, jak mělo. Zájmy byly rozdělené.

„To uvidíte,“ zatvářil se Mára tajemně, zatímco se Pepan raději kousal do rtu, aby nic nepokazil, a přistoupil blíž k Ivetě. „Mára je na vlky vyhlášený machr. Tak jako byl Honza na draky, Mára je na vlky.“

„No to je dobré,“ přiblížila se Eva k Márovi, že se ho až dotýkala.

Ani druhá dvojice nezahálela a dokonce se chytli za ruce.

To už ale Mára začal se svými kouzly. Obrátil se od svahu k širé krajině a pronesl nesmírně důležitě: „Teď musíme získat spojence.“

Začal napodobovat psí štěkot a vytí. Kdesi v dálce se mu jako odpověď ozval psí štěkot. Někde na opačném konci krajiny se přidal další. Mára vytrvale štěkal a vyl. Postupně se rozštěkali snad všichni psi v celé blízké i daleké krajině. Holkám se to nesmírně líbilo a také zkoušely štěkat a výt, jak jim to jen šlo.

Mára potom ukázal nahoru k lesnatému svahu: „A teď křičte! Vlci z lesa ven! Vlci huš! Vlci pryč!“

Holky se rozkřičely: Vlci z lesa ven! Vlci huš! Vlci pryč!

Obě si to prožívaly skoro extaticky, jak se jim hra zalíbila. Mára přitom jen spokojeně mrkal na rozesmátého Pepana.

No jasně, husa je na pekáči.

Také se jakoby nenápadně dotkli svých nosů, jak byli zvyklí, když zaslechli obvyklé Pavkovo: aj tak sa dá. A skutečně, to nenápadné znamení bylo velmi trefné. Hlavně však ho ani jedna z jezinek neznala. Tím spíš se tomu oba rozesmáli, s nesmírnou chutí.

A jak se to tak všechno slibně ubíralo a určitě se schylovalo k tomu nejlepšímu, tehdy Mára křikl na Pepana: „Vyháněj s nimi vlky, já zajdu vyfackat parchanty, aby chrápali a nerušili nás!“

„Jaké parchanty! Co to slyšíme!“ zaznělo od nedalekých křovin.

Ženský hlas, ale ne od těch dvou rozdováděných jezinek. Nýbrž hlas nesmírně strohý a rázný. Takový ukrutně cizí, co se ale vůbec nehodil do té nastolené pohody.

V úleku se ohlédli. U křoví stály dvě ženy v riflích, z nichž jednu Mára s Pepanem poznali. Učitelka, která vodila své žáčky do Pepanova divadélka a pak z jistých důvodů se přičinila, aby se celé předplatné zrušilo.

„Tak vidíte, vážená kolegyně,“ obrátila se ta protivná ženská na ženu, se kterou se tam objevila, „že mi hned něco nesedělo, když jste mi popsala to individuum, které se mělo starat o všechny ratolesti. Tak nesvědomitému člověku bych nenechala ani uvařit čaj. Ale však uvidíte, že neudělali ani to. Vždyť mají úplně jiné starosti, jak se sama ještě můžete přesvědčit.“

„Tak, pánové, už jste děti dohlídali, tak si vezměte, co je vaše, a my si už všechno zajistíme. A klidně si tu dál křičte na lesy, u nás jste skončili. Vždyť vy beztak ani nevíte, že děcka si tu kolem vás hrají na schovku a pozorují sakumprdum všechno, co zrovna děláte. No tak! Děcka, vylezte a šup spát!“

Opravdu, z křoví najednou vylézaly ukryté děti a poslušně se ubíraly do chaty, následovány přísnými učitelkami. Ani jedno z nich nechybělo.

„Vy prostě vždycky musíte mít nějaké to publikum, co?“ neodpustila si ještě ta protivná učitelka.

„Ježibaby,“ ušklíbl se Mára za učitelkami, zatímco Eva se chopila dosud neotevřené sklenice s šampusem a Iveta se pro změnu ujala již načaté krabičky cigaret a odcházela za ní.

Pepan vztekle vzepjal paže ke krajině s rozštěkanými psy a skoro až zadupal:
„A vy zavřete tlamy!“

Ale je určitě snadnější rozštěkat psy v celé krajině, než je křikem přimět, aby utichli.

Pepan vešel do jedné z telefonních budek v parčíku před hotelem Imperiál, sebral sluchátko, do automatu vtlačil mince a namačkal čísla. Mára ho zatím sledoval s trochou pochybností, jestli se vůbec dovolá, anebo jestli o své mince přijde. K nemalému údivu obou se ve sluchátku přerušil signál a ozval se Květošův hlas: „Ano, prosím, co pro vás mohu udělat?“

„Pozvat nás na základnu, voe,“ odvětil Pepan pohotově.

„No nazdar! Jak to jde?“ Květoš ho samozřejmě poznal po hlase.

„Jsme komplet černí! Ale ty jsi určitě něco vymyslel, jak tě znám.“

„Já ani ne, ale Pavko něco má. Tak za půl hod'ky.“

„V pergole?“

„Tam ne.“

Podivné! Proč ne v jejich baru jako obvykle?

„Raději u pavouka!“

Takže se sešli u Černého pavouka ve Stodolní ulici.

Vlastně se všichni čtyři potkali na chodníku před antikvariátem, přes který pak prošli do hospody, v níž bylo dost temno a sedělo se tam nikoliv u stolů, nýbrž u starých šicích strojů. Bylo to poprvé, kdy se brífiging konal v jiné hospodě, než v Žoržíkově baru. Dalo se však pochopit, že Květoš pro své rozhodnutí důvody určitě má. Po všech těch nezdarech.

Ani se kdovíjak domlouvat nemuseli, stejně nikdo nic lepšího neměl. Takže šéfem se pomalu ale jistě stával Pavko. Alespoň se to tak jevilo.

„Z kšeftu získám dvěstě litříků, stovku z toho dám na nákup zbožíčka a stováka si nechám,“ zazněla Pavkova slova pro všechny jako nejhezčí melodie, kterou si jen dokázali představit.

Jede se dál, žádná konečná!

Akorát se Pavko pořád neměl k tomu, aby vyklopil, co jeho kšeft obnáší. Dokázal to utajit celý dlouhý večer a nevyšel s barvou ven, ani když na druhý den po ucházející večeři v hospodě U rady nasedli do staré Dacie, kterou měl Květoš ještě pořád vypůjčenou, a vyjeli ven z Ostravy.

Už se smrkávalo, když ve Frýdlantu po několikerém bloudění nalezli ponurou vilu s ohromným netečným rotvailerem. Z té vily po nějakých deseti minutách Pavko vynesl jutový pytel, ve kterém měl nejspíš něco jako seno nebo sušené bylinky, jak Pepan s Márou odhadovali, když viděli, jak zlehka ho nese. Pytel

zmizel v kufru Dacie a Pavko si sedl vedle Květoše, který zrovna řídl.

„Směr Stodolní!“ zavelel Pavko.

A tehdy to došlo snad jako prvnímu Pepanovi: „Ty voe, v tom pytli asi není nic do polévky, ani na bebíno.“

Poklepal Pavkovi na rameno, ale ten ho odbyl: „Kdo se moc ptá, moc se dozví.“

Nikdo se už raději na nic neptal.

Jenomže Pavko během jízdy posedával, jako by ho sedadlo pálico do zadku, hlavně když je minuly tři policejní auta v krátké chvíli a vždy se někdo z policistů zahleděl do jejich Dacie, jako by snad někoho hledali. Dokonce je dvě policejní auta sledovala hodný kus cesty, jako by si je vzájemně předávala. Nebylo těžké se dovtípit, něco podobného bývá často k vidění ve filmech.

Už se blížili k centru Ostravy a pořád měli na očích nějaké policejní vozidlo, sem tam i motorky s dvojicemi policistů v přílbách. Na křižovatce u starého stadionu Kotase už Pavko nevydržel a skoro křiknul na Květoše: „Teď nemůžeme na Stodolní! Kormidluj to skrz město nahoru k Bazalům!“

A bylo to venku. Teď už si všichni byli jistí, že něco není, jak má být.

To ten Pavkův kšeft! Nic jiného to být nemůže. Pavko se přece vmíchal mezi gangstery, nikdo další. Ale pokud vezou něco, co šíleně smrdí, pak v tom lítají všichni. A to oni určitě vezou.

„Ty mole, Pavko, vyklop, vo co gou!“ obořil se na něho Pepan. „Cos to naložil za šmejd?“

„No jen ven s tím,“ měl dost i Mára, zvlášť když moc dobře viděl, jak se za jejich Dácií opět prostřídala dvě policejní auta a jedno z nich se od nich drželo sotva tři pět metrů a uvnitř sedělo pět chlapů v placatých čepicích.

„Kvítku, šlápní na to!“ vykřikl Pavko namísto vysvětlování.

„Já to tušil, že věznice mě nemine a zatím to bylo jen tak na zkoušku,“ připomněl si Mára, jak se nedávno ocitl v heřmanické věznici.

„Blázni, co šílíte,“ snažil se aspoň Květoš o klid, ale u něho to bylo pochopitelné, když přece seděl za volantem.

„Musíme je setřást!“ pronesl Pavko odhodlaně. „Jinak jsme všichni v troubě, mají nás tu jako v kleci.“

„Ale s takovým šrottem jim daleko neutečeme,“ chytala se Pepana beznaděj. „Akorát si nabijeme držky.“

„Přece se nedáme jen tak, vy molové!“ To se Květoš už opravdu hecoval,

jako snad dosud ještě nikdy předtím.

A Dacia ho opravdu poslouchala až neuvěřitelně. Nahoře nad fotbalovým stadionem řídil chvíli volně a zjevně donutil jedno ze dvou policejních aut, aby ho předjelo, ale nato prudce zabočil do úzké uličky mezi vily a tam ještě pokračoval dál a sem tam vždy změnil směr, avšak když opět vyjel na hlavní silnici, hbitě se odněkud jakoby ze tmy vynořilo policejní vozidlo a hned za ním další, takže jestli dosud měli byť jen setinku pochybností, teď už jí nezbývalo ani tolik. Spíše se jevilo, že je jen otázkou času, kdy jim policejní auta přehradí cestu.

Jenomže zatím ještě se nic takového nestalo a Květoš se jo staral, aby se nic podobného nestalo ani pak.

Kdo by do něho řekl, že má takové vlohy terénního jezdce! A kdyby těch policejních aut nebylo všude tolik, určitě by je setřásl. Dokonce se mu poštěstilo obejet kus Slezské Ostravy a sjet dolů. Bylo zřejmé, že nechce, aby je zastavili a pak třeba chytali někde po lesích či zahradách, když přece jako starý Ostravák velice dobře zná staré domy v centru, kde se po sklepech, pavlačích, kumbálech a světlících dá docela slušně ukrýt. Jenomže když zrovna vjížděli na Sýkorův most a nikde kolem nebylo vidět žádné policejní auto, vykřikl Pepan, aby hned zastavil a Mára se k němu přidal.

Květoš tedy zastavil. Pepan vyběhl z auta a zařval na Květoše, aby odjistil kufr, což udělal. Pepan otevřel kufr, a než Pavko stačil z auta vylézt, vytáhl pytél a vhodil ho přes hrubé železné zábradlí dolů do vody. Všichni pak sledovali, jak pytél dopadl na lesklou hladinu a ta ho odnášela pryč z jejich dohledu.

„A je to,“ oprášil si Pepan ruce s úsměvem. „Nic už na nás nemají!“

„Čistá prácička,“ přikývl spokojeně Mára.

Zato Pavko s Květošem se vůbec netvářili spokojeně.

Hlavně Pavko se chmuřil: „Zlikvidovali jste milión dvěstě tisíc. A tím i mě.“

„A co kdyby nás chytli? Co pak?“ na to Pepan.

„Bacha, cajti!“ hlesl Mára.

Na most vyjelo policejní auto a za ním ještě minibus plný policistů. Vozy kolem nich projely, přičemž se policisté po nich ohlíželi. Ale zůstalo jen při tom.

A tehdy se Květoš, který se dlouze ohlížel po mizejících policejních vozidlech, poškrábal ve vlasech a prohodil: „A co když to všechno byl jenom takový omyl, prostě se nám to jenom zdálo, že nás honí.“

„Kurva, milión dvěstě tisíc,“ zašeptal Pavko a zíral do dálky, kde mu odplaval

pytel s drahým zbožím. A přemýšlel přitom, co ho čeká, pokud do týdne nezaplatí přes jeden milión peněz českých.

A ty jeho grimasy, když uviděli plnou hospodu policajtů a podle toho, co slyšeli, snadno poznali, že právě skončilo velké policejní cvičení, jaké se v Ostravě dosud nekonalo.

59.

Rozesadili se po několika krabicích s prezervativy, které ještě zůstaly skladem, pocucávali pivo z láhví, kouřili laciné cigarety a smutně uvažovali, co dál. Nejsmutněji vyhlížel Pavko, nedokázal se zasmát ani omylem. Výrazem tváře se mu dost blížil Květoš, který se přece jenom občas aspoň ušklíbl.

Poté, co jim Pavko vylíčil, co viděl na videu, kde východní mafiáni mučili svého dlužníka, veškerý smích přešel i je. Přesto ale se Pepan odhodlal k řečem, které však k nějaké útěše měly hodně daleko.

„Když jím vysvětlíš, co se stalo, jistě pochopí a dají ti další kšefty, abys to odmakal, no ne? Vždyť to bylo nedorozumění. Tak akorát k zasmání.“

Jenomže Pavko se nehodlal dát všanc a čekat, až se s ním něco stane: „K zasmání? U nich žádná legrace není, nebyla, ani nikdy nebude. U nich platí jedině to, co se domluví předem. Žádné ale. Buďto ta jejich exekuce s urvanými koulemi, a to ještě v tom lepším případě, anebo krim, kde ti nadřazení mukli narvou prdel.“

„I s urvanými koulemi se přece dá žít, voe. I s narvanou prdelí, když na to přijde. Důležité je přežít, no ne?“

„Kecáš o něčem, co neznáš!“ pro změnu se málem rozčílil Pavko, ale hned zmírnil. „Já naštěstí mám dobrý plán. Dostali jste mě do sekačky, takže mi pomůžete.“

„No počkej, do sekané jsi nás chtěl vmísit jedině ty, pokud vím,“ ohradil se Pepan.

„Počkejte s tou hádkou, až přijdu z hajzlíku,“ vstal Květoš a odešel ven z kanceláře. Dobře věděl, že takto zasáhl akorát včas, aby zabránil ostřejší přestřelce.

Odmlčeli se a čekali, až se Květoš vrátí.

Jenomže namísto toho, aby si Květoš odemkl, někdo zvenčí zaklepal.

Zaklepání to bylo dost rázné.

A znova.

Jediný Pavko se zvedl a šel otevřít. Za dveřmi stálo několik mužů, už na pohled robustních, mezi nimi se prodral drobnější Koutný, kterého však žádný z nich dosud neznal.

„Hledám pana šéfa,“ snažil se Koutný nahlédnout dovnitř, přičemž Pavko mu v tom svojí vysokou postavou zdařile bránil.

Jenomže ne dlouho, neboť Koutný se vedral dovnitř a rozhlížel se kolem, prohlížel si Květošův stůl s telefonem a faxem, hlavně pomrkával po krabicích s kyperskými botkami.

„Jsem společníkem firmy, pokud vás pan šéf neinformoval,“ stále se ohlížel Koutný, zřejmě v přesvědčení, že Květoš tam někde musí být.

„Nevíme, že by měl náš pan šéf nějakého společníka,“ rozpačitě se Pavko ohlédl po svých kamarádech, kteří jen krčili rameny.

„Já jsem jeho tichý společník, dal jsem do této firmy hodně peněz a rozhodně si je chci vzít zpátky. Co to tam máte v těch krabicích? To nejsou prezervativy. Co to je?“

Mára chtěl podotknout, jak došlo k přehmatu s kyperskými botkami, ale Pavko na něho přimhouřil, aby ani nedutal.

„No tak kde máte šéfa!“ Koutný očividně ztrácel trpělivost a určitě nehodlal odejít s prázdnou. „Kdy přijde?“

„Někam odjel,“ prohodil Pepan, „vidíte, že tu sedíme jako bez šéfa. Takoví bezprizorní.“

„Tak si aspoň vezmu, co půjde,“ pronesl Koutný rozhodně a ukázal na silné muže, kteří na něho dosud čekali na chodbě: „Tak mládenci, nestůjte venku, prostoje neplatí. Berte, co vidíte, snadno si spočítám, že tady uvnitř je všechno moje.“

Trojice silných mužů vstoupila a začali se rozhlížet. Jeden z nich otevřel krabici a vytáhl černou lakovanou botku.

„Takové bych zrovna chtěl,“ obrátil se na Koutného. „Šéfe, dvoje si vezmu. Pěkné, lehoučké. Z čeho to je? Nějaká kůžička! To je hned vidět cizina. Takové mi seknou! Beru!“

Jenomže Koutný se na něho obořil: „Nejsme tu v saloně! To všechno patří mně! Honem to vrátěte do krabice! Noste všechno do auta! Tak fofrem!“

Ale pak si botky sám prohlížel a málem by si je na místě vyzkoušel, jak se mu

zalíbily. Zřejmě si uvědomil, že na zkoušení bude mít času dost, a raději poháněl své rafany, aby si pospíšili a zbytečně se nezdržovali něčím nepodstatným.

A Pavko, Pepan a Mára jen uhýbali těm silákům, když odnášeli, na co dosáhli. Jenom trnuli, aby se Květoš z ničeho nic neobjevil, co když se Koutný na něho chystal i jinak, než jenom odvezením věcí. Takový tichý společník když se naštve! Když začne řvát.

Brzy už nezůstala po kyperských botkách ani prázdná krabice, všechny poodnášeli do auta, také bedny s prezervativy odnesli.

Než se dveře zavřely, Koutný se v nich ještě postavil s pótou božstva pomsty: „Pokud váš pan šéf bude chtít ty botky zpátky, ať za mnou přijde s mými penězi, jinak ať se se svým zbožíčkem rozloučí! Good bye!“

Všichni tři velmi hbitě sklopili hlavy.

Rozrehtal se dokonce i Pavko, nezapomněl ani na to své – aj tak sa dá – což je přimělo dotknout se svého nosu. Ku podivu se svého nosu dotkl i Pavko, docela nenápadně a tak, že ostatní si nemohli být jistí, zda o té jejich tajné konspiraci ví.

Potom se doslova vplížil nadmíru vyděšený Květoš, který se však rázem uklidnil, sotva poznal, že jeho stůl zůstal na místě, dokonce se zamčenými šuplíky.

60.

Dacia uháněla na východ, kde se na vzdáleném obzoru rýsovaly vrcholky Tater. Pavko seděl vedle řidiče, jímž byl tentokrát Mára, zatímco Pepan s Květošem si lebedili vzadu a ohlíželi se po krajině ze zpola pootevřených oken. Až tam Pavko prozradil, co hodlá udělat, a rozhodně nebyl proti, aby ho při tom sledovali.

„Buďte opatrní, chlapi,“ trval na svém. „Nikdo vás nesmí spojovat se mnou, jinak jste v troubě. Za týden už se neznáme, jasný?“

Jasný, neznáme se! Co zbývalo než přikyvovat? Ale opravdu byli zvědaví, jak to ten mafián celé narafičí. Kolik to řekl, že odloudí kamiónů? Neřekl přesně, ale hlavně to musí být za víc než deset mega, aby mu nakonec aspoň čtyři pět zůstalo. Tedy velká rána!

A pak to uviděli. Pavko se napřed v nedaleké restauraci, na záchodku,

převlékl do montérek a modrého pláště, vzal si plastikové desky s lejstry, do náprsní kapsičky si zasunul tužky, do kapsy skládací metr, aby vyčuhoval a byl vidět. Okraje kapes na modrém plášti si pro jistotu ještě ušpinil od barevných kříd. A pak to přišlo. Nechal se přivézt k rozlehlé ohradě, kde nad bránou čněl ohromný nápis Píla. Nahlížel dovnitř škvírami v plotě a k přeletezení si vybral místo, kde byly naskládány dřevěné hranoly do výšky. Pak ho ostatní sledovali, dokonce i starým ruským vojenským dalekohledem, který si nedočkavostí navzájem odtrhávali od očí.

Pavko opravdu působil jako nějaký šéf z pily. Hned zkraje narazil na dvojici dělníků, kteří kouřili mezi hromadami dřeva. Něco po nich houknul a oni se pak dívali po sobě navzájem, překvapeni, co že je to za nového nadřízeného, kterého ještě neznají. Určitě s nimi mluvil slovensky, vždyť Pavko přece pochází ze Slovenska, v tom problém určitě neměl.

Sledovali i to, jak vešel do budovy s kancelářemi a skrz otevřená okna viděli, jak si sám razítkuje svazek dokladů, aniž se mu v tom někdo pokusil zabránit. Potom ukazoval dvěma jeřábňíkům, odkud mají brát dřevo a do kterého kamionu je mají nakládat. Pavko se tedy opravdu vyznal. Nadarmo kdysi nedělal vedoucího stavebnin. Co se kdysi naučil, se mu zrovna teď sešlo.

Brzy vyjel bránou jeden kamion, naložený podle Pavkových příkazů. Někdy za hodinu další. Toho dne ještě dva takové. Podle espézetek bylo znát, že tam přijely dokonce z Ostravy. Opět se ukázalo, jak to měl Pavko skvěle zmáknuté a vymyšlené do nejmenšího detailu.

Na druhý den už Pavko jel na Slovensko úplně sám a pobyl tam celé tři dny a noci. Po návratu se jim pak jevil až podivně sentimentální.

Na základně objednal šampaňské, pro které barman Žoržík běžel přes Kuří rynek až do obchodního domu Laso, neboť zbytek zásob prý dorazili pozdě večer nějací právníci, kteří zapíjeli svůj super kšeфт.

A tehdy se jim Pavko svěřil, že ho vidí už naposledy. Odlouděné dřevo nechal navézt majiteli pily, se kterým se zná už nějaké to úterý, a ten mu postupně zaplatí polovinu hodnoty, takže z toho takzvaně vyvaří nějakých pět mega, samozřejmě mu to přijde v několika splátkách, na které si už ve čtyřech bankách vyřídil bezejmenná konta.

„No a takový nepřehledný transfér se protáhne křížem krážem, ať se v tom nevyzná ani pes,“ hovořil tiše a smutně, však také bylo zřejmé, že se loučí se svými nejlepšími kamarády, jaké kdy měl.

„Nějak tak vařila myšička kašíčku,“ prohodil Pepan a byl také jediný, kdo se vtipu zasmál.

„A tady,“ vytáhl Pavko ze zadní kapsy kalhot čtyři pasy, „to jsou teď moje identity, nic z toho není na mé pravé jméno.“

Opravdu, sice poznali ve všech pasových knížečkách jeho foto, ale jména a příjmení úplně jiná, dokonce i vzájemně odlišná, až to zaráželo.

„No ukaž to, voe, to je dobré!“ sáhl Květoš po jednom z pasů, ale Pavko je všechny hbitě shrábl a zasunul zpět do zadní kapsy kalhot.

„Bude lepší, když žádné z těch jmen nebudete znát, ještě ani nevím, které si vezmu za vlastní. V Americe si už nějak poradím. Tam je Čechů a Slováků, co se kdysi jmenovali jinak. Takových už bylo, je a bude.“

Všichni kolem Pavka chápali, že to, co dělá, je něco nesmírně velkého. Rovněž jim bylo jasné, že na vybranou příliš nemá. Snad zrovna to bude východisko, ačkoliv, po pravdě, ne všichni by něčeho takového byli schopni. Zároveň chápali jeho smutek. Raději by zůstal i se svým jménem. Ale nejde to.

Láhve se šampaňským se chladily ve vkusných kovových vědércech s ledem, Pavko se postavil, všem dolil doplně a pronesl s rázností, které byl dosud ještě schopný: „Dejme si pohárek a neznáme se!“

„Neznáme se,“ pronesli ostatní u stolu a vypili své pohárky do dna.

V tom za pultem barman zesílil zvuk televizoru a nahlas všechny upozornil: „Vážení, prosím o pozornost! Mluví k nám náš ministr financí!“

Opravdu, na obrazovce se objevila usměvavá tvář oblíbeného politika. Zdálo se ale, že ministr je dost rozladěný: „Já vám tu povídám, že ekonomika nezná pojem špinavé peníze, tak co tu pořád kdekdo mluví o špinavých penězích. Znovu zdůrazňuji. Nejsou špinavé peníze! Jsou jenom peníze.“

„Moje řeč, pane ministře!“ zatleskal směrem k televizi Pavko. „Aj tak sa dá!“

A přitom se hbitě dotkl svého nosu a sám se tomu zasmál, když na nich viděl, jak jsou z toho zkoprnělí. Pochopili, že Pavko nejspíš moc dobře věděl, že si z něho celou dobu utahovali.

Potom jednoho po druhém objal, a když odcházel, rozběhl se za ním Květoš. Ještě ve dveřích mu něco vehementně vykládal, jak se ho snažil o něčem přesvědčit, což se mu jistě podařilo, neboť Pavko se s ním vrátil aspoň k pultu a na kousek papírku a tužkou, vypůjčenou od Žoržíka, mu něco napsal, podle všeho nějaká telefonní čísla se jmény.

Když se potom Květoš vrátil ke stolu a vzal svoji skleničku, do které mu Mára

nalil šampaňské, skoro zašeptal: „Už přesně vím, jak to bylo s těmi kamiony. Proto všechny naše kšefty šly srát.“

Pak už ale zarytě mlčel a jeho oči nějak zjihly a zvlhly.

Papírek s Pavkovými klikyháky si pečlivě poskládal a schoval. Nikomu ho ani neukázal.

No jo, no jo, zhodnotili situaci Mára s Pepanem.

Legrace nejspíš skončila i tady.

61.

Ráno, když se vzbudil ve své kanceláři, kde spal na zemi ve spacáku mezi několika zbylými krabicemi, vypůjčil si Květoš dole v přízemí šroubovák a vrtáček, vyžádal si i nějaké šroubky. Ze svých dveří pak odšrouboval cedulku s názvem firmy a svým jménem. Cedulku pak našrouboval na dveře kamrlíku, kde uklízečky schraňovaly své náčiní a čistící prostředky. Číslo dveří bez okolků zaměnil se sousedními dveřmi. Potom se ještě na pár hodin zachumlal do spacáku. Když ho to však nutilo odejít na WC, navlékl se do riflí a natáhl tričko, než vyšel na chodbu.

Zaslechl výtah a ze dveří WC se jen tak letmo, skoro jen jedním okem, ohlédl na chodbu, kde se do stran rozjely dveře výtahu a na chodbu rázně vyšlo několik mužů, z nichž snadno poznal toho sice nejmenšího a nejútlejšího, avšak zrovna ten byl nejráznější a jeho tvář se křivila viditelným vztekem. Byl to Koutný, ten jeho naivní tichý společník a sponzor. S sebou přivedl chlapy, nejspíš bouchače, kteří už na první pohled vypadali jako masivní zápasníci nebo přinejmenším řezníci z jatek.

Květoš hbitě zalezl, aby ho neviděli. Prošli kolem přivřených dveří WC a on pak škvírou a po očku sledoval, jak vypáčili dveře s jeho cedulí a jak se Koutný vztekal a kopal do věder a smetáků, z nichž jeden přelomil. Pak ale si Koutný všiml jiných dveří, jejichž číslo si vyhledal na lístečku. Ty pak jeho gorily snadno vylomily jedním opřením se dvou hrubých ramen. Květoš schválně povylezl z WC, aby viděl.

Za stolem tam seděla pohledná třicítka v průsvitné halence s dekoltem a kratičké skládané sukýnce. Pod stolem se shýbal starší muž pro schválně pohozenou tužku, aby se té šarmantní ženě zahleděl pod sukni.

Dva mohutní chlapi toho zvrhlíka zvedli a zacloumali s ním, přičemž Koutný na ně křikl: „To není on, vy kreténi!“

Pustili ho a on se najednou cítil nejen uražený, ale i pevnější a dokonce se rozječel: „To je přepadení! Omezování osobní svobody! Na to jsou paragrafy!“

Oba zápasníci ho jednoduchými hmaty vtlačili zpátky pod stůl k pěkným nohám jeho vyděšené asistentky a vyběhli ven za Koutným. Květoš samozřejmě nečekal, až se s nimi potká z očí do očí. Včas za sebou zavřel dveře WC. Ještě se ubezpečil, že odešli, počkal v pootevřených dveřích, a teprve pak se vrátil do své kanceláře. Sebral svůj notes se všelijakými popsanými papírky, hlavně si vyhledal lístek s Pavkovými klikyháky. Potom posbíral všechny peníze, co tam měl v uzamčeném šuplíku stolu, a v rychlosti si je přepočítal. Něco přes padesát tisíc, které mu ještě zbyly z Koutného podílnického vkladu. S tím to všechno podnikne.

Z budovy odešel jedním ze zadní vchodů, spíše se proplížil ven a pořád se jen ohlížel, jestli ho přece jenom někdo nesleduje. Potom si v podchodu u autobusového nádraží vyhledal jeden z telefonních automatů, odkud mohl vidět kolem sebe, zda se k němu někdo blíží. Z notesu si vybral papírek, co měl od Pavka, a namačkal jedno z čísel. Byl překvapený, že to přece jenom někdo vzal. Hodně se mu ulevilo, že ten druhý slyšel na Pavkovo doporučení a ochotně se s ním chtěl sejít.

62.

O stůl pleskly čtyři pasové knížečky a několik listin. Květoš sáhl po pasech a otevřel jeden z nich. Až ho šokovalo, co uviděl. Vedle své fotky data někoho úplně jiného, akorát ročník narození souhlasil. Další pas zase jiná data, ve třetím jakbysmet. A v jakém důkladném provedení! Ani listiny se nejevily jako padělky. Živnostenské listy, tři na různá jména, také výpis z katastru, potvrzení o úvěru, kupní smlouvy na budovu prodejny. Také skvělá práce.

„To je všechno, co jste chtěl,“ vzal poslední z listin užaslému Květošovi z ruky ten Pavkův dobrý známý. „Taxu jsme si dohodli, takže hezky z ručky do ručky.“

Květoš vysázel čtyřiadvacet tisícových bankovek hezky jednu vedle druhé a ten pasový expert je pak shrábl oběma rukama, sotva na stůl dolehla poslední.

„Takže neznáme se,“ uslyšel Květoš povědomá slova, zatímco nemohl

odtrhnout zrak od pasů a listin, a jenom na to dokázal přikývnout: „No samo!“

Do kanceláře se už pro jistotu nevrátil, zato si vyzkoušel jeden z pasů v hotelovém domě, kde se ubytoval na pouhé tři dny. A v té době rozhodně nezahálel. V oděvní prodejně si pořídil slušný oblek a košili s kravatou. Také v holičství si dali záležet, aby vypadal.

Hned na druhý den navštívil jeden z největších ostravských velkoobchodních skladů, kde se představil postarší odbytářce: „Dobrý den, jsem Igor Šmehlík, otevím velkoprodajnu a rád bych od vás nakoupil zboží.“

Živnostenský list a jiné úřední listiny rovněž udělaly dojem. Odbytářka se radila se svými šéfy a ti bez otálení přikývli. Dojem je dojem.

V dalším velkoobchodním skladě použil jiné doklady. Tam se jmenoval pro změnu zase Aleš Karban. Ani tam mu nedokázali nic odmítnout a velmi ochotně přijali jeho objednávku, na kterou mu vystavili pouze fakturu se splatností tří týdnů. Ve třetím velkoobchodě pod jménem Lukáš Nový rovněž uspěl jako v obou předchozích a také zde si vybral zboží, které mělo zaplnit celý kamión. A když odtud odcházel, dva staří odbytáři si mnuli ruce, jaký skvělý kšeфт zvládli, skoro aniž pohnuli prstem. A přitom dokázali mladému nezkušenému podnikateli vnutit vedle atraktivního zboží i takové, které už delší čas nejde na odbytek a stává se povážlivým ležákem.

63.

Den co den si Běda ověřoval výsledky a zatím mu skoro vše vycházelo, vždy na tiketu zaškrtl, co bylo správně. Z dvaceti podaných jich do pátku vyřadil jen pět a to ještě zjistil, že šlo o chyby, které si zřejmě špatně překontroloval u okénka, kde to zpackala buďto slečna z kanceláře, anebo on sám se utnul, když tipy opisoval na lístečky.

Každý den přijel škodovkou na velké parkoviště u muzea a hnal se do sázkovky. V sobotu mu také všechny tipy vyšly a zbývaly pouze nedělní výsledky a ty se měl dozvědět samozřejmě až v pondělí.

V ten den rovněž přijel škodovkou na velké parkoviště u muzea a rovněž se hnal do sázkové kanceláře.

Z patnácti tiketů našel chyby na čtyřech. Ostatní se jevily naprostě správně. A ty částky!

„Je toho za osm miliónů třista padesát tisíc osmset čtyřicet osm korun českých,“ pošeptala mu slečna přes okénko, celá roztřesená z takové sumy. „To vám tady nevyplatíme, ani kdybychom kdovíjak chtěli. To vám musí poslat na účet z Prahy. Pojdte, vyplníme formulář o výhře.“

Když pak odjízděl z velkého parkoviště, už věděl, že dlouho ve staré škodovce jezdit nebude.

A když tu úžasnou zprávu pošeptal Heli, sotva vešla do dveří, oba se spolu zatočili, jako už dlouho ne.

Ještě toho večera měli své plány jasné. Co nevidět se přestěhují do Prahy, kde si koupí prostorný byt někde v samotném centru velkoměsta. Založí si své vlastní knižní nakladatelství a k tomu třeba ještě přidají nějakou další činnost.

„A s těmi opilci z té vaší základny už chlastat nebudeš!“ rozhodla Hela velmi rázně. „Jenom by tě škubali a škubali. Peníze se nerozehazují jen tak!“

„Ale aspoň výhru zapít bych s nimi mohl, co říkáš?“

„Hele, Bědane, prachy ještě nemáš a už bys rozdával. Chtějí chlastat, ať chlastají, ale za své. Ty bys pořád jenom někomu platil. A vůbec nikdy by ses jich nezbavil.“

Když zvažoval, na čí stranu se přiklonit, volba byla jasná. Chtě nechtě.

Hela si legraci určitě nedělala.

64.

To, co Pepan prožíval v Káčině bytě s její matkou, by rozhodně nepřál nikomu ze svých přátel. Když Káča tak náhle odjela do Prahy a odtud odletěla do Irska, přistěhovala se její matka, dosud žijící v Přerově u staršího druhá, do jejího bytu, aby převzala výchovu své vnučky. Poprvdě ani Káčině dvanáctileté dceři se úzkostlivá babiččina péče příliš nezamlouvala a spíše by jí vyhovovala volnost, které se jí od Pepana mohlo dostávat až, nicméně ani ona si nemohla vybírat. Tak celou domácnost ovládla víc než šedesátilétá žena, která měla na Pepana a na podobné plašany, jak ho často nazývala, svůj vyhraněný názor, a ten nehodlala změnit za nic na světě. A protože své názory dávala najevu patřičně často a dost hlasitě, stalo se, že Pepan sbalil svůj objemný batoh, do něhož si posbíral všechno, co mu v bytě patřilo, a poté, co štípnul do tvářičky Káčinu zklamanou dcerku, rázně práskl dveřmi, vědom si toho, že zrovna tam se

už nikdy nevrátí. Jediné, co si v batohu odnášel a nepatřilo mu to, byla láhev snad nějakých patnáct let staré slivovice s nálepkou, na níž bylo dávno už vybledlým červeným fixem pečlivě napsáno NEBRAT!!!. Tu slivovici nechal vypálit Káčin tátka, dokud ještě žil, a ten tvrdil, že švestek na správnou slivovici se žádná žena nesmí ani dotknout, aby se tak skvělý nápoj nezkazil, takže Pepanovi se tento názor zamlouval, obzvlášť když už měl tu čest s osobou, která toho moudrého předka v jeho názorech inspirovala.

Mára dokonce už čekal v té jejich základně, a když uviděl Pepana přijít s batohem na zádech, vůbec se nedivil. Ani nic nenamítal proti tomu, že se Pepan k němu přistěhuje. Takže se docela přirozeně shodli, že toho dne budou pít na Pepanův účet, což neznamenalo, že by zrovna měl dost na zaplacení útraty, ale všechny jejich konzumace toho dne psal Žoržík na jeho už tak dost počmáranou účtenku.

Zrovna už měli dost nakoupeno, jak se říká, když k nim přisedl Rudla. Hned na něm poznali, že je celý nesvůj. Ještě si ani nestačil poručit pivo a zvedl před sebe zaťatou pěst.

„To mi ani nebude věřit, ale náš bývalý kamarád Běďa nás už ani nepozdraví!“

„A to jako proč?“ ohradil se Mára. „Co tu kecáš?“

„Zrovna si jel do Prahy vybírat své výhry,“ plácl Rudla dlaní do stolu, až se otřásl. „Je to několik mega.“

Pepan se málem postavil, jak ho to vzalo: „A nehoupáš nás?“

„No fakt! Nekecám! V té sázkové kanceláři, kam chodí, se nemluví o ničem jiném. Holky za okýnkem by to snad měly vědět, no ne?“

„A kdy se to stalo?“ pořád se nemohl vzpamatovat Mára.

„No v tomto týdnu,“ zasyčel Rudla. „Ten má ale kliku.“

„Co? Tento týden?“ pomalu vjízdí vztek také do Pepana. „Tak on se ani neukáže, aby nám nemusel dělat bankéře. Soukromník jeden!“

„Já ho už dlouho neviděl,“ přitaká Mára a rovněž není daleko od toho, aby se vztekl. „Ale třeba se zrovna zítra ukáže, až s tím balíkem přijede.“

„Klidně mohl přijít včera nebo předevčírem,“ smutně potřásá hlavou Rudla.

„Ale on nebyl ani v sázkovce, no, on už sázet nemusí.“

„Tak vidíš ho, šmejda,“ málem si odplivl Pepan. „Je stejný jako všichni ti zmetci, co když se opeří, už své staré kámoše neznají!“

Do smíchu nebylo ani Myslivečkovi, kterého si teprve až teď všimli, že sedí u

pultu a skoro se nad ně naklání, aby všechno slyšel. Také jemu se huba patřičně zkřivila.

65.

A najednou se v baru objevil hoteliér Skipi. Okamžitě vzbudil pozornost jako nikdo druhý, ale s nikým neprohodil víc, než jen pár zdvořilostí, a přisedl ke stolku, kde seděli Mára s Pepanem a Rudlou.

„Kde máš hotel?“ strčil do něho loktem Pepan. „Anebo jsi sem přišel expandovat?“

„Spíše explodovat,“ přisadil si Mára.

„Přišel jsem si domů pro zbytek věcí a stěhuji se do pořádného města,“ opřel se Skipi o stůl jako o řečnický pultík, „z hotelu mě vyšoupli, tak se zavedu tam. Docela dobrý Řáholec, správní lidi, samé super akce.“

„Co tam budeš dělat?“ obrátil se na něho Mára.

„Co bych tam asi měl dělat?“ pokrčil Skipi rameny. „To, co dělám pořád, akorát už nemám hotel, vlastně už nemám nic než dluhy. No ale dlouho jsem tam kdekomu platil já, tak se jistě vždycky někdo najde, kdo chlast a žrádlo cvakne. Tak to přece funguje, znáte to.“

Že by se zrovna v tomto baru pokaždé sám nabídl nějaký bankéř, o tom by se dva pohádali, no ale budíž, třeba jinde ve světě je to jiné, třeba se bývalému hoteliérovi poštěstí.

„Ale něco vám povím,“ pronesl Skipi dost spiklenecky, že je to všechny přimělo se k němu sklonit a nad ním se naklonil dokonce i Mysliveček z vysoké barové stoličky. „Třeba v takovém Brně mají taky skvělé buchty.“

Nic jiného neřekl, jenom se tvářil, jako by ze sebe vydal nesmírné tajemství. A když si ho tak udiveně prohlíželi, jak k tomu přidal nostalgicky zasněný pohled, museli pochopit, že to myslí opravdu vážně. Jistě to pochopil i starý malíř Mysliveček, který se schválně vyklonil stranou, aby si Skipiho náležitě prohlédl. Skoro jako by se ho chystal nakreslit.

Prohledali kapsy i kapsičky a protřepali kdejaký šos. Nenašli víc, než skrčenou padesátkačku a hrst mincí. Na celé tři dny, než budou moci očekávat složenky s podporou, opravdu málo. Ale když všechno dopadlo, jak to dopadlo, co zbývá. Když všechno prohlédli a spočítali, v ledničce zůstalo ještě po Veruně osm vajíček a čtvrtka sádla, nějaká vejce si přikoupí, k tomu ještě drozdí, aby tak co nejlaciněji nadstavili vaječinu. A na pár rohlíků taky ještě vyjde. A k pití? Je tady slivovice se štítkem NEBRAT!!!, co ji Pepan vzal prozretelně s sebou. Tedy kromě všelijakých čajíčků v kredenci, které si Veruna ráda vařila a vychutnávala jejich podivné chutě, které třeba Márovi vůbec nejely a vždy říkal, že čajíčky nemusí.

„Nějak to zmákneme, voe,“ zhodnotil situaci Pepan, zrovna když se chystal prohrábhnout struny své staré dolepené kytry. „Nejsme přece jako ti sráči, co hned po revoluci hrabali a kdekomu stínali hlavy, protože šíleli už z pouhé myšlenky, že snad jednou sami upadnou do nějaké býdy. Ani usnout z té hrůzy nemohli, že jednou nebudou mít co do huby a s nimi i jejich parchanti. To my jsme na rozdíl od nich silné povahy. Takoví staří psi! My to klidně snesem. My jo!“

„To víš, že by bylo lépe někde u pořádného krmelce,“ přistoupil Mára k oknu a zahleděl se dolů na trávník mezi stromy a keři, kde pobíhal pes, po němž jeho pániček vyrvával jako obvykle.

Kytara vyloudila falešné tóny, jimž se Pepan zasmál: „Ty holka, ty jsi tak falešná!“

Ale Mára si všímal něčeho úplně jiného. Před budku s nápisem Večerka přijelo auto z pekárny a řidič skládal bedny s rohlíky na kachličky vedle beden s mlékem, které tam stály už předtím. K němu se příšourala nějaká starší paní s holí a ukázala křivým prstem na papír, zevnitř přilepený na skle dveří: „Nevidíte, že je zavřeno? Odjeli na dovolenou! Tak to tu nenechávejte!“

„Ale paní, to mě nebere!“ nepřestával řidič skládat bedny s pečivem. „Objednali, nezrušili, tak dodávám. Váš Ferda!“

Paní s hůlkou tedy pokrčila rameny a šourala se dál.

„Ty čolku,“ prohrabuje Pepan struny. „Ať si všichni prchají do té své zasrané Ameriky. Já to tady vydržím, třebaže budu hryzat dřevo. Ať mi tu narvou prdel nebo urvou koule, ale já se chci pořád jmenovat stejně, tak jako se jmenoval

můj táta. Možná to není moderní, no dobře, jsem pako, ale zůstanu. Já už to nějak snesu. A když bude nejhůř, uspořádám gigantické líbánky, to ať mi všichni políbí prdel. Ty voe, stejně se mi zdá, že jsme z toho všichni nějak zparchantěli. Nebo jsme takoví už byli?"

Jenomže Mára ho příliš neposlouchal. Pořád hleděl na rohlíky. Bylo by přece škoda, kdyby jen tak ztvrdly a nikdo by z nich nic neměl. Třeba by pršelo a ony by zbytečně promokly.

Prostě vzal igelitovou tašku a vyběhl ven. Nabral si jich deset, ale od dveří se ještě vrátil pro dalších šedesát. Do tašky se na to vešly dva sáčky s mlékem, do ruky vzal ještě tři. Když odcházel k domu, všiml si, že ho kdekdo pozoruje. No co, řekl si, však to pak zaplatím.

Když potom vyhlédl z okna, u beden s pečivem a mlékem stáli dva starší lidé s taškami a brali si jako o závod. Ještě se ani nevzdálili a přiběhli tři výrostci, kteří si rohlíky cpali za košile a trika.

To už ale byl v okně i Pepan a docela se bavili, jak kdekdo přicházel a pečivo s mlékem jen mizelo. To už věděli, že s placením to nijak žhavé nebude. Jakýsi dědek přijel se starým rozhrkaným kočárkem a sebral celou bednu s pečivem a celou s mlékem.

Nakonec zůstaly jenom prázdné bedny. K nim přiběhl neposlušný čokl Piškot a zvedl zadní nohu, čímž celé toto dějství završil docela výmluvně.

67.

Ještě před tím, než barman Žoržík otevřel tu jejich základnu, protáhli se městem. Na jednom z rohů Masarykova náměstí zahledli televizního moderátora Járu a jeho kumpána s kamerou, jak zpovídají mladého muže v pastelovém obleku. Ze zvědavosti přišli až k nim a slyšeli, jak se mladý muž rozhovořil. Znělo to dost zaníceně: „Ano, rozhodl jsem se pro podnikání, protože v tom je velká budoucnost. Pro mě, pro moji budoucí rodinu, pro všechny.“

„Kecy,“ mávl Pepan rukou a ušklíbl se.

„Toho brojlera odchytil Jára beztak na langoše, hamburgera nebo colu,“ přidal Mára. „Má svoji reportáž a může zase nahánět kopretiny.“

„Ale tak to není!“ ozvalo se za nimi, že je to donutilo se otočit.

Za nimi stál Valenta, pečlivě uhlazený jako obvykle. Vůbec se nezdálo, že potíže s cizí pojišťovnou se ho nějak dotýkají.

„Tomu mladému podnikateli jsem tu reportáž domluvil já, abyste věděli. Znám ho od malíčka, je to slušný kluk a taky vzdělaný. Povídám, že to bude podnikatel par excellence.“

No jo, a co jako má být!

Jich se to přece netýká. A Valenta? Ten je od jisté doby taky nezajímá. Jeho kecy o slavných zlatokopech a zlatých žílách. O těch, co přes noc zbohatli, když už se cítili na dně a sahali po revolveru, aby to všechno ukončili.

A oni zrovna nemají ani na zlepení panáka, takže pořád musejí chodit do stejného baru, kde jim ještě pořád nalévají na dluh.

Šli tedy do svého baru. Jenomže si ani nestáčili sednout, když se dovnitř vřítil starý malíř Mysliveček a celý udýchaný se opřel o jejich stůl: „Vy volové, tam venku máte svého Kvítka, nebo jak mu nadáváte. Tak se na něho běžte podívat.“

„Ty blbe, jestli si z nás děláš plastelinu, tak dostaneš takový granát, že si to zapamatuješ,“ skoro se po něm ohnal Mára, „však to ještě máš u mě. Ty dobré víš co!“

„No je to opravdu on, ten váš šéf,“ vyhlížel Mysliveček na smrt vážně. „Něco vám chce! Co já vím, co ještě zrovna od vás dvou může někdo chtít?“

„Květoš? Co je s ním?“ vyběhli tedy oba ven před bar, ale nikde ho neviděli.

To ale se o kus dál ozvalo halasné zatroubení. Zrovna z prvního ze tří ohromných kamiónů, které doslova zatarasily úzkou ulici, jak tam stály a zjevně na něco vyčkávaly.

Všimli si, že v kabině vedle řidiče na ně kdosi úporně mává.

Poznali ho. Byl to Květoš. Opravdu to byl on. Usmíval se zeširoka, dokonce pootevřel dveře a vysunul se z kabiny jen tak, aby na ně mohl zavolat: „Tak chlapi, držte se! Já už jedu!“

„Ty taky se drž, chlape!“ zamával mu Mára.

„Tak padej, voe!“ křiknul po něm Pepan. „Hlavně neumírej a nepracuj!“

„Bez obav, vy dva poslední mohykáni!“

Květoš zavřel dveře a ukázal řidiči, aby se rozjel. Kamion ostře zachrochtal a s těžkým vrčením a lomozem se pohnul dopředu. Za ním se pohnuly oba další.

První vůz přejel kolem nich, pak i ostatní, až se země trásla pod nohama, jak byly těžké, beztak naložené až po vrch plachet.

A Pepan s Márou stáli na chodníku a dokonce zasalutovali, ačkoliv na vojáčky si nehráli už celé dlouhé věky.

„Další Američan," hlesl Mára, když jim zadek posledního kamiónu pozvolna mizel za rohem vysokého činžáku.

„Tak už na to tuty víme, jak to tehdy bylo s těmi kamiony," zasmál se Pepan, ale s hodně patrným smutkem v očích. „My jsme mysleli, že všichni od nás chtějí normál zbožíčko a oni čekali samé čórky, aby koupili za babku. Stejně jsme k tomu neměli žádné vlohy. Ba ani trochu toho zatraceného štěstíčka. Takže to naše podnikání se proměnilo v jeden zoufalý výkřik. Zachraň se, kdo můžeš!"

„Kdo jen může, udělá šme, opeří se a zmizí," ohlíží se Mára pořád ještě tam, kde se jím z očí ztratil poslední kamion.

„A my dva tu pořád smrdíme a na věky smrdět budeme," dodal Pepan. „Ale my to stejně vydržíme. My, silné povahy."

„Ale já stejně věřím, že jednou objevíme každý tu svoji zlatou žílu," zvážněl Mára.

„Jo, tak akorát v konečníku, ty voe," zasyčel Pepan.

Proti tomu zrovna nebylo co namítnout.

68.

Tak šéfa máme v tahu a bankéř žádný v dohledu, pomysleli si oba nachlup totéž.

Vrátili se zpět do baru, kde už je na stole čekalo jejich obvyklé pití. Za nimi se však přihnal chlap v hedvábné košili, opřel se o stůl a nahnul se k nim: „Hledám Květoše, shání se po něm Šebo, jestli vám dvěma to jméno vůbec něco říká."

„Šebo?" okázale se zamyslel Pepan. „Není to portýr z bordelu?"

Chlap v hedvábné košili se zavrtával, jako že nic neslyšel, a mlel si svou: „Viděl jsem vás s ním chlastat, tak nedělejte trotly. Šebo chce všechny prachy i s procenty za prodlení, však on si to dokáže spočítat, kolik to dělá, o to nemějte péci."

„O nějaké péči tu nemůže být řeč," ohradil se klidně Mára. „Květoš už není náš kámo. Neznáme ho, aby bylo mezi náma jasno."

„No to jsem zvědavý, ale jestli vás dva s ním někdy uvidím!" zaznělo to jako

výhrůžka.

„To neuvidíš, vsad’ se, voe!“ přešel Pepan do zřejmé ofenzívy. „Hned nám zaplatíš po fernetu, za to, že nás otravuješ.“

„A že nás okrádáš o to nejcennější, o náš čas!“ přidal se Mára.

Ten chlap vycenil špičáky a ještě směrem k nim ukázal vztyčený prostředníček, než vyšel z baru. A zrovna, jako by to bylo skoro na střídačku, ihned se objevila jiná tvář, kterou vůbec rádi neviděli. Květošův tichý společník Koutný, krok dva za ním mohutný zápasník, jemuž se nedávno tak zalíbily kyperské botky.

Pepan s Márou se přikrčili a k tomu ještě nasadili patřičné grimasy, aby je nepoznali. Podařilo se. Ti dva se jen ohlédlí a zmizeli, bylo zřejmé, že si je ani nedokázali zapamatovat.

Už si málem oddechli, když do baru pro změnu vešli dva vysocí muži, kteří tam dosud určitě ještě nikdy nebyli. Ti se napřed ohlíželi a pak se naklonili přes barový pult a na něco se vyptávali barmana Žoržíka. Ten pak ukázal ke stolu, kde seděli Pepan s Márou.

Oba vysocí muži se bez optání posadili vedle nich.

„Pavko, zdě jest?“ opáčil jeden z nich se silným východoslovanským přízvukem, což Pepana s Márou přimělo bezděky semknout nohy k sobě a ještě si na poklopec pro jistotu přitlačit dlaň.

„Pav, Pavko?“ vykoktal ze sebe Pepan. „Něznáju, kudá ušel.“

„Tatry, daleko od sijčas, moc daleko sjudá.“ o nic jistěji ze sebe vydal Mára.

Ti dva na ně pohlíželi zkoumavě, jako by chtěli poznat, zda jim nelžou. Pak se beze slova zvedli a odešli.

„Ty vogo,“ poněkud se uvolnil Pepan, „proč my dva chodíme pořád do jednoho lokálu? No to mi vysvětli!“

„Protože jinde nám na dluh nenalijí,“ zazněla zcela logická odpověď.

No jo, ty mole, tak my si tu nemůžeme ani v klidu lízat rány!

Co ted?

Dveře se otevřely a oni ani neměli odvahu se tím směrem podívat, aby je náhodou nepřekvapilo něco ještě horšího. Skloněni nad svými skleničkami raději čekali, co přijde.

Opravdu se k nim někdo posadil.

Ale nejevilo se to na žádné hudry hudry, ani brekeke, což hned poznali podle hlasu.

„Tady vám chci představit mladého začínajícího podnikatele," snadno rozeznali povědomý hlas, který patřil televiznímu moderátorovi Járovi. „Vy dva už z podnikání máte nějaké ty zkušenosti, tak kdybyste byli tak laskaví a panu Dvorskému poradili, jak začít."

Mysleli, že se jim to přímo zdá. Ten mladý se na ně díval jako na nějaké své spasitele, zatímco Jára se zvedl a někam spěchal, zřejmě za svým dalším objevem, nesmírně rád, že se mladého muže střepal.

„Dobrý den," s nesmírnou úctou v hlase k nim promlouval Dvorský. „Já jsem slyšel, že oba jste dlouhá léta pracovali v kultuře a v poslední době jste podnikali v obchodní činnosti. Víte, já si nesmírně rád poslechnu někoho tak zkušeného, jako jste vy dva."

To pro ně znělo skoro jako z jiného světa. Ale jen na pár okamžiků. Viditelně pookráli, hlavně Pepan: „No, po pravdě, jsme uvažovali o nějaké dovolené, to víte, v poslední době toho na nás bylo opravdu hodně, takže jsme museli nechat kulturu kulturovou a věnovali jsme se kšeftu, tedy penězům takzvaně v čisté kultuře. No, vlastně jsme zrovna oba volní. Dva podnikatelé, se kterými jsme spolupracovali, sebrali veškerý svůj kapitál a odjeli podnikat do ciziny. To víte naše malá republika se jim stala poněkud už hodně těsná. I vám bude tady brzy těsně, když s námi rozjedete podnikání, to vám můžeme zaručit."

„Tadyhle Pepan byl principálem v divadle, které kdysi sám založil," urychlěně přidal Mára. „No a já jsem byl spíše na takovou tu drobnou a usilovnou práci, psal jsem do kulturních rubrik a organizoval koncerty a vernisáže, zabrat to dalo, podnikání v obchodě je určitě jednodušší a nepoměrně víc to nese."

„Pánové, nechci se vnucovat, ale rád vás dneska zvu, tak co pijete?" nesměle a zdvořile se vložil do jejich řeči Dvorský. „Samozřejmě všechno zaplatím."

Že zaplatí? Že všechno zaplatí?

Oba se na sebe podívali naprosto stejným výrazem.

Do baru vešla velmi elegantní žena. Zrovna ta, kterou Mára před časem viděl u tří kamiónů a meďouru se zelenkovou metalízou, a pak, když do budovy, kde sídlí spousta firem, vcházela se dvěma muži, z nichž jeden nesl kufřík s bezpečnostním řetízkem. V té chvíli se zrovna táhla s kufříkovým přenosným telefonem, jaký s sebou nosívajíjen ti nejmovitější a samozřejmě nepostradatelní manažeři větších firem. Hezká a ještě k tomu bohatá, a toho zlata, co na sobě má! Klofnout takovou hraběnku, hotová výhra v loterii, možná ještě lepší.

Žena postavila kufříkový telefon těsně k barovému pultu, způsobně se usadila na vysoké barové stoličce, přičemž si dala nožku přes nožku. Zvlášť si Mára všimla, jak se v její dlani objevil malý růžový kapesníček, který si přikládala k nosu a zjevně vdechovala jeho vůni, což viditelně prožívala s výrazem neskrývané nostalgie a sentimentu. Připomněl si, co mu před časem o takovýchto kapesníčcích pověděla Jiřina, se kterou se seznámil zrovna v tomto baru. Proto se dovtípil, co asi ta žena prožívá. Růžový kapesníček, beztak její fetiš po nedávno ukončeném vztahu, kdo ví, co v něm má. No asi to, o čem mluvila Jiřina. A že zabloudila zrovna sem do tohoto baru? Tím lépe!

Takové příležitosti je třeba se chytit. Okamžitě!

„Pardon, musím si něco vyřídit,“ omluvil se mladému Dvorskému, zatímco na Pepana jen sotva znatelně mrkl, aby přece pochopil.

Ten to uvedl samozřejmě po svém: „Pane Dvorský, tak zatím pojednáme spolu.“

A docela se mu zrovna hodily formulky, které před časem slyšel od neblaze proslulého obchodníka Trněného.

„Jít za byznysem, to vyžaduje ohromnou řeholi, sebezapření, vážený kolego. Za pořádným kšeфtem se leze třeba i po kolenách.“

V začínajícím podnikateli Dvorském měl opravdu velmi pozorného posluchače.

Zato Mára napřed vůbec neměl jisté, že ta noblesní dáma se s ním bude vůbec chtít o něčem bavit. Jenomže to by nebyl on, aby takzvaně neudeřil.

„Milostivá,“ přistoupil k ní s co nejuctivější úklonou. „Dovolte, abych se vám představil.“

Pohlédla na něho nadmíru chladně, aby tak zjevně dala na srozuměnou, že nemá čas na podobné otravy.

„Jsem jeden z těch voů, vogů a brďů, co pravidelně navštěvují tento podnik,“ snažil se působit nenuceně, ačkoliv její okázalá rezervovanost ho poněkud znejistila.

„No a?“ odvětila a ohlédlá se po barmanovi, snad aby jí sjednal klid. „Já jsem Eliška Přemyslovna.“

Tak přece zabrala na jeho hru. Tady se určitě vyplatí být dokonalý. Nejen při balení.

„Vidím, že si opravdu budeme rozumět,“ bez vyzvání se posadil vedle ní. „Ale kdybyste hledala nějaký pevný a trvalý vztah, pak se raději obrátěte na nějakou

silnou banku nebo pojišťovnu, v tom já vám nemohu sloužit, madam.“

Podle všeho byla zvyklá se hodně ovládat, takže nadále zůstala vážná. Ale to by nebyl Mára, aby nezkusil ještě něco.

„Můžu doufat?“ pronesl úpěnlivě.

„Doufat?“ zahrála údiv. „Určitě ne.“

„A můžu zoufat?“ zkusil Mára to, co ho zrovna napadlo.

To už ale nevydržela a po chvílkách marného přemáhání se rozesmála tak nenuceně, že to už ani nečekal. Přitom zastrčila kapesníček do kapsičky.

Konečně! pomyslel si. Ledy se prolomily a ještě ke všemu roztály. Podařilo se. Takových fint, které by odpovídaly situaci, popravdě už v zásobě moc neměl.

„Co mám s váma dělat?“ k jeho údivu ho pohladila po hřbetu ruky, až ho její prsteny zastudily. „Ta drzovka vám opravdu jde. Jste skvělý. Přímo famózní!“

Vždyť vím, pomyslel si hodně samolibě. Každý by měl dělat to, pro co má opravdu vlohy. Vlastně proč ne? Řešení se mu snad už nabízí. A ještě k tomu hodně atraktivní. Pokud se u této dámy zachytí, vynasnaží se, aby si ji udržel. Tak snad už se brzy z bryndy vyprostí. Snad. A Pepan? Zdá se, že se zrovna taky snaží. Po svém. Herec. Svoji roli si zrovna vytváří, zdá se. Možná už svůj scénář má, anebo se mu rodí v hlavě. Jak to před chvílí řekl? Zachraň se, kdo můžeš. Avšak Mára se raději zrovna v tu chvíli soustředí na svůj cíl: „Madam, co pijete? Dovolíte, abych vás pozval?“

„To já vás zvu. Co pijete vy? Odpor nesnesu, je to jasné?“

Co piju? řekl si Mára a jeho opatrný úsměv se střetl s obdivným Pepanovým ušklíbnutím.

Oba se pokud možno nenápadně dotkli svých nosů, jak byli zvyklí pokaždé, když zaslechli oblíbené rčení Pavkova dědy.

Dokončeno 14.10.2016 v Ostravě

Jan Padych – autor příběhů z pravěku a současnosti

Jan Padych je autorem příběhů z nejstaršího dávnověku i ze současnosti.

Narodil se 8.3.1954 v lázeňském městě Jeseník. Mladí prožil v Havířově, od r. 1989 žije a pracuje v Ostravě. Po absolvování střední ekonomické školy pracoval v obchodních organizacích v kontrolních a řídících funkcích na krajské i podnikové úrovni. V porevolučních letech působil převážně v pojišťovnictví, v letech 1994-1995 také jako jazykový redaktor v knižním nakladatelství Optys v Opavě. Od r. 2006 pracuje v bezpečnostních agenturách. Nyní, v roce 2017, již na starobní penzi.

Publikovat začal v dospělém věku ojedinělými povídkami a fejetony (hlavně v Čs. rozhlasu). V roce 1988 vyhrál celostátní soutěž GENERACE 88 v oboru próza. Od r. 2001 členem Obce spisovatelů.

V prvních porevolučních letech (1991 – 1992) psal velkoplošné články (eseje) do Ostravského večerníku. Zprvu pod pseudonymem Samuel Dan články („Současný démonismus“, „Padlý anděl Satan“, „Vděk starých bohů“), v nichž uplatnil své znalosti jak z prostředí křesťanských denominací, tak rovněž z okultní literatury. Později (1992 – 1993) vydával články již pod svým jménem a jejich obsah zaměřil především na pravěkou archeologii („Svědectví Býčí skály“,

„O bronzových pokladech“, „Mystéria pravěkých nádob“). Následovaly knižní publikace (viz dále).

V roce 2004 společně se synem Danielem založili nakladatelství (nakl. Daniel Padych), kde vydal román „Bouře ve sklenici piva – pojíšťovácký román“. Kniha byla vybrána Českou televizí jako námět k natočení celovečerního filmu „Každý den karneval“ (2005) s Pavlem Zedníčkem v hlavní roli, dále s Jitkou Asterovou, Michalem Dlouhým a dalšími populárními herci. (Scénář k filmu zpracovali Martin Fahrner, Michal Josef Przebinda a Aleš Jurda). Další kniha v tomto rodinném nakladatelství vyšla v r. 2013 elektronicky (na autorském webu www.padychbooks.com) pod názvem „Pravěké ženy a jejich velké tajemství“ (viz dále).

Jan Padych od mládí tíhnul k nejstarším dějinám a reáliím nejstarších kultur. Velmi se zajímal o starověké dějiny, také o pravěk střední Evropy. Odtud jeho zájem o nejstarší dějiny náboženství, včetně dějin magie a pověr. Vztah k pradávné historii vedl Jana Padycha k samostudiu. Své vědomosti doplňoval i dlouholetými diskusemi a korespondencí s odborníky. Jedním z nejvýznamnějších byl Profesor Rudolf Mertlík, klasický filolog, spisovatel, básník a překladatel, jeden ze zakladatelů Antické knihovny, se kterým se setkával v letech 1972 – 1985 (antická literatura, dějiny, reálie). Mnoho poznatků získal rovněž od PhDr. Jiřího Pavelčíka, CSc, archeologa a etnografa (1993 – 2009). Také od Mgr. Martina Golce Ph.D., archeologa a speleologa (2004 – 2008).

Jak je vidět, Jan Padych se rozhodně nevyhýbá ani současným tématům, neboť zrovna vydal román „Bankéři z pergoly“.

Dosud vydané knižní publikace

Sibyla a démonismus (1991, vydalo nakl. Petit družstva Sampex Ostrava), [ISBN 80-900082-3-2](#))

Fotbalový generál (1995, vydalo nakl. Optys v Opavě), [ISBN 80-85819-28-7](#))

Krysa v hlavě (1996, vydalo nakl. Sena v Ostravě), [ISBN 80-86004-00-7](#)) - vydáno rovněž v elektronické podobě v r. 2016 na webu www.padychbooks.com (Nakladatelství Daniel v Ostravě)

Z pravěkých ság – Nesmrtný (2000, vydalo nakl. Alpress ve Frýdku Místku), [ISBN 80-7218-385-0](#))

Bouře ve sklenici piva – pojišťovácký román (2004, vydalo nakl. Daniel Padych v Ostravě), [ISBN 80-903492-1-8](#))

Čas vlků (2007, vydalo nakl. Alfa Publishing v Praze), [ISBN 978-80-86851-70-9](#))

Pravěké ženy a jejich velké tajemství (2013, vydalo nakl. Daniel Padych v Ostravě), [ISBN 978-80-903492-2-3](#))

Autor připravil k vydání 6-dílný román, který vydal na svém autorském webu www.padychbooks.com v průběhu června 2016:

Prastará tajemství, díl 1., Syn významného (2016, vydalo Nakladatelství Daniel v Ostravě)

Prastará tajemství, díl 2., Drtíci palice (2016, vydalo Nakladatelství Daniel v Ostravě)

Prastará tajemství, díl 3., Strážci ohňů (2016, vydalo Nakladatelství Daniel v Ostravě)

Prastará tajemství, díl 4., Jestřábí děvka (2016, vydalo Nakladatelství Daniel v Ostravě)

Prastará tajemství, díl 5., Příchod neznámého (2016, vydalo Nakladatelství Daniel v Ostravě)

Prastará tajemství, díl 6., Hněv předků (2016, vydalo Nakladatelství Daniel v Ostravě)

Bankéři z pergoly (2017, vydalo Nakladatelství Daniel v Ostravě)

Filmový námět

Námět celovečerního filmu „Každý den karneval“, natočila Česká televize v r. 2005 podle knihy Jana Padylha: „Bouře ve sklenici piva – pojišťovácký román“.